Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

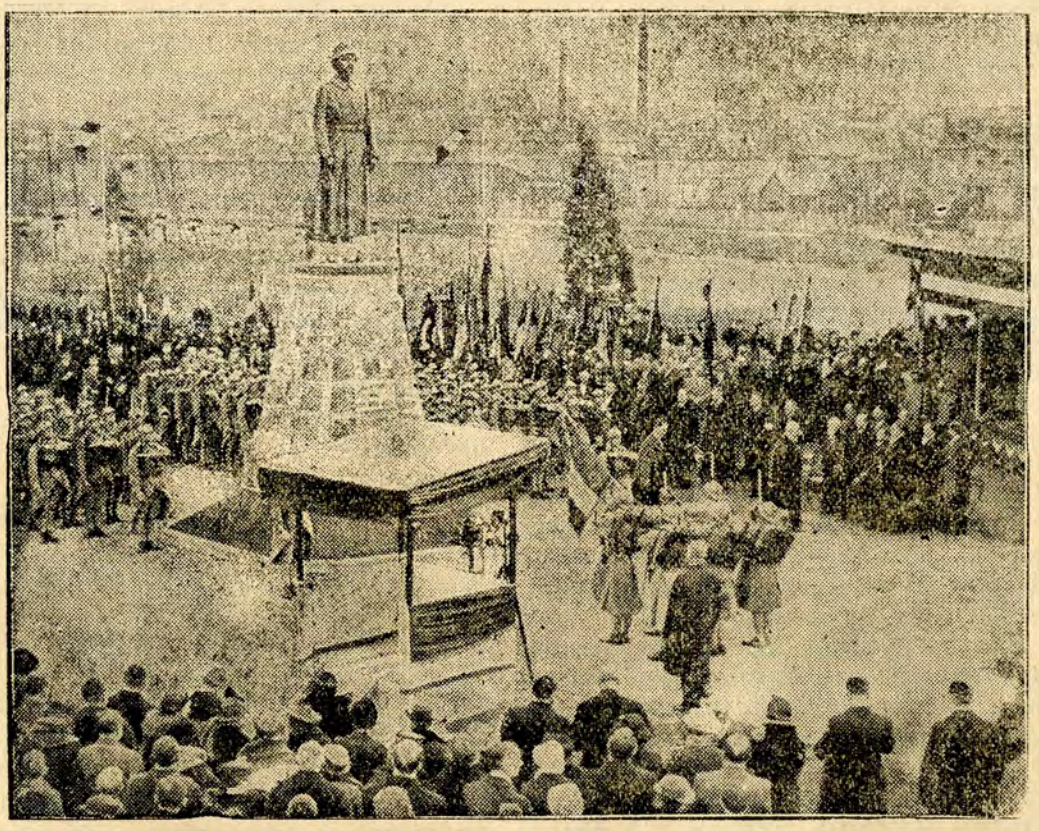
Ціна 10 сот.

Христос Наша Сила

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів, 1. жовтня 1935. Ч. 18. (66).

Памятник бельґійського короля.

Недавня траґічна смерть королевої Астриди пригадала всім торічний випадок, що спричинив смерть попереднього бельґійського короля Альберта І. Бельґійці не забувають свого геройського короля. Ось саме відкрили його памятник недалеко того місця, де король згинув підчас гірської прогулки.

ЛБ АН УРСР

Як село Прилбичі святкувало

70-ліття Митрополита Андрея.

Як відомо, наш Князь Церкви, Митрополит Андрей Шептицький, народився дня 29. VII. 1865. р. в селі Прилбичах, яворівського повіту, в дворі графів Шептицьких. Всі мешканці Прилбич з радістю й почуттям гідности говорять усе про те, що з їх села вийшов великий Архипастир нашої Церкви й Провідник українського народу. Тож і цього року, коли вся наша країна радісно святкує 70-ліття Митрополита, — мешканці Прилбич рішили особливо торжественно відсвяткувати цей ювилей свого Великого Земляка. Зробили це минулої неділі, дня 22. вересня ц. р.

Треба вам знати, що село Прилбичі лежить у перемиській епархії. Отож перемиський Епископ-Ординарій, Преосв. Кир Йосафат, як господар своєї цілої епархії, отже й парохії Прилбичі, особисто прибув, щоби звеличити своєю присутністю й молитвами це небуденне свято. Був приявний теж брат нашого Митрополита, гр. Лев Шептицький зріднею, все кондеканальне духовенство і багато священиків з інших деканатів, багато інтеліґенції й шкільної молоді з Яворова, всі мешканці Прилбич, та великі маси селян зі сусідних парохій. Редакція нашого часопису вислала на це свято свого представника. Всіх учасників свята було ок. 5.000.

У гарний, соняшний ранок зібралися маси вірних коло тріюмфальної брами, прибраної Папськими і українськими національними красками. Коли надїхав Преосв. Йосафат, у супроводі численної кінної бандерії, — повитало Його коло брами спершу духовенство, а потім гр. Лев Шептицький, далі повітовий староста, і представники мешканців. Всі удалися процесіонально на велику площу коло церкви, де, після повитання прилбицьким о. парохом, Владика в асисті духовенства відправив Архієрейську Службу Божу в наміренні Великого Ювилята. До св. Причастя приступило понад 800 вірних. Після Служби Божої процесія удалася на роздорожа, де посвячено і вкопано великий дубовий хрест на місці, на якому має станути камяний памятник Митрополитові. Тут коло хреста, Преосв. Йосафат виголосив прегарне слово про Митрополита Андрея, про Його велич, значіння і про Його хрести терпіння. Зазначив, що всі греко-католицькі українські Епископи не лише з Галичини, але і з Закарпаття, Америки, Канади і ін., за відомом Апостольської Столиці вважають Митрополита Андрея за свого великого Зверхника.

На закінчення свята, відбулася на площі коло церкви торжественна академія. Духовні і світські, вчені люди і прості селяни, дорослі й маленькі діти — всі віддали щирий поклін нашому Митрополитові промовами, співом, грою, деклямаціями. Святкування 70-ліття ВПреосв. Митрополита Андрея в Його родинному селі було направду щире й величаве. Більше пишемо про це торжество в „Меті".

Цікава вістка.

Ще недавно ми писали, що великан-літак „Максим Горкій" летів з визначними комуністами над Москвою, та на нього ніби від нехотя впав малий літак, що ним кермував славний летун Благін. Наслідком того зудару „Горкій" впав на землю, а всі його прогульковці-комуністи — згинули.

Вже по тій катастрофі ходили чутки, що летун Благін умисне й свідомо наскочив на літак „Горкій" — бо на ньому мав їхати Сталін, але якось в останній хвилі надумався й не сів до літака „Горкій".

Та ось московський тижневик „Меч", що виходить на еміґрації, поміщує передсмертного листа летуна Благіна. Той лист дуже поширений у Москві, а в ньому є таке:

Лист Миколи Благіна до Москалів.

Браття і сестри! Упав на мене тяжкий хрест, бо живу у країні комуністичної заразн. Не забувайте про голод в 1931—1933, коли то їли не тільки псів і котів, але й людей. І в той час, як ви голодували, комуністи висилали за песі гроші всяку поживу за границю.

Не забувайте, браття й сестри, що в час як ви кровю і потом заробляли на хліб насущний, на кільо гнилої ярини і на стухлу рибу, тоді саме комуністи гуляли-бенкетували з повіями й пускали великі гроші.

Не забувайте про це ніколи, браття й сестри. Ніколи і ніде не буде спокою, поки не викоріниться до щенту комунізму, аж до останнього комуніста.

Браття і сестри! Завтра я на своїм літаку впаду на літак, що має назву „Горкій". То не буде припадок. Я в той спосіб забю визначних комуністів, що вас гноблять.

Вмираю. Але ви памятайте про Благіна, що пімстив московський нарід.

Москва, 17. травня 1935. М. Благін.

Цікаве, що цього, наведеного нами, листа якось щоденна жидівська преса досі не помістила. А хиба знає про нього...

Поширюйте католицьку пресу!

Моліться за проклятих!

Ріжні є роди людської злоби. Легкі прогріхи і важкі; та страшним гріхом є богохульство. На жаль, цей гріх є частим злочином нинішнього часу.

Якжеж чоловік доходить до такого отупіння ума й здичавіння своїх почувань? Невжеж таким родиться? Ні! Чоловік родиться невинною істотою, а по св. Тайні Хрещення стає чистим янголятем Всевишнього Бога. І в такому стані перебуває літа, аж дійде до розуму. Щойно тепер, коли не має належного виховання дома, коли родичі недбалюхи і самі живуть у гріхах, — тоді дитина вибігає на вулицю, пристає зі злим товариством і теж учиться гріха. Зразу несміло, зі страхом, — але видить, що родичі нічо не кажуть, не перестерігають її, і тому пускається на гріх щораз сміливіше. Тоді найскорше зачинає клясти. Заклявши перший раз, дитина червоніється, встидається, і дуже непокоїться, що родичі скажуть на це. Цілий день не має спокою совісти за свій гріх. Аж згодом, видячи, що родичі теж від ранку до ночі кленуть, дитина успокоює свою совість, і дальше клене щораз відважніше. Між дітьми така зла дитина стає свого роду героєм. Бо інші діти, краще вихована, бояться проклинати і вяжуться наукою старших. Зате малий гільтай без домашнього виховання має змогу пописуватися між ними своїми „здібностями". Йому, мовляв, все можна. Він не боїться.

Йдуть літа, і хлоля виростає на парубка. Його проклони набирають щораз більшої соковитости. До цього ще молодець стає нервовий, кожна дрібничка його злостить, і він шукає заспокоєння своїх нервів у вибуху цілої пригорщі грімких проклонів. Лице тоді червоніє, то біліє, очі накипають кровю, дрогають нерви, пружаться жили. Людина тоді робиться страшна і всі її виминають, уступають, щоби лиш не зачепитися. А проклятник стає ще відважніший, бо всі його бояться.

Тепер сміло пускається на всякий злочин, і все йому вдається. Часами отямиться і піде до св. Сповіди, — але наліг проклону за глибоко вкорінився у його душу. Через це впадає у ще більшу лють. І в першу чергу зачинає проклинати своїх родичів. Але ці бідняжки видять, що самі завинили, виховавши виродка, і мовчать терпеливо. А їх мовчанка ще більше дратує синка.

Він свідомий свого злочину і вичікує кари на себе. Але ця кара зараз ще не приходить. Тому сам хоче викликати її. Тоді ненавидить кожного, хто жиє набожно. Насміхається з обряду, святих річей, осіб, з релігії і св. віри. І коли знову кара не приходить, — зачинає хулити Бога. Людина стається наче орудником діявола і виповідає боротьбу Самому Богові. Плює на Сонце, але не має сили сягнути так далеко, і ще більше лютує.

Звичайно за богохульство приходить скора смерть. Богохульники вмирають нагло, або самі накладають на себе руку, або впадають у страшну недугу, як божевілля, параліж, оніміння, сліпнуть, тощо. Проклони і скажена лють винищили їх нерви, вони не можуть довше видержати.

Зрештою вже у Св. Письмі Ст. Завіту читаємо: „Хто хулить Імені Господньому, нехай вмре смертю, нехай укаменує його цілий збір" (III. Мойс. 24, 16.). Через богохульників повстає часто голод, землетруси й заразливі недуги. „Так говорить Господь: Сплесни руками своїми й тупни твоєю ногою, тай покликни: Горе за всі погані лиходійства дому Ізраілевого. Поляжуть вони від меча, голоднечі й морової пошести". (Езек. 6, 11.). На богохульнику сповняться слова Товії: „Прокляті будуть, що Тебе (Боже) зневажають, і осуджені будуть усі, що Тобі хулять". (Тов. 13, 16.). „Як камінь кинений проти неба, — говорить св. Іван Золотоустий, — не вціляє звізд, але паде назад, так паде рівнож назад на нього самого прокляття богохульника".

Тому вистерігаймося самі цього страшного гріха богохульства, та молімся за цих нещасливців, що дійшли до такого здичавіння, щоби і вони ще отямилися в час. **о. К.**

——o——

В тій самій годині.

В Італії померли 3 брати Бартіні в однім дні, що викликало велику дивовижу. Їх життя було до себе дуже подібне. Як трояки вродилися в тій самій годині, й були дуже до себе подібні. Вони були однаково хована. Вже з ранньої молодости були однакової вдачі. В околиці всі привикли бачити їх завжди разом — от і так стали славні в своїй стороні. Пізніше вони розійшлися, та всі жили в Італії. Недавно один з них упав під колеса авта й згинув. Хотіли повідомити про це його брата — але його не знайшли в хаті. Ввечері повідомили владу про його неприсутність і виявилося, що він помер на удар серця, якраз тоді, як брат згинув під колесами авта. Про смерть обох братів хотіли повідомити третього, та виявилося, що й він у тому самому часі помер на недугу серця.

——o——

Самогубці.

У вересні 1933. р. померло у Варшаві 115 осіб на сухоти — а відібрало собі життя 31. Значить спустошення спричинене самогубством є ледви чотири рази менше від числа жертв сухіт. А це вказує, що самогубство є вже шкідливою — і очевидно грішною. — суспільною язвою-раною на тілі кожного народа.

Найчастіша зброя самогубців — це отруя. В роках 1930/32 вмерло від неї понад 72 процент самогубців. Друге місце займають у мужчин — стріли, в жінок — скоки з височини. Найчастіше відбирають собі життя з причини матеріяльних злиднів, і з числа самогубців можна пізнати добрий або невідрадний стан кожної країни.

Жінки частіше настоюють на своє життя. Вони дуже часто накладають на себе руку під впливом хвилевого зворушення, тому не стає їм часу добре обдумати засоби смерти. Тому й вибирають менше певні засоби смерти. Є ще особливий рід жінок, що відбирають собі життя „на перекір“ другим людям, то знову щоб звернути на себе увагу других, викликати „сензацію“; такі „сотворіннячка“ тримають — як сказав хтось дотепно — в одній руці пляшечку з отруєю, а другою рукою держать телефонічну слухавку, щоб завізвати ратункове поготівля.

Головнаж причина, чому жінки відбирають собі життя, є та, що в сьогоднішніх жінок під впливом брудних кличів завмірає материнське почуття, а в слід за тим родиться жадоба уживання, що й доводить їх до частих розчарувань у житті, та й це дає їм отруту в руки... Давніше жінка ведена вірою в Боже Провидіння вміла бути матірю й знала як поборювати життєві труднощі, сьогодні ж вона втікає від свого призначення, йде на приману погубних кличів, а там і ломить собі крила...

Віра в Бога, збереження Його закону, терпеливість християнська — оце найкращі засоби проти самогубств, що є образою Бога й винищуванням народу.

АСТРОНОМІЧНА ОБСЕРВАТОРІЯ У КАРПАТАХ.

Часописи сповіщають, що на „Попі Івані“ (вис. 2026 м. — верх у Карпатах) задумують Поляки побудувати станицю обсліду неба і зір, т. зв. астрономічну обсерваторію.

——o——

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Національний Музей у Львові, якого Основником є Ексц. Митрополит Андрей, обходить саме своє 30-ліття. З тої нагоди відбувається дня 27. вересня ц. р. святочне відкриття памятника Основникові того Музею, концерт і відкриття ювилейної вистави мистецьких творів. Потім впродовж цілого жовтня будуть дальші святочні зібрання, концерти й виклади з нагоди 30-ліття Національного Музею.

Українські богослови з Гр.-Катол. Духовної Академії у Львові влаштували цих вакацій, за дозволом о. Ректора Д-ра Й. Сліпого, 21 Шашкевичівських концертів по ріжних місцевостях нашого краю. Таким способом придбали богослови 2.080 зол. чистого доходу для Рідної Школи.

Пята унійна конференція відбулася недавно в місті Пинську. Священики радили там про способи поширення Унії на Волині й по інших північно-західніх землях. Представник Гр.-Катол. Духовної Академії у Львові, о. Д-р Л. Глинка, мав на цій конференції цікавий реферат.

Виставу народніх тканин і вишивок відкрито в Музею Товариства ім. Шевченка у Львові. Варто подивитися на чудові українські вишивки, килими, плахти і ін. Вистава отворена до 15. жовтня.

Загальний Зїзд Рідної Школи відбудеться у Львові дня 25. грудня ц. р. Кружки Р. Ш. в краю повинні чимскорше вибрати відпоручників на цей зїзд і післати списки цих відпоручників Головній Управі Р. Ш.

Вибори до сенату відбулися в неділю дня 15. м. м. З Українців стали сенаторами з вибору: у львівському воєвідстві **през. Володимир Децикевич,** у станиславівському воєвідстві **о. кан. Лободич,** а в тернопільському воєвідстві б. посол **Остап Луцький.** У Луцьку вибрано м. ін. б. сенатора Маслова. Зпоміж непольських народів, крім Українців, ніхто не матиме сенаторів з вибору.

Новий сойм буде скликаний до Варшави мабуть уже в перших днях жовтня ц. р.

Вписи до Господарсько-Садівничої Школи Товариства „Просвіта“ в Милованню. Дня 1-го листопада 1935. р. зачинається новий **11-місячний сільсько-господарський курс,** який буде тривати до дня 30. вересня 1936. року. Навчання в школі обіймає всі ділянки сільського господарства та підготовляє учеників не лише до праці на власному господарстві, але також до праці в хліборобських і кооперативних організаціях (контрольорів молочности, кооперативних діловодчиків і т. п.). На курс приймається мужчин у віці 15—24 літ, що покінчили найменше народню школу. Крім

вписового платять ученики місячно 3 зол. за науку, а 4 зол. за приміщення в приюті, опал і світло. Ученики харчуються в кооперативній харчівні, яку самі ведуть, а прохарчування одного ученика в кооперативній харчівні виносить 18 зол. місячно. Зголошення й інформації: **Господарська Школа Т-ва „Просвіта" в Милованню, почта Стриганці над Дністром.**

Хліборобські короткоречинцеві довги, які затягнули селяни до 1. липня 1932. р. в державних, самоуправних і приватних банках, комунальних касах ощадности, позичково-ощадностевих касах і кредитових кооперативах райфайзенках, можна сплачувати у 28 піврічних сплатах і добитися обнижки відсотків, але щойно по списанні конверсійного договору з банком чи касою або кредитовою кооперативою. З полекш у сплаті не користають довги, які 1) повстали по дні 1. липня 1932. р.; 2) довг не доходить до 100 зол.; 3) є нестягальні.

Чеський хліборобський діяч Д-р Лом зі своїм співробітником, Українцем інж. Д-ром К. Осауленком, приїздив саме до Львова, щоби познакомитися з укр. хліборобським життям.

Звишка цін пшениці настала на міжнародніх ринках. Такої високої ціни, як тепер, не було в Англії вже від 5 літ. Може і наші рільники скористають що з того. Але покищо стан нашого хліборобства таки далі дуже тяжкий.

Малий урожай збіжа і бульби. Головний Статистичний Уряд обчислив, що збір пятьох головних землеплодів у Польщі виглядає у тисячах сотнарів так: пшениця коло 20.000, жито 64.000, ячмінь 14.500, овес 26.000, бульба 294.000. Ці числа можуть зменшитися по вимолоченні збіжа і викопанні бульби. Тому вище згадані обчислення є тільки приблизні. В порівнанні до 1934. р., урожай пшениці зменшився на 3.9 відсотків; жито на 1.3 відс.; ячмінь на 1.7 відсот.; бульба на 12.2 відсот. Найкращий розмірно урожай був у полудневих воєвідствах, найгірший у варшавському, лодзькім і келецькім.

З Картузької Берези саме випустили 48 інтернованих, — між ними 36 Українців.

Померла Марія Крушельницька. Відома всім трагедія родини Антона Крушельницького. Збаламучений радянофільством, він разом зі своїми синами видавав у Львові ріжні часописи, що похвалювали боьшевицький лад на Україні, і вкінці поїхав з цілою родиною на радянщину. Але в дуже короткому часі большевики показали Крушельницьким, як вміють відплачувати всім Українцям, навіть своїм прихильникам і звеличникам. Двох синів Антона Крушельницького розстріляли, інших дітей повезли на Соловки, батько збожеволів з жалю, — а ось прийшла вістка, що й жінка Антона Крушельницького, Марія, померла в Харкові, витерпівши страшну трагедію своєї родини. Марія Крушельницька була українською театральною артисткою й письменницею.

Календар „Просвіти" на 1936. рік уже вийшов друком. Є це гарна книга, що придасться в кожній українській хаті. Ціна календаря зол. 1.50. Замовляти можна в „Просвіті" у Львові, Ринок 10.

„Український Інвалід" називається гарно виданий, багатий змістом й ілюстраціями календар на 1936. рік, виданий Українським Товариством допомоги інвалідам у Львові. Хто купить цей календар, цей не лише придбає цікаву й гарну книгу, але й допоможе Товариству улекшувати долю українським інвалідам.

Процес д-ра С. Барана в справі відомого його виступу проти предсідника д-ра Вендриховського підчас розправи Шкамбари і тов. — тягнеться далі. Розправа мала відбутися в Тернополі дня 7. ц. м., однак її знова відложено до дня 5. жовтня ц. р.

Сільська дівчина графинею. Помер недавно гр. Ян Козєбродський, власник двох фільварків у чортківському повіті. На похорон приїхала його родина, щоби віддати йому останню прислугу та забезпечити його маєток, бо небіжчика вважали нежонатим. Тимчасом сільська дівчина Варвара, що служила на фільварку, заявила, що вона є жінкою і спадкоємницею графа. В доказ на це предложила свідоцтво вінчання і завіщання. Не згодилася теж на домагання родини, щоби родинні образи, які висіли на стінах, передати до польського музею, кажучи, що є теж музеї українські.

Виміна старих грошей. Польський Банк пригадує остаточний речинець виміни старих грошей. Великі срібні 5-золотівки можна вимінняти в цьому банку найпізніше до 30. вересня наступного року. Паперові 10-золотівки з датою 20. липня 1924. р. можна вимінювати до грудня 1937. р. Речинець виміни 20-золотівок з 1926, 1929 і 1931. рр. минає з кінцем червня 1939. р.

СТРАШНА ТОРГОВЛЯ.

Ганьбою наших часів є торговці дівчатами. Вони заманюють дівчат ріжними обіцянками й вивозять у далекий світ на гріх і дуже злиденне життя. Недавно викрили банду тих торговців. Та банда налічувала 500 членів — а в ній було 400 з Польщі. Були це переважно жиди. Скільки попадає в їх сіти наших дівчат — один Бог знає. Всі ті злочинці пишуть і порозуміваються головно жидівською мовою.

Тому треба бути обережними з виїздами за границю, і не входити в подружжя з незнаними людьми, щоб не напитати собі досмертної біди, нужди й ганьби, та й образи Божої.

Читання для наших дітей.

АНДРУХ — ЗБИТОЧНИК — ЗАЧІПАЙЛО.

Ой, збиточний той Андрух,
Мов непосидющий дух:
В школі, на дорозі, в хаті
Звик усіх він зачіпати.

Ось вимахує пером.
То не піде всім даром!
Розмахнувся так широко,
Що зранив Петрові око.

Плаче Петрик і терпить,
Та Андрух і не глядить.
Тільки вийшов на дорогу,
Славкові підставив ногу

І на землю повалив,
Славцьо рученьку зломив, —
Та Андрух вганяє далі —
Що йому плачі та жалі!

Ромця бє по голові,
Аж набігли ґулі дві,
Та не досить тій покусі,
Вдарив Михася по усі.

Скільки лиха накоїв —
Так зранив товаришів!
Та біда й собі не спала,
Скоро й на Андруха впала.

Стефка ззаду ще тручав,
Та й самий на камінь впав,
Тяжко збив собі коліна —
Ось, сумна в Андруха міна.

Лікар в ліжко попросив,
В гіпс коліна заложив,
„То за збитки, пане брате,
Мусиш кару відбувати".

Вже його товариші
Здоровенькі були всі,
Він коліно в гіпсі носить —
— „Вибачайте!", — чемно просить.

(З „Малого Лікаря").

КІЛЬКО Є „ВУЙКІВ"?

Природники обчислили, що тепер у Польщі живе понад 275 медведів. З того найбільша часть живе у наших Карпатах, напр. у лісах галицької гр.-кат. Митрополії, у добрах ґрафів Ґредлів і т. п.

—o—

Війна з хусточками до носа. В Римі повстало, за почином лікарів, товариство, що має на меті боротьбу з... хусточками до носа. Члени тієї дивної організації подають те, що хусточка, яку носимо кілька днів у кишені, стає прямо годівлею ріжних заразків. Це товариство накликує взоруватися на Японцях, які вживають до носа скравків паперу і — по кожноразовому ужиттю — викидають.

Шпирка.

Клопоти війта Смоктуна.

Оповідання.

Якось недавно в понеділок, у торговий день, стрінувся в місті на базарі Пилип Смоктун, бувший війт із Сивушинець, з Прокопом Лизуном, бувшим війтом із Шмотолошинець.

— Здорові, Пилипе! З пацятами?

— А гаразд, Прокопе! — і махнув рукою.

— Тай я з пацятами. Що ви, Пилипе такі якісь магнисті?

— Ет! І ви були би такі, якби вам таке приключилося як мені.

— Ви в бабою?

— Ба якже! Зіставив її на возі коло лацят. Може купець трапиться; а сам вийшов на базар, чейже яку душу християнську здибаю, то розважуся, бо геть чисто мені памороки забило.

— Я теж коло воза зіставив зятя. Ходімо хибань, Пилипе, до Мошка Фернгляса, кинемо в пельку по одній, а потім по другій, тай розкажете мені свою журу, може вас якось розрухаю.

— Ба! та я йно на хвилиночку, Прокопе! Отак одну чарочку калатну і закушу, бо більше мені не можна.

— Ов! присягнули?

— Присягнув, не присягнув, — але таке поробилося, що дав слово. О! А слово велика річ! Дав, бачите, слово, що в свому селі до коршми вже ані-ані. А в місті то хиба на один келішок, і „авс". Таке, Прокопе, зайшло, що мусів. А як і чому, — то ходімо до Мошка, там вам розкажу.

Пішли до Мошка. Калатнули по одній, закусили булкою і москалем, бо Петрівка випала.

— Ану! Пилипе! — зітхнув Прокіп та покивав головою. — Минулося, не вернеться! Га? Недавнечко ще ми війтували. Тепер уже ні ви не війт, ні я, значить, не війт. Пани війтують. І ви й я маємо одного і того самого війта і то пана капітана в Перепелинцях. Гай-гай!

— Та, що ви балакаєте, Прокопе! Які Перепелинці? Перепелинець уже нема. А ось давній наш писар Федько Хляй був там оноді в тих, як ви кажете, Перепелинцях. Возив якісь наші старі папері до новітньої ґміни. Як вернув, каже до мене: Знаєте — війте, (він мене по давній звичці ще все так величає), Перепелинець уже нема. — А деж ділися? — питаю. — Нема, тай „авс". Їду тамтуди — каже, —

В кількох словах.

Італія ще не втратила охоти загарбати Абісинію, — хоч увесь світ, а головно Англія, виступає гостро проти цих італійських забаганок. Радили про це недавно в Союзі Народів, — і хоч представники Англії й Франції старалися спамятати Італійців, а представник Абісинії йшов на всякі можливі уступки, — то загонистий Мусоліні все таки далі грозить війною, перевозить до Африки військо і нагромаджує воєнні матеріяли. Кажуть у світі, що ця італійська неуступчивість може мати дуже погані наслідки для Італії. Є навіть поголоски, що італійський король зречеться престолу, бо не хоче брати на себе відповідальности за вчинки Мусолінія, який має всю владу в руках.

Всякі предложення угоди з Абісинією, навіть дуже корисні для Італії, стрінулися зі спротивом Мусолінія. Італія домагається свого „коридору" через західню Абісинію, а головно хоче, щоби зменшена абісинська армія стояла під контролею Італії. Англія приготовляється до ріжних протиіталійських виступів на випадок вибуху війни.

В Абісинії є тепер 4 міліони коптів (християни, що визнають хибну науку про одну природу в Христі). Вони є східного обряду і є пануючою релігією в Абісинії. Приклонників Магомета начислюють теж 4 міліони, а ок 2. міліони католиків. Є теж погани. Отже Абісинія (або Етіопія) начислює 12 міліонів населення, а хоч вони ріжної віри, проте однодушно виступають проти захланности й наскоку Італійців.

Італійці і бульба. Італійці закуплять у Польщі кількасот вагонів бульби. В Лодзі вже купили багато коців для війська, що їде проти Абісинії.

VII. партійний зїзд гітлєрівців відбувся саме в Нірнбергу. Підчас відкриття зїзду відчитано обширну політичну декларацію Гітлєра. В декларації вожд нац.-соціялізму виступив дуже гостро проти большевизму, — навязуючи до недавнього конґресу комінтерну. Крім того є в цій декларації виступи проти „внутрішніх ворогів" сучасного німецького режіму. За цих своїх ворогів уважає Гітлєр передусім жидівський марксизм, — але крім того теж католицьку партію центру і буржуазійні реакційні елєменти. Становище гітлєризму до німецьких католиків залишається надалі вороже. В Нірнбергу теж відбулося дня 16. м. м. засідання німецького парляменту, на якому виступив з промовою сам Гітлєр, знова підкреслюючи своє протибольшевицьке й протижидівське становище, та гостро виступав проти переслідування Німців у Литві.

дивлюся, а на початку села стоть тарифа, а на ній виписано: „Весь Пшепюрковце", а на ґміні під ворлом теж написано: „Уржонд ґмінни в Пшепюрковцах".

— А бодай вас, Пилипе. Отак мене налякали. Я гадав, що справді Перепелинці або згоріли, або їх вода забрала, або большевики зруйнували, бо то на самім кордоні. А це фрашки. Ну, пани собі так прозвали, хай їм вийде на здоровля. Вони є, „рахувати" —Перепелинці. І ми їх завжди так називати будемо.

— Ой! часи, Прокопе, часи!... Щоби нас були бодай тими, хай пріч кажеться, солтисами поробили, а то й це ні. Заволікся був до нас ще перед війною якийсь зі світа, Каєтан Колодзєйські писався. Людям столи робив, бамбетлі, шафи, тощо. Доробився якось між добрими людьми; від жидка, що перебрався до міста, купив собі халупину. Ну, й що скажете? Він тепер у нас солтисує! Якось прийшло з міста таке „полецене", щоби в громадській раді були й наші і Поляки і жидки. Тай взяли люди до ради й того Колодзєйського й орендаря Мошка, бо в селі був тільки один Поляк і один жид. І якось так опісля поробилося, приїхав пан комісар на вибори солтиса. Ми всі зійшлися, комісар питає:

— А хто має на письмі, що хоче кандидувати на солтиса?

Колодзєйські тиць комісареві папір.

— „Венц венцей нікт?" — питав комісар.

Наші скрутилися; не знали, що так треба зробити й кажуть: Ми зараз принесемо папір

— Вже запізно — каже комісар.

Так і став пан Каєтан Колодзєйські у нас солтисом.

— У нас таксамісінько, — докинув Прокіп. — Вийшов солтисом Вінцентий Завалідроґа, колишній форналь з двора, якому дідич подарував морґ поля і хату! То наш писар аж волося собі з голови дер: Ай! чому ми, люди, не купили собі тої якоїсь „Виборчої ординації"? Тай були би мали іншого солтиса. І так, Пилипе, скінчилося наше. І ви вже собі простий Смоктун, і я простий Лизун. Та що минулося, не вернеться. Ну, тепер, Пилипе, ликнемо ще по одній, тай розказуйте про ті свої турботи!

— Ликайте, здорові, як хочете. Мені вже не можна.

Прокіп ковтнув, крякнув, сів тай наставив вухо.

— Ба! навіть не знаю, — почав Смоктун своє оповідання, — звідкіля, з якого кінця зачинати маю. Гм!... Таки розкажу вам від самого початку. Отож, бачите, воно зачалося ще тоді, як нас поробили війтами. Вже либонь ше-

Релігійна демонстрація відбулася 10. серпня ц. р. у Ленінграді. Вже о 9-ій год. рано стали надтягати з усіх кінців міста юрби вірних на Смоленський цвинтар. Робітники, які творили більшість демонстрантів, надтягали на цвинтар до год. 5-ої пополудні. Міліція перевела масові арештування між демонстрантами. Причиною демонстрації була нова хвиля переслідування християн.

Остогидло. Розперезаність і занепад родинного життя так надоїли навіть комуністичній молоді, що вона домагається законів на тих, що розбивають подруже життя й покидають свої діти.

Є місця досить. В Польщі на 1 квадратовім кільометрі живе 86 осіб. В Єгипті 431, в Бельгії 274, в Голяндії 241, в Англії 190, в Японії 174, в Німеччині 139, в Італії 135, в Чехословаччині 107, в Швайцарії 100, в Мадярщині 94. Зате у Франції живе тільки 76, в Еспанії 48, в Китаю 40, в Америці півн. 16, в Московщині 8, в Аргентині 4, а в Канаді і в Австралії лише 1. Кажуть, що на землі може поміститися ще 8 міліярдів людей, а тепер живе тільки 2 міліярди. Яких 400 літ треба чекати, щоб стільки люда прибуло. Отже нема чого боятися, що землі людям не стане.

Один Поляк, Глясер, записав на польську ягайлонську бібліотеку в Кракові великий маєток, оцінений на 3 міліони золотих.

Трираменний хрест.

У селі Доброволі ще було наче свято. У неділю закінчили Отці Редемптористи св. місію і відїхали до дальшої праці. З плачем прощали їх парохіяни Доброволі, супровожаючи аж до залізничої стації, і сумні вернули до села. Вже не зійдеться стільки людей з найдальших сіл до їх церковці, вже не побачать таких гарних відправ, на яких сотками, довжезними рядами приступали люди до св. Причастя, вже не почують таких проповідей. Десять днів проминуло, як одна хвилина.

Але хоч відїхали отці місіонарі, та лишили по собі велику памятку. Коло церкви великий, дубовий, місійний хрест з широкими трьома раменами. І вже від першого дня вдоптали люди стежку до нього. Малі, великі й старики кожної днини прибігали до хреста, клякали, молилися, обнімали й цілували його. А місій-

В Португалії викрили заговір. У військових колах Португалії викрив уряд в останній хвилині заговірників, які мали перевести державний переворот.

У мексиканському парляменті, підчас недавньої дискусії про зміну правильника нарад, вивязалася між послами стрілянина з револьверів, у якій згинув 1 посол, а 2 інші ранені.

стий рік тепер іде. Христьянин гейби на світ народився. Пенсія яка є то є, але є; всі в селі шапкують, начальником величають. Раз відразу приходиться їздити до міста. То що місяця на сесію до пана старости, то деколи ще й таки так з яким „поданєм". Писар возьме за „поданє" якого там злотого, я за печатку другого, ще „вифасуємо" з громадської каси по злотому на „подружи", тай вйо. Гріш на гріш легонько приходив. Та хоч його чимало треба було отут у Фернгляса зіставити, то таки ще дещо і в кишені лишилося. Та ба! Прийшлося господарство на кілок повісити, в хаті крім мене нема хлопа, тільки дві бабі: моя стара, рахувати, тай одніська донька Гандзуня, ще їй тоді всього на пятнацятий пішло. Жалуюся цьому, тому, що прикро. Яли мені добрі люди радити, щоби зятя прийняти. Дома ще нічого не кажу.

— Ну, а якже? — перебив Прокіп. — Зятя взяли шукати, а дівчинисьці нічого не кажете?

— А хто би дівки питався! Як знайду, — скажу, котрий, і гайда до єгомостя до „паціру".

— А, як не сподобає собі?

— Те-те-те, не сподобає! Я ж якийсь батько! А хто батька не слухає, хай слухає пєсячої шкіри. Не бійтеся, я її не скривджу. Яж намітив собі такого парубчака, що аж ну! Вісім моргів поля! Як раз до моєї нивки припирає. І нема в нього ні тата, ні сестри, ні брата, тільки стара мама. З його дядьком запили ми в кошрмі могорич, отак як сьогодні тямлю. Було це в пятницю перед святою Покровою. Приходжу до хати, повечеряв, тай кажу: Ганко! Чуєш? Завтра вечером гарно приберися, підеш, небоже, з Микитою Гливим до єгомостя до протокулу. А від понеділка за дві неділі ладьтеся і ти, і ти стара, до весілля!

— І вдалося це вам? — питає Прокіп.

— Та чому не мало вдатися? Таж кажу вам, що я чейже якийсь батько! І дівка навіть ні трішки не гедзгалася. Ов! — Гадаю собі — добре! Слухає тата. Аж опісля перевідав я, що вони обидвоє вже здавна до себе малися. Виходить, що я добре трапив.

— Ну! а якщо не трапили би? — питає Прокіп.

— А мус! А тата слухати! А ремінь! Одно тільки мені не до шмиги було, що він, бачите, отой Микита, з тих новомодних читальників тай куропативників. А тото по мойому на ніщо не здалося. Залізе вам у ті газети тай книжки, а горобці господарства пильнують. А набє собі голову тою Україною, то тільки по зборах, по вічах, по триятрах, всюди шибаєть-

ний хрест високо стояв і широко розгорнувши свої рамена, наче б кликав до людей: „Прийдіть до мене, дітоньки! Прийдіть до мене всі засумовані! Я вас потішу! Я вам поможу! Я осолоджу ваші терпіння! Я отру ваші сльози! Я скріплю ваші сили! Я вас розраджу! Я заступлюся за вас! Прийдіть до мене, дітоньки!".

Ось у середу над вечором теж гурток людей був під хрестом. Василь Погода, і кум Левко Лобода з сусіднього села Незгодова теж стояли з боку і звернувши очі в гору, вдивлялися на хрест. Василь читав великі букви на раменах: „Смерть, Суд, Небо, Пекло", — а Левко щось думав. По хвилі й каже:

„А скажіть мені, Василю, чому отці місіонарі поставили трираменний хрест? Таж це ніби православний, кажуть?!"

— „Хе! —усміхнувся Василь. — А хтож вам таке казав, що трираменний хрест православний? Це неправда! Хрест для всіх є один, без огляду на це, у якому виді він зроблений. За найстарших часів хрест був у виді букви Т; поперечне рамя спочивало поперек над довшим доземим; або був хрест у виді букви Х, де оба рамена перетиналися скісно. Але тепер загально вживаються три види хрестів. Перший вид це такий, де доземе рамя хреста вистає понад коротше, поперечне рамя, і оба перетинаються під прямим кутом +. Таких хрестів бачимо найбільше. Другий вид хрестів є такий, де оба рамена хреста перетинаються і є оба рівні +. Це т. зв. грецькі хрести. Їх бачимо на церковних ризах, окрасах, тощо. А третій вид хреста, це саме такий, як ось цей місійний, цебто трираменний ✝ Горішнє, коротеньке рамя означає табличку з написом Пилата, яка висіла над головою розпятого Спасителя, друге рамя поперечне, довге, означає місце, де були прибиті руки Спасителя, а третє, долішнє рамя, означає підніжжа, яке давали під ноги розпятим на хресті. Цю долішню поперечку уміщують у нас скісно в память скісного хреста св. Андрея. Бувають у нас ще й дворамені хрести, але їх тільки митрополити уживають, як своєї відзнаки".

— „Та я це розумію! — каже Левко. — Але у нашому Незгодові є кілька родин, що називають себе „твердими". А їх все тягне тамтуди, де колись цар Никола царював. І вони виставили трираменний хрест на самій середині села. Поприїздили тоді навіть якісь пани з міста, і музику звідкись спровадили, а посвячував цей хрест якийсь чужий священик, чи не з костела. І тепер все кажуть, що це „русскій" хрест".

ся, хати не тримається. А того то й там у повяті та на постерунку не дуже долюблюють. Не тяжко й до гаращу попасти.

— Ну, ну! кажіть, Пилипе, далі!

— Все йшло гей по маслі. Вийшла перша заповідь, ба й друга, та Микитів дядько каже якось до мене: Коли би то ми, Пилипе, з дітьми поїхали до „матареуша" до записів. Ви там зі свого записали би Ганці, а моя сестра Микиті, що там міркуєте.

Гм! — кажу я. — Та що тут писати? Ганка в мене одна, Микита в своєї мами один, що наше те й їх. Так, Пилипе, — повідає він — не добре. Дітиська жвавіше будуть коло роботи звихатися, якщо знатимуть, що тото їхне. Ви собі на папері застережете доживоття, а сестра Феврона собі, тай хай діти дорабляються. — Гадаю собі: воно хиба незле, порядок, на папері стоїть. Поїхали, списали, матареуш підписав, штимплів наліпив, печатку прибив, „шлюс". Я казав Ганці писати все що маю, ніби 18 моргів, а Феврона Микиті своїх 8. Застерегли ми собі обидвоє доживоття, прийшли всі троє я, Феврона, Микитів дядько Данило, ось тут до Мошка Фернгляса на могорич. Молодята пішли до воза наглядати, щоби коні не втікли.

— Та, було й їх на той почастунок кликнути, — завважив Прокіп, і при слові „почастунок" солодко сплюнув і калатнув третій келішок.

— Га-га! Говоріть своє — усміхнувся Пилип. — Таж кажу вам, вони з тих новітніх. Кличу: ходіть, діти, випємо на щастя, на здоровя. А вони ні, тай ні. Їм, мовляв, не годиться по жидівських шинках ходити, бо вони „читальники", тай ще якісь там „відроджані". Не хочете, то ні, обійдеться. Випили ми там що випили. Їдемо до дому. Це було в четвер, а в понеділок весілля зробили.

— Ну, й слава Богу! — прикинув добрим словом Прокіп, — подружили дітей, маєте молодих господарів, а самі собі трішки спочиваєте тай вийтуєте.

— Та воно так виходило би, Прокопе. І все пішло гаразд і тільки жий тай будь тай Бога хвали, як би не от що...

— Ну?

— Якби не той нещасливий четвер, з тим записом у матареуша.

— Що? може не шанують вас молодята, може згорділи, що такими багатирями стали?

— Ні-ні-ні! І шанують нас старих, і роблять що не можна краще, а про те... Слухайте кінця, то зміркуєте, яка то жура мене присіла.

(Далі буде).

— „Бідні ці люди! — каже Василь. — Вони може не так винні, як ці, що приїздять до них і ширять у селі незгоду, ненависть, роздор, роздвоєння, та баламутять несвідомих. Вони надуживають святого хреста до своїх руїницьких цілей. Бо хрест є один для всіх, як за всіх нас дав Себе розіпняти Божественний Спаситель. Чомуж трираменний хрест називати „русскій", чи православний, коли ми такі хрести маємо у кожній нашій католицькій церковці і на тетраподі, і на престолах, і на копулах церков, і на дзвіницях. Перейдіться по всіх наших селах, то й переконаєтеся. А ось вам і наш місійний хрест теж трираменний. Я бачив православні хрести у колишній Росії, як ще був там в полоні за війни. Там на церквах стояли хрести, а на хрестах на вершку царські орли. Це з далека виглядало, якби наша монстранція стояла на церкві".

— „Ну, ну, ну! Оце диво! Орел на хресті?" — дивувався Левко.

— „Бо в нас Головою католицької Церкви є Папа римський, що називає себе негідним слугою Христа, а в православній церкві був головою цар, гордий пан, що казав свого державного орла висадити на церкву, і то вище від хреста. Тай бідненькі там ці православні. Тепер жид ними коверзує!" — розказував Василь.

— „Ой, так, так! — зітхнув Левко. — Та ці наші, що кажуть „тверді", ходять з нами до церкви, і моляться, лиш все їх ніби тамтуди тягне. Все захвалюють православія".

— „Несвідомі, що грішать! — каже Василь. — Бо хоч кажуть, що „тверді", але віра їх здається як тростина, що погинається від вітру і сюди і туди. Такий чоловік, що не має сильної, твердої віри, скоро зломиться, відречеться свого обряду, навіть заперечить віру, або виміняє її за якийнебудь охлап, як то нині роблять недолюдки. Нехай нас цей місійний хрест захоронить перед таким нещастям".

Он так поговорили собі мудрі господарі і теж приклякли під хрестом. Вже на дворі темніло. Шуміла у куті кріслата сосна, а легкий вітер гойдав вінками на хресті. Та ще шептали богомольці свої молитви. А місійний хрест високо стояв і розгорнувши широко свої рамена, кликав: „Прийдіть до мене дітоньки! Любіть один одного! Обєднайтеся одним серцем, одною душею! Обєднайтеся, сини одної матері, брати на рідній землиці! Моліться одні за других, помагайте одні другим! Прийдіть до мене дітоньки всі!.."

О. Горицвіт.

——o——

Сектантська дурійка.

Прислав нам один селянин допис про сектантів у селі Задубрівцях; містимо його в нашому часописі без змін, лише з деякими пропусками.

Я Ілля Вахнюк із Задубровець, прошу Редакцію щиро, щоби Редакція Чесна, мій допис вершиком помістила. Я пишу цікавий вершик, буде що читати, а всі читачі будуть ся сміяти:

Село Задубрівці положене, ніби в кітловині, А від Снятина віддалене около дві милі. Назва села Задубровець природно повстала: Бо, за лісами, дубовами, там оселя давно ся збудувала. Бо давно, як люди на наших землях осідали, То за лісами, в кітловинах, від Татарів ся ховали. Наше село українське, числить домів чотириста десять, А осіб, самих Українців, тисячу сімсот десять; Село бідне, підупале, вбогих багато, Заможніших дуже мало, мож порахувати. А до тої біди ще нова секта евангелицька повстала: І найгірших, некультурних людей до себе забрала, Які матолковаті плетуть брехні, і бомки пускають, А кажуть людям, що їм раю шукають. А як ся молять, то коротко на колінах, і очи замикають, І пісні якісь, кажуть що святі, за овечки співають, І так по шопах і хатах, ніби „набоженство" відправляють І тим способом до себе жіночок притягають. А які то жіночки, хочете, читачі, знати? Не варта про них писати, ані споминати! І так що свята або суботи, вони ся до купи збирають, А при тім обіди і якісь ніби забави справляють. Приходять на поміч з Підвисокої і зі Стацеви, і помагають співати, А за те треба їх добре нагодувати; Приходить оден зі Стацеви дуже череватий, Той потрафить чотири курки відразу зласувати. От таке ся тим людям, в головах перекрутило, поперевертало І свої віри греко католицької они ся відцурали. Я пишу цей віршик, хай кождий читач собі представляє: Що найдурніша та людина, котра віру нашу ізміняє. Бо за віру нашу людей мучили і убивали; то на тож, щоби ковпаки ся вирікали? Так у Росії було що ся віри вирікали; а тепер злої комуни ся дочекали; Бо найперше треба віри ся позбути; Тоді легко комуну з ревком і ДПУ набути. Я прошу вас читачі мій вершик читайте; і тих суботників спамятайте. Бо це секта нерозумна повстає і нам нашу націю псує.

Написав **Ілля Вахнюк**,
77-літній старушок.

Читання для наших господарів.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ЖОВТЕНЬ.

Кінець плодозбору. Худобу дуже дбайливо доглядати й переходити поволі на зимову пашу. Якщо бачимо, що запаси паші замалі, а нема грошей на докуплення, — то краще одну штуку продати, ніж потім виголоджувати. Будинки приготовити на зиму, поліпити, побілити. Кіпці з окоповими переглянути, викинути мокру солому, а дати суху; кіпці накрити землею так, щоби не мокли, — але лишити отвори, щоби парували. Зовсім закрити щойно при морозах. В полі далі орати. Вивозити решту обірника і приорювати під весняний засів. В саді — кінчить садження деревець, збирати пізні овочі, під старі дерева дати навозу. Дерева почистити, обскробати мох, молоді дерева побілити. Улиї вичистити і відповідно забезпечити на зиму.

Євангелія.

Неділя 15.

А фарисеї, коли почули, що зневолив садукеїв замовчати, зібралися разом, і один з них, законоучитель, спокушуючи Його, запитав Його, кажучи: Учителю, котра заповідь в законі найбільша? Сказав йому Ісус: Любитимеш Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею думкою твоєю. Се найбільша і перша заповідь. Друга подібна до неї: Любитимеш ближнього твого, як себе самого. На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять. А коли зібралися фарисеї, запитав їх Ісус, кажучи: Що ви думаєте про Христа? Чий Він Син? Кажуть Йому: Давидів. Каже їм: Як же Давид в Дусі Господом Його називає, кажучи: Сказав Господь мому Господеви: Сиди по Моїй правиці, доки положу Твоїх ворогів підніжком ніг Твоїх. Коли отже Давид називає Його Господом, як Він є його сином? І ніхто не міг відповісти Йому слова і ніхто вже не відважився від того дня питати Його.

(Матей гл. 22, ст. 34—46).

Неділя 16.

Бо як чоловік відходячи прикликав своїх слуг і передав їм своє майно, і дав тому пять талантів, тому два, а тому один, кождому по його силі, і відїхав зараз. І пішов той, що взяв пять талантів і орудував ними і заробив других пять. Так само й той, що взяв два, придбав других два. А той, що взяв один, пішов і закопав в землю і сховав срібло свого пана. І після довгого часу прийшов пан тих слуг і зробив з ними обрахунок. І приступив той, що взяв пять талантів і приніс других пять талантів, кажучи: Пане, пять талантів передав ти мені, се других пять я придбав. Сказав йому його пан: Добре, слуго добрий і вірний, в малім був ти вірний, над многим тебе поставлю; увійди в радість свого пана. І приступив також той, що взяв два таланти і сказав: Пане, два таланти передав ти мені; се другі два я придбав. Сказав йому його пан: Добре, слуго добрий і вірний, в малім був ти вірний, над многим тебе поставлю; увійди в радість свого пана. Приступив же і той, що взяв один талант і сказав: Пане, я знав, що ти жорстокий чоловік, жнеш, де не посіяв і збираєш, де не розсипав; і побоявшись, я пішов і сховав твій талант в землю; се маєш, що твоє. А пан у відповідь сказав йому: Лукавий слуго і лінивий, ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав; треба тобі отже було повірити моє срібло торговцям, а я прийшовши, взяв би своє з прибутком. Візьміт же від нього талант і дайте тому, що має десять талантів. Бо кождому, хто має, дасться і надто матиме, а від того, хто не має, і те, що здається мати, відбереться від нього. А непотрібного слугу вкиньте в тьму кромішну; там буде плач і скрегіт зубів. (Матей гл. 25, ст. 14—30).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

Віра — мати й вчителька мистецтва.

Як любо для священичого серця є бачити в християнській хаті святі і національні образи, розвішені на стінах, де знамя християн — чесний хрест займає перше місце! Як любо для людського ока бачити образи прикрашені вишивками-рушниками.

Але є на жаль малярі, що малюють самі бруди, є теж людиська, що любуються у такому плюгавстві, та й свої хати обвішують жидівським брудом і поганню.

Тимчасом образ повинен нашу душу й серце підносити вище, до краси, до добра, до Бога! Образ повинен бути заохотою до чесного життя для Христа й України. Ось таких нам образів треба, таких різьб, таких книжок, таких музиків, таких театрів і артистів. Просім Христа, щоб наше культурне і мистецьке життя було назначене знаменем вічности й добра, знаменем віри й любови — а тоді мистецтво сповнить своє високе завдання. Ось і того просім у цьому місці жовтні у великого Мистця Бога Сотворителя, що Своєю мистецькою рукою сотворив чудовий світ земний і небесний — Собі на славу, нам на добро.

—o—

Новик.

У містечку К. при дорозі між широкими каштанами, пишалася найкраща церковця на всю округу. Церква Різдва Пресв. Богородиці. Широка, висока, балькони на переді, і статуї св. апостолів Петра і Павла, а копули великі, кулисті, на милю з далека бляхою біліли.

А в середині ще краще виглядала. Підлога камінна у взорах, стіни розмальовані орнаментом, та біблійними образами, престоли золочені, прикрашені, — куди не глянути, усюди мило вражало. А вже особливішою окрасою церкви є чудотворна ікона Богоматері, уміщена між високими колюмнами й різьбленими окрасами над головним престолом. Богоматір у золотих ризах, у золотій короні на голові, на золотому тлі і в золочених рамах, так і манила до себе зір кожного богомільця. Вечорами, як загорять було електричні лямпочки віночком навкола. то здавалось, цілюще золото скапує на душу. Солодке лице Небесної Цариці так говорило тоді до серця, таку погоду вносило у душу, таку полекшу, таку ясну радість, що не хотілось й виходити з церкви.

І приходили люди до Богоматері, приносили окраси, складали гарні цвіти, віддавали свої радості і сльози, жертвували серце і душу. З найдальших околиць прибігали за поміччу до чудотворної ікони, а вже у відпустовий день на Різдво Пресв. Богородиці, ціле море людських голов хвилювало навкола Божого храму.

Та не все мали люди змогу прибігати до храму. То часу не ставало за важкою працею, то погода не сприяла, але може найбільше й людське лінивство морозило набожні серця. У будень, то й звісно, що всякому буденне життя. Люди ще досвітком хапалися своїх занять, і коли їх кінчили, ніхто границі не поставить. Усякому одне на умі, якби прожити, якби заробити, якби доробитись земського добра.

(Докінчення буде).

Калєндар.

ЖОВТЕНЬ 1935.

Стиль		Дні	С В Я Т А
н.	ст.		греко-катол.
1	18	В	Верес. Евмесія
2	19	С	Трофим. Сави
3	20	Ч	Евстафія, Татіяни
4	21	П	Кондрата
5	22	С	Фоки, Іони
6	**23**	**Н**	**16 по С.** † Зач. Ів. Хр.
7	24	П	Теклі мч.
8	25	В	Евпрозини, Пафн.
9	26	С	Пр. св. ап. Івана
10	27	Ч	Калістрата
11	28	П	Харітона
12	29	С	Киріяка
13	**30**	**Н**	**17 по С.** Григорія
14	1	П	Жовт. † Покр. Пр. Б.
15	2	В	Кипріяна, Юстини

Сонце сходить дня 1. X. о год. 5.25, заходить 17.08; дня 11. X. схід 5.42, захід 16.46.

Місяць: перша чверть дня 5. X. год. 14.40; повня 12. X. год. 5.39.

Столітній калєндар каже, що до 10. X. буде погода, потім до 17. X. змінливо. Далі знов погода, але зимно.

Жовтень — це **місяць книжки і преси.**

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЄНДАР.

ЖОВТЕНЬ.

У жовтні 1253. р. відбулася **коронація кн. Данила** в Дорогичині.

В козацьких часах — дня **14. жовтня 1624. р.** Запорожці **здобули** Царгород. Дня **10. жовтня 1648. р. Б. Хмельницький** облягав Львів. **А** дня **9. жовтня 1655. р.** була **побіда Б. Хмельницького під Городком.**

З історії недавнього нашого національного зриву слід памятати, що дня **6. жовтня 1917. р.** відкрито **український державний університет** у Києві. Рік пізніше, дня **19. жовтня 1918. р.** Українські Національні Збори **проголосили українську державність** на землях, що входили в склад Австрії.

—— Вже вийшла нова книжка ——
УЛАСА САМЧУКА:
—— „ВІЙНА І РЕВОЛЮЦІЯ“ ——
(II. том „Волині“).
— Ціна 4.50 зол. Замовляти: Адміністрація —
——— „Дзвонів“, Львів, Японська 7/II. ———

Цікаві дрібнички.

Очайдушність, слава і... гроші. До чого може довести жадоба слави чи радше розголосу, дає найкращий доказ один випадок в Америці. Америка має богато диваків, що гонять за дешевою популярністю, але випадок про який мова, сколихнув навіть Америкою.

Один пливак, щоби добути розголосу постановив переплисти морем віддаль 75 км. з Лонґ Біч до острова Санта Каталіна. Свою постанову розголосив в пресі і в радіо. Якщоб йому вдалося переплисти, то бувби це справді рекорд, коли зважити, що канал Ля Манш, якого довго ніхто не міг переплисти, є широкий „всего“ на 36 км.

Одного гарного ранку наш пливак поплив. Товаришила йому лодка, щоби в разі якогось випадку йому помогти. По довгих годинах переплив він 61 км., аж нагло в поблизі лодки появився рекін. Найкращим рятунком було би втекти до лодки, але наш пливак не хотів переривати плаву, який мав принести йому славу. Казав собі тільки подати з лодки ніж, взяв його в зуби — і поплив далі. Як рекін на нього напавби, хотів з ним розправитися — так як це роблять люди на полудневих морях.

Врешті рекін заатакував його. Пливакові вдалося рекінові розпороти живота і порнчений рекін кинувся тікати . Наш пливак поплив далі, але вкоротці змілів і його мусіли витягнути на лодку. Хоч замір не повівся, однак вістка про погорду смерти відважного пливака розійшлася по всій Америці. Він осягнув чого хотів: на кілька днів став найславнішою людиною Америки. А за тим з бідняка — дуже багатою. Його заанґажували за великі гроші до ріжних фільмових підприємств.

Від якогось часу цілий світ займається справою італійсько-абісинського конфлікту. Всім теж певно відомо, що війна не почалася ще дотепер тому, бо постійні дощі, які там падають, унеможливлюють італійським військам марш у глуб країни.

Не перший це в історії випадок, що атмосферичні умовини впливають рішаючо на війни. Історія каже, що програну Наполеона в московській війні спричинила гостра зима, до якої його війська не звикли.

Буря теж рішила про катастрофу кількох кораблів на Чорному морі підчас кримської війни. Великі мандрівки народів, Гунів, Аварів, були спричинені великою посухою. Упадок Греції, Риму спричинила — між іншими — малярія, яка так винищила Греків і Римлян, що вони не могли добре боронитися перед наїздом диких орд.

Багато ще примірів можнаби навести на те, як природа впливає на долю людства. Не дивота, що навіть сьогодні, в добі радія й електрики, світ жде на вибух війни в Африці аж до часу, коли там перестануть падати дощі...

Боротьба зі щурами. Цікавих способів боротьби зі щурами вживають в Америці і в Росії.

В Америці виготовлюють спеціяльні електричні лапки, в яких є принада. Щур, що сягне за салом гине від електричної струї. В Росії знову привчають голодом самих таки щурів, щоби вони загризали одні других. Кажуть, що так витресовані „щурожерні“ звірята дуже добре сповняють свою службу: вони кидаються на своїх товаришів і десятками їх загризають.

—o—

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 94-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Христос Наша Сила

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО і НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в, 15. жовтня 1935. Ч. 19. (67).

Христос Цар.

Образ з іконостасу молитовниці Гр.- Католицької Духовної Академії у Львові, розмальованої мистцем П. Холодним з благословення ВПреосв. Митрополита Андрея і стараннями о. Ректора Д-ра Й. Сліпого. Поміщенням цього чудового образу хочемо пригадати, що вже незадовго, бо дня 10-го листопада ц. р. святкуватимемо велике торжество Христа Царя, установлене Апостольським Престолом саме 10 літ тому.

ЛБ АН УРСР

До наших Читачів!

Вже третій рік виходить наш часопис і вже третій рік мають змогу читачі за мінімальну річну оплату пізнавати правдиве становище кожного розумно думаючого чоловіка до всіх справ, які обходять наше життя. Одначе ще багато є громадян, які не читають нашого часопису, тому що про него нічого не знають. Бож сумніваємося, щоби той, хто раз побачив наш часопис і його перечитав, не захотів його передплачувати. Це число нашого часопису пересилаємо на ріжні знані нам адреси для поширення; хто його вже має і передплачує, хай передасть другому, щоби і він також став нашим передплатником.

Знаємо всі, яку вартість має преса. Друковане слово тішиться тепер найбільшим впливом. Ціле життя одиниць примінюється до тих поглядів, які щоденно читаємо і переживаємо. На читанні вироблюється спосіб думання, виробляються бажання і діла, уподобання й відраза. А все, що читаємо, може бути або християнське, або нехристіянське, і тому через читання життя народу набирає духа християнського або нехристіянського.

На друковане слово ми дотепер мало звертали уваги — і зле робили; цю помилку вкінці треба направити. На нас тяжить обовязок направити те, що дотепер занедбали. Святіший Отець Папа Пій X. сказав так про часописи: „Все ще недоцінюється належно значіння часопису. Ані світські, ані священики не зрозуміли значіння преси якслід. „То якась нова мода" — чуємо від декого зі старших; — таж давніше якось рятувалося душі без помочи преси. Давніше! Давніше! Ограничені голови не застановлюються навіть, що давніше не була так розповсюднена трутка злої преси, що протиділання доброї преси не було так конечне. Тут річ іде не про давніше. Жиємо не в давніших часах, але тепер. А саме тепер безбожні часописи й друки зводять, затроюють і псують християнський нарід. Надаремно будуєте церкви, надаремно уладжуєте місії й будуєте школи, даремні є всі ваші зусилля, якщо не потрапите рівночасно послугуватися зачіпним і оборонним оружям доброї, вірної католицької преси".

Ті слова великого Папи навели ми на те, щоби християнин-католик пізнав, яку велику вагу кладе свята Церква на читання доброї книжки й часопису. Часопису більше як книжки, бо часопис читаємо щодня, і щодня перейманося тим духом, який цей часопис ширить. Не сміємо допустити, щоби в нашім народі ширився злий часопис, що ділає на шкоду Церкві і народові; а станеться це тоді, коли не будемо ширити свого доброго часопису, його читати і його ідеями переймthemся!

Висилаємо цей оказовий примірник на те, щоби Ви передали його другим до перечитання і заохотили до передплати. Геть з отруєю з наших хат! Читаймо тільки добрий, католицький часопис!

Перед святом ХРИСТА-ЦАРЯ.*

Слухайте це, всі народи, почуйте всі люди на землі, як чудово кличе-взиває наша східня Церква свої діти на початку кожної відправи:

„Прийдіте, поклонімся **Цареві,** нашому Богу.

Прийдіте, поклонімся **Христу Цареві,** нашому Богу.

Прийдіте, поклонімся і припадім самому Господу **Ісусу Христу, Цареві і Богу** нашому".

І справді вірні клонять свої голови перед образом Ісуса Христа. Царя Слави, на іконостасі, що на престолі слави царства Свого царює над усім небесним, земним і підземним. Він, Цар царів і Пан панів, через царські ворота у святих Дарах сходить до Своїх вірних, що устами єрея співають урочисто:

„Благословенне будь царство Отця, і Сина і Св. Духа, тепер і завжди, і на віки вічні!"

Благословенне будь Царство Отця Всемогучого, Творця неба й землі, і всього видимого й невидимого, що поставив Сина Свого Царем над Сіоном (Пс. 2).

Благословенне будь Царство Сина, що має на одежі й на берлі Своїм написане: Цар царів і Пан панів (ст. 19).

Благословенне будь Царство Твоє, Царю небесний, Утішителю, Духу правди, що всюди єси й все наповняєш, Скарбе добра і життя Давче; Прийди й вселися в нас і просвіти очі розуму нашого, щоб ми, живучи у світлі царства Христової ласки на землі, зуміли дістатися до царства небесного на віки вічні. Амінь.

*) Цього року минає 10 літ від хвилини, коли Св. Отець Пій XI. енциклікою „Quas primas" з дня 11. грудня 1925 установив свято Христа Царя. Свято це припадає у нас на останню неділю жовтня по церковному календарі, т. зн. цього року на день 10. листопада. Вже наперед пригадуємо читачам це свято, бо саме цього року слід його обходити, з нагоди 10-ліття, особливо урочисто, і тому католицькі братства й товариства по наших селах і містах повинні заздалегідь це свято добре підготовити. Містимо отут теж з тої нагоди вступ з книжечки о. О. Годунька п. з. „Христос Цар", яка на днях вийде з друку.

Памятник Митрополита Андрея у Львові.

Торжества з нагоди 30-ліття Національного Музею.

Як ми вже згадували в минулому числі, — дня 27. м. м. почалися у Львові торжества з приводу 30-ліття важної культурної установи, якою є Український Національний Музей. А що Основником і Фундатором цього величавого музею є ВПреосв. Митрополит Андрей — то й почалися ці торжества відкриттям памятника Митрополитові в музейному городі. Знимку цього памятника, роботи арт. різьбаря Литвиненка, поміщуємо в нинішньому числі нашого часопису.

Відкриття памятника довершив Преосв. Кир Іван, голова Союзу Прихильників Національного Музею. Владика зложив теж у стіп памятника китицю квітів. Потім голова Кураторії сен. В. Децикевич передав памятник під опіку Національного Музею, на руки дир. Д-ра І. Свєнціцького, — а також повитав приявних гостей, і відчитав письмо ВПреосв. Митрополита з висловами радости з приводу ювилею Музею.

Після відкриття памятника, відбувся в салі музею ювилейний концерт під назвою „Українська пісня на протязі 30-и літ".

Після концерту, дир. Д-р І. Свєнціцький виголосив коротку промову про ювилей Музею, про влаштовану з того приводу мистецьку виставу, та теплими словами згадав одного з членів виставового комітету, недавно помершого великого мистця Олексу Новаківського.

З черги Преосв. Кир Іван відкрив виставу.

Оглядинами нововідкритої вистави закінчено перший день торжеств з приводу 30-ліття Національного Музею.

У тридцятиліття священства.

З нагоди ювилею Преосв. Кир Никити.

Осінню 1905. року приймав єрейські свячення богослов, що цілу гімназію перейшов удержуючися лекціями, хоч часті недуги вкупі з життєвими невзгодинами утруднювали Богом обдарованому юнакові ясний шлях у будуче. Це висвячувався тоді студент 3. року Богословії о. Никита Будка. Уроджений у Добромірці збаразького повіту дня 7. червня 1877. року, по скінченні сільської школи йде до Тернополя, шукати знання і освіти в мурах тамошньої гімназії. Принятий на Богословію — не має засобів на дорогу до Львова, тому вписується на право і в с. Товстенькім лекціями заробляє собі гроші на богословські науки. По двох роках задумує остаточно перейти на вимріяні студії, але на поклик старших Тернополя, спонуканих просьбою о. С. Ортинського, переходить до Більча на лекції до кн. Сапіги. Там перебуває два роки і тут захоплює його побір до війська, де вислужив рік у румунському 43 п. п. у Відні, і видержав іспит на старшину. Ось тепер має змогу виконати свої святі наміри: він виїзджає до Інсбруку на богословські студії і тут перебуває до 1906. року. Перша його посада — це відповідальна праця префекта студій у Духовній Семинарії у Львові. Та тут перебуває недовго, бо по році виїздить до Відня робити докторат, який осягає знаменитою науковою працею в німецькій мові. Опісля знову вертається до Духовної Семинарії. Бог призначив йому високе місце: в 1912. році стає Епископом Канадійських Українців і був ним до 1928. року. Його великі заслуги для Церкви й Батьківщини можна спізнати ось хоч би з кількох чисел: приїхавши до Канади застав ок. 20 священиків, у тім 9 чужинців, — а лишив понад 50. Покликує до освітньої праці Сестер, будує, організує церкви (160!), що приходилося дуже важко, бо законодавство ставить там своєрідні, тяжкі умови. Сітка шкіл, читалень, видавнича діяльність („Емігрант"), — оце все заслуги Епископа-піонірa. Крім цього пильнує як ока в голові душпастирської праці, об'їздить свою епархію, що простягається від парохії в Сидней (Нова Шкотія), аж до Ванкур над Пацифіком — цілий простір від Тихого Океану до Атлянтику стає тереном праці Епископа, що апостольську ревність лучить з золотоустою вимовою, а високе епископське достоїнство не перешкоджує Йому приставати з меншими братами. Вже по повороті з Канади, як парох собору св. Юра, збирає гроші на датки на обнову храму, використовує американський досвід на зарваницькому ґрунті і приводить Зарваницю до висоти гідного місця Марії; відомими ревними візитаціями Архієпархії також багато прислужився нашій Церкві; організованням Т-ва „Будучність", забезпечує львівський елемент перед винародовленням.

30-ліття священства застає Преосвященного Никиту в розквіті сил і розгарі праці. О-цих сил і Божої помочі у важкій праці бажаємо Достойному Ювилятові на многі і блаґі літа!

Мудрі читальняники.

З нагоди жовтня — місяця доброї преси.

Довгі літа жило село Пригата у спокою. Люди були заможні, тихі, побожні, все добро водилось там. Аж по війні дочекалося село свого клопоту. Гадаєте, може пожар, повінь, пошесть, або худоба вигинула? Деж там! От Гафійчин Митько підріс, і тільки. Як дійшов хлопчисько своїх літ, став пострахом на ціле село. Сказалиб — багатий, великий, сильний він? Ні! Навіть незамітний. Низький, сухорлявий, ще й кривобокий і гикавий у розмові. Здавалося, схопилиб у жменю і здавили як котеня. Побачилиб на вулиці, то й не звернулиб уваги. Тільки очі у нього страшні, як лискавки, і ніс кирпатий і губи грубі, віддуті. Та як ішов вулицею у кашкеті з широким дашком, все посвистував собі, вимахуючи грубою палюгою на боки.

А вже що крав по селі, хай Господь сохранить! Малим тільки по садах робив шкоду. Часами з подвіря щось витягнув, то курятко забив, то вулия вивернув, або пасстушків скалічив. А тепер то й до комори залазив, на стрих вдерся, свиню з хліва вкрав, пшеницю возив з поля, як свою, і приловити не дався. Він і на толоках бував, на музиках, на весіллі, і ніколи не обійшлося без калїцтва. Вже давали йому першенство в танці, і горілки ставили, і нагодували, а все таки без авантюри не обійшлось. Був закалою для села і встиду наносив.

І нераз люди збилися у громадку чи під церквою, чи на дубах, тай розкладали руками, за що їх Господь покарав цим Митьком. Говорили, радили, і способу не було, як направити злодійчука, або позбутися його з села. Зійдуться, було, тай кажуть:

— Та це тільки злап цього Митька, і вибий добре!

— Або й дасться він злапати? Свій, — знає добре, коли пора, і що в кого є!

— Та Федір Заставний таки в білий день зловив його у своїй коморі. Але як вискалив злодюга свої зуби, як скривив своє порізане шрамами лице, то Федір аж налякався і випустив бандита з рук.

— Ая, ая! Кажуть, що навіть пістолі має, і стріляє в ночі!

— Ой, так, так. Такі нині злодії! У Харука брали кури вночі. Відхилив двері з хати, щоби наполохати, а тут бах, вистрілив з чогось, і хлоп лиш ногами накрився.

— Біда на світі! Чоловік нині в своїй хаті з життям небезпечний!

— Прийде колись черга і на нього! Хай іде на інші руки!

— Хай іде на інші руки!

Так говорили і кінчили газди свою мову. Злодюга дальше вправлявся у своїому ремеслі, а сільські парубки — то й приятелювали з Митьком. Любили подивитися, як він напастував людей по дорогах, доказував штуки в коршмі, та кликали його на музики, як ішли на друге село. Як Митько з ними, то вже не боялися чужих парубків. Бо у Митька не купити вибити комусь зуби, або ножем груди розпороти.

Митькова мати, стара Гафійка, вже й не показувалася ніде в селі. І до церкви йшла крадьком. Стидно було, що вигодувала такого виродка. Давніше ще набила його, натовкла, насварила, накляла, — та як Митько підхопився і поставився раз до неї, то тепер уже ні словечком не відзивалася. Хоч бідна була, та не з такої родини походила. І чоловік був не такий. Помер на війні і синок розпустився. І що це сталося йому, сама дивувалась. Казали люди, що це кара за її гріхи. Вже й на це погодилася, і терпіла.

А Митько крав по селі і розбивався. Тільки було спокою, як пішов де на чужі села, або до міста. Але довго там не забавлявся. Все чужі скорше виполошили його від себе. А в своєму селі жив як у хаті. Одної ночі голову читальні, Сенька Байду, геть обікрав. Заїхав в возом на подвіря, виніс з комори пшеницю, гречку, діжечку сира, ще й вистрілив на містку.

От тепер Сенько Байда рада в раду, тай скликав людей до читальні. Розвинулася жива розмова, що їм робити з цим Митьком. Говорили так і сяк, радили, медитували, аж до сварки приходило. Та вкінці впали на щасливу думку. Порішили передплатити для Митька католицьку газетку „Христос наша Сила“, на цілий рік. Скинулися щось по 5 сотиків, зібрали 2.40 зл. і вислали передплату. Ще стрінули стару Гафійку, тай питають: „А вміє ваш Митько читати?“

— Ой, тай чому б не вмів?! Як ходив малим до школи, то дуже мав голову до науки. І без книжок, а відповідав ва всіх хлопців. Лиш потім щось сталося з хлопчиськом і здичів. Ох, ох, ох!..

— Оце й добре! — кажуть виділові. — Там до вас буде приходити від тепер „Христос наша Сила“!

— Та є в мене і Христос і Мати Божа на образах, але хлопчище й не помолиться ніколи! Грішник, безбожник, немає ні ранку, ні вечора... чи ви не знаєте?!

— Ні, ні, матусю! „Христос наша Сила“ це не образ, але така газетка, читати! Буде приходити до вас що другий тиждень! Нехай вона у вас лежить на столі, та може Митько зачне колись читати!

— Чи я знаю? Ой коби... — похитувала нещасна жінка головою.

І знову довго минали дні за днями. Митько ще дальше напастував людей, утаяв і розбивався по селах і всі лякалися його як вогню, як зарази. Аж якось під осінь Митько притишився. Раз навіть до церкви заглянув. Ціле село аж зідхнуло, наче б якийсь важкий камінь спав з грудей. Одні других розпитували, дивувались і самі собі не вірили. І що б це Митька так відмінило? А може хтось відбив щось у ньому? — здогадувалися.

Аж сама Гафійка розтолкувала людям усе до чиста: „Христос наша Сила“, людоньки добрі! Ця газетка так подіяла на мого Митька! Ой, дай Боже нашим читальникам і виділовим здоровля і всього добра, що так мудро зарядили, і прислали цю газетку до моєї хатини. Два місяці Митько на неї навіть не подивився. Аж раз лежав на ногу цілий тиждень і зачав цю газетку перечитувати. Читав і щось думав над нею. Потім читав кожний раз, як тільки з пошти прийшла. Хлопчисько подобрішав, як би йому хто якого ліку давав. Хтось мені казав, що на відпусті сповідався. І на городі вже дещо помагає мені робити. Згадував, що й роботи собі якої напитав би. І до читальні мав би охоту зайти, але ще встидається. Ай Боженьку мій, то щоб він до Бога навернувся!“ — лебеділа стара Гафійка, підносячи щораз руки до Бога. **О. Горицвіт.**

——o——

Поширюйте католицьку пресу!

КОРОТКІ ВІСТКИ.

На авдієнції у Св. Отця були саме українські питомці Папської Колегії св. Йосафата в Римі. Питомці зложили Св. Отцеві подяку за розбудову літнього будинку колегії та за будову для них каплиці східнього обряду. Відспівали перед Св. Отцем ряд українських пісень. Св. Отець батьківськими словами промовив до питомців.

Нове чудо в Людрах. Лікарська комісія в Людрах ствердила новий випадок чудотворного уздоровлення. Молодий чоловік Легранд, ранений в ногу підчас полювання, терпів від 1932. р. страшні болі, а потім підляг параліжові руки і ніг. Дня 10. вересня минулого року, Легранд приїхав до Люрд, — а дня 11. вересня лікарі ствердили, що він уздоровлений. Лікарська комісія, після цілорічних дослідів, проголосила, що цього вилічення не можна приписати природним силам.

Рада Українського Католицького Союзу в Ходорові влаштувала дня 6. ц. м. ювилейне свято з нагоди **70-ліття ВПреосв. Митрополита Андрея.**

До Союзу Народів внесли делегати еміграції української, азербейджанської, кавказької, грузинської й туркестанської меморіял-письмо, в якому гостро виступають проти московсько-большевицької влади та заявляють, що відколи СРСР є членом Ліги Націй, частина відповідальности за большевицьку політику паде і на саму Лігу Націй.

В Миклашеві коло Львова відбулося торжественне посвячення церкви Різдва Пресв. Богородиці.

Українська Парляментарна Репрезентація доповнилася дальшими двома членами, а саме сенаторами з іменування Д-ром А. Горбачевським та інж. Ю. Павликовським. Головою Репрезентації став пос. В. Мудрий. До Репрезентації входять усі члени УНДО, та два члени з УНО, які застерегли собі вільну руку в деяких справах.

Перше засідання сойму й сенату відбулося дня 4. ц. м. у Варшаві. З Українців вибрали віцемаршалом сойму пос. В. Мудрого. Перше засідання сенату відбулося під проводом Українця Д-ра А. Горбачевського, як найстаршого віком сенатора.

Після виборів виринуло питання, чи Президент держави зречеться свого мандату, чи затримає свій уряд далі. Президент Мосціцький рішився залишитися на своїм становищі.

Байка на часі.

Вибрався я на католицький зїзд, і прибувши на місце здибаюся з „чорним". Виелегантований, в темно-гранатовім гарнітурі, в англійськім сурдуті, штани випрасовані, черевики найновішого фасону, і червоні скарпитки.

— А ти тут що робиш, до лиха?! — питаю його, бо знаємося вже від давна.

— Я прибув на католицький зїзд. Я тут щось таке уладжу, що всі попи з дива аж здуріють. — І злобно засміявся. — Можете собі уладжувати католицькі зїзди, скільки хочете і виголошувати на них стільки промов, скільки вам подобається. Я вас не боюся. Тепер я маю з католиками легку роботу. Дивися — тут витягнув свою костисту лапу — я тою рукою завязую католикам очі. Вмію це робити чудово — вже маю вправу. Бо ти знаєш добре, що люди, колиб мене видїли й пізнали, втікали би, як дідько від свяченої води. Але з опаскою на очах — не бачать. І слухають мене у всім, покірно наче ягнята. Бо я вмію говорити ліпше, ніж ви, попи. Так солодко, як мід. Теж і ваша прабабка Ева далася спокусити моїми гарними, солодкими словами.

Знова засвітив зубами сміючися, — але я перервав йому.

— О, так легко тобі не піде! Без боротьби ми не піддамося, ти чорний духу. І ми маємо готові до боротьби ряди воїнів.

Замісць відповіди підніс елегантну сальонову паличку і показав мені якогось пана, котрий саме переходив.

— Подивися на него. То „добрий католик" — неправда? Бодай за такого ви його маєте. Напевно ввійде до президії зїзду. Що неділі ходить прикладно до церкви, належить до епархіяльної Католицької Акції, а коли треба, виголошує знамениті промови. А я тобі кажу, що він має мою опаску на очах і не видить цього, що повинен бачити. Він є католик, але читає мою газету. Читає її щодня. І купує собі заєдно пікантні ілюстрації. Коштує це його що місяця багато грошей, котрі міг би жертвувати на сироти, на місії. Він волить платити на мене. А як перечитає газету, перегляне ілюстрації, — кидає їх до коша, звідки забирає їх служба. І моя газета ходить по цілій каменицї, йде з рук до рук, вкінці доходить до сторожа і до послідної кухарки. Ця віддає її вугляреві й прачкам, щоби газета могла дальше ширити моє королівство. Дивися яку я маю знамениту проповідницю!... І що ти мені зробиш?! Виголосиш в неділю проповідь, — я сміюся з цього! Підчас проповіди половина слухачів спить, друга половина позіхає — вкінці скажуть усі: „Слава тобі Господи!" А я промовляю цілий тиждень, щодня, без упину. І кожний слухає мене, так як ось той пан, — бо носить мою опаску на очах.

до кінця своєї каденції. Мають зайти зміни в уряді.

Читальні „Просвіти“ львівського повіту відбули в неділю, дня 6. ц. м. на площі Сокола-Батька у Львові великий попис своїх хорів. Почали з Богом: о 9. год. відправив о. кан. Лаба в сосл. Духовенства полеву Службу Божу, — а по полудні були пописи. Першу нагороду одержав хор зі Запитова.

Адміністраційна влада виселила з меж Польщі о. Я. Перрідона, б. ректора Гр.-Катол. Малої Семинарії у Львові. О. Перрідонові, горожанинові Голяндії, кінчився саме дозвіл на побут у Польщі, — а продовження дозволу влада йому відмовила.

Процес за вбивство міністра Перацького пічнеться у Варшаві дня 18. листопада ц. р. Буде це, як пишуть, один з найбільших політичних процесів. Акт обвинувачення має 380 сторін друку, акти справи мають 22 томи. Перед судом має станути 12 Українців.

Мораторія для хліборобів. Рада міністрів на свому засіданні у Варшаві дня 28. м. м. рішила припинити заплату всіх хліборобських довгів затягнених перед 1. липнем 1932, до дня 1. жовтня 1938. Мораторія не відноситься до довгів затягнених у правно-публичних і кредитових установах.

На медицину у Львові приняли цього року лише 13 Українців.

Дво і пів-місячний диригентський курс для диригентів церковних і просвітянських хорів при Вищім Музичнім Інституті ім. М. Лисенка у Львові улаштовує Музичне Т-во цьогож імени в порозумінні з Матірнім Товариством „Просвіта“ у Львові. Навчання відбуватиметься 2 і пів місяця щоденно від год. 9—13. Місячна оплата за науку курсу тільки 20 зол. (50 зол. за цілий курс). Кандидати мусять подбати про своє приміщення і прохарчування на час курсу. Певна кількість кандидатів може найти приміщення в Ремісничій Бурсі при вул. Пасічній. Вписи відбудуться 14. жовтня 1935. між 9—12 та 15—19 год. в канцелярії Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича 5, III. пов. Курс закінчиться іспитом і роздачею свідоцтв. Зголошення слати на адресу: Вищий Музичний Інститут ім. Лисенка, Львів, вул. Шашкевича 5, тел. 237-15.

В селі Млини, повіт Яворів, 29-літня дівчина Настя Волошин оповідає, що їй явилася Мати Божа; на руках і ногах тої дівчини мають виступати час від часу знаки, неначе від

Проходжуючися, натрапили ми на розі вулиці на кіоск, будку, в котрій продають папіроси й газети. Очі „чорного“ засвітилися, як два вуглики. З радости затер пазурі.

— Почисли твої „католицькі газети“, — відізвався злобно. — Ну, рахуй! Напевно не зумієш багато нарахувати.

Зачав я рахувати... один, два, три... — дальше не було вже що числити. Надаремно висилював я свій зір, щоби доглянути католицькі газети й часописи.

— А тепер почисли мої часописи! — наставав злобно „чорний“, і постукуючи паличкою біг від щоденників і тижневиків до місячників й ілюстрованих часописів. При декотрих затримувався довше і усміхався на вид ріжних безсоромностей, які спостеріг в наголовках і на ілюстраціях.

— Той „денник“ працює на мене у вступних статтях, а тамтой в оголошеннях. Пани з редакції так уміють зручно перепачкувати для мене дрібні, „невинні“ завваги, що їх пожирають очима й душею молоді та старі читачі. Ці знова вислуговуються мені, бо вміло описують злочини — тамті ще ліпше, бо при помочі ілюстрацій. Кожний на свій спосіб працює для мене.

Начислив щось пятьдесять часописів, — а я потиху нарахував стільки само.

Минав нас поважний пан, промовець нинішнього зібрання. Діявол подивився на нього уважно і засміявся без церемонії:

— І він має мою опаску на очах.

— І він? — здивувався я.

— Так, і він. Саме вертає з відчиту домів. Цілий спітнілий. Довершив великого діла, бо виголосив знамениту промову. Бесідник з уродження. І мені пришив у цій промові кілька латок. Слухачі не стратили ані одного слова. І він переконаний, що говорив чудово, що довершив багато. А я тобі кажу лише стільки, що він непотрібно пітнів, бо говорив лише до тих, що й так уже вірять. Натомісць я — що тут багато говорити! Ось саме ти бачив мою проповідницю в тім кіоску з газетами. Я „апостолую“ тихо, без крику й шуму... Чи ти можеш порахувати моїх слухачів, котрі день-в-день надслухують під моєю проповідницею? В той спосіб говориться проповіді! Тож можете собі спокійно балакати на проповідницях до побожних душ. Доки до мене належать газети й преса, не боюся нічого. Побідить той, хто має в руках пресу.

Ще раз витягнув свої костисті лапи в сторону кіоску, сміявся і тріюмфував:

— Добре придивися моїй проповідниці! Сказав я тобі, що той чоловік має завязані очі. Я сказав правду, бо він собі уявляє, що Бог зна які наслідки викличе своїми проповідями, — а тимчасом не бачить, що між його оружам і моїм є така сама ріжниця, як між нинішнім машиновим карабіном та лукавкою з

ран. Нарід з околиці почав ходити до Млинів, де ця дівчина напоминає людей і взиває до побожного життя. Ціла справа нагадує дещо голосну колись справу з т. зв. стигматизованою з Конерсройту, в Німеччині. Про все це покищо не можна видати осуду. Католицька Церква в таких випадках дуже осторожна, а вірні повинні в таких справах слухати виключно лише своєї Духовної Влади.

Т. зв. „Ланцюх щастя" — гра, що перед кількома роками ширилася в західній Европі під назвою „лявінової торговлі", примандрувала саме і до нас. Але в дуже короткому часі влада заборонила цю гру. У Варшаві покарано грошевими гривнами кількох грачів „ланцюха щастя". Це пересторога для легковірних людей, що хотілиб легким способом дійти до гроша.

Президія поліції в Чернівцях оголосила розпорядок румунської влади, що заборонює називати міста, села, ріки і т. п. в мовах українській, німецькій та польській. Вільно вживати назв тільки урядових румунських.

——o——

Читайте католицьку пресу!

Як можна помогти Рідній Школі?

„Рідна Школа" опинилася в дуже тяжких обставинах, так що українське громадянство мусить їй негайно помогти.

Недавно газети подали поклик Кружка Р. Ш. в Підберізцях, львівського повіту до всіх Кружків Р. Ш. Львова міста й повіту, щоби вони негайно зложили, так, як він, 10 зол. або більше на негайну допомогу Рідній Школі. На цей поклик звернув увагу перший Кружок Р. Ш. в Яструбкові і вложив на ту саму ціль 15 зол. Не потребуємо окремо підносити, що матеріяльна допомога Рідній Школі належить у першу чергу до Кружків РШ. і то не лише львівського повіту, але цілого краю. Розуміється, що й інші установи не можуть тільки з боку приглядатися й вижидати, що хтось інший поможе. Рідна Школа займається справами виховання української молоді, тому піддержка її діяльности мусить належати також до всіх українських установ і цілого громадянства. Треба надіятися, що добрий приклад двох сільських Кружків (у Підберізцях і Яструбкові) не дасть довго ждати на ідейних наслідувачів.

——o——

XIV. віку. Він справді зовсім не бачить, як я згортаю більше душ, ніж він; що моє королівство розростається з дня на день, ба, з години на годину. Маю щоденники ранішні й вечірні. Число його слухачів маліє з кожним роком, а товпа, що мене слухає, росте з кожною хвилиною. Ваш католицький промовець-діяч дотепер думає, що католицьких часописів виходить забагато, що епархіяльні часописи непотрібні! Пощо, нащо?! Давайте мені таких як він, якнайбільше! То є мої вірні союзники. Недавно говорив при оказії, що непотрібно посилають грошеві субвенції на католицькі видавництва, ліпше дати ті гроші на інші побожні цілі. Носить опаску на очах і завертає зі своїми слухачами о кілька віків назад. Він спить, дай йому Боже спокійний сон, — а я роблю тимчасом свою роботу. Заки він пробудиться, буде вже запізно забиратися до католицької преси. Тоді вже буде все моє. Колиб він не мав опаски на очах, тоді на вид того кіоску він налякався би. І переконався би, що нинішнього діявола ніхто самими проповідями не прожене. Але добре, що дав собі перевязати очі! Я на тому нічо не трачу. І не боюся, що ти його перестережеш перед тим. Він є свято переконаний, що тільки він один має рацію, що всі інші є сліпі, а тільки він один видить добре. В тім штука, так когось збаламутити. І я ту штуку втну.

Минала нас якась жінка. Знова усмішка:

— Видиш тую стару? Що неділі ходить на Службу Божу, записалася до кількох братств і товариств, — але також купує мою газету. І читає її набожно від дошки до дошки. За кожним разом якась краплина невірства віллється в її душу; пічне з часом захвалювати собі речі, що не подобаються Церкві. Мушу поволі будувати свій дім і на вашім посвяченім подвірю.

Тут випростувався гордо і кінчив:

— Тепер придивися мені! Називаєте мене ангелом темноти, — але я бачу ясно... дуже ясно. Я знаю, що думати про свою пресу і про своїх редакторів. Ви проповідуєте в чотирьох стінах ваших каплиць і церков до горстки вірних, — але мої проповіді відбуваються по всіх вулицях і домах. Гомонять по залізничих двірцях і потягах, на кораблях і самоходах, на товариських зібраннях, засіданнях, сесіях говорять лише про мене, мої погляди ширять усі. Я маю вимріяних „апостолів", котрі працюють для моєї хвали новочасними способами. Відгомін моїх проповідей вже чують у міліонах шкіл. Мій голос уже бренить від міста до міста, від села до села, від хати до хати. А найбільше тішить мене це, що моїми проповідями вже зацікавлюється і молодь. Не спічну, поки не здобуду для себе всіх, до останньої душі. Тоді буду паном світа. Велике щастя для мене, що майже всі католики носять опаску на очах і не хочуть зрозуміти ваги й сили друкованого слова.

ЗІ СВІТА.

Італійсько-абісинський спір перемінився минулого тижня в справжню війну. Нічо не помогли заходи Ліги Націй, а особливо Англії; без успіху залишилися остороги поважних державних мужів, а навіть голос Св. Отця, про який ми свого часу писали. Не настрашила Мусолінія навіть французько-англійська угода, звернена проти Італії. Мусоліні далі виголошував воєвничі промови, посилав військо й воєнні прилади до Африки — і вкінці минулого четверга, дня 3. ц. м. почав поважні воєнні кроки, без виповідження війни. Бої йдуть на пограничах Абісинії. Після завзятих боїв Італійці заняли дня 6. ц. м. місто Адуя. Італійські літаки безпощадно бомбардують абісинську землю. Абісинці завзято боронять перед наїздником кожний клаптик рідного краю. Англія вибирається виступити поважно проти Італії — однак не збройно, лише в господарських справах.

Справа Мемеля, німецької землі в межах литовської держави, стала дуже пекучою в звязку з виборами, які там відбулися минулої неділі. Гостра протинімецька політика литовського уряду в Мемелі викликала нагальні протести з боку гітлерівської Німеччини.

Мадярський премієр Ґембеш їздив до Берліну і твердить, що це приватна подорож. Дехто каже, що ця подорож має політичні цілі, а саме приступлення Мадярщини до протирадянського порозуміння з Німеччиною.

В Болгарії проголосила влада воєнний стан і відкликала торжества з приводу ювилею короля Бориса. Причиною цих заряджень було викриття великої протидержавної змови. Змовники хотіли саме в день ювилею вбити короля, королеву і всіх міністрів. Але про змову довідалася поліція, відбулися арешти і наглі суди.

Цікаві дрібнички.

Християнський король. Історія пише про короля Бельгії, Альберта І., таке: У свому житті він був зразковий католик. Як його сини були малі, то разом з ними говорив вечірню молитву. В часі війни спільно з родиною ходив до св. Причастя. Коли літом перебував на селі, то в сільській церковці разом з селянами чекав своєї черги при св. Сповіді. Якжеж зауважив це священик і хотів його першого висповідати, то король не скористав, а сказав: Отче духовний! Перед престолом Бога Судді ми всі рівні. Також до св. Причастя йшов разом з селянами. Навіть у подорожі ніколи не пропустив недільної та святочної відправи. Також був справедливий і добрий для підданих. Раз вибрався в подорож до муринів у Конґа. По дорозі сповіщають його, що там лютує жовта фебра. Але король, не довго думаючи, сказав: Їду далі з королевою, бо король має бути там, де терплять його піддані. А коли вертав, то в руці держав хрестик, вирізьблений християнськими руками чорного мурина. Так ось бачимо, не перевелися ще земні царі, що разом з простими людьми поклоняються небесному Цареві, Ісусові Христові.

До монастиря. Пара подругів, письменниця і маляр, Югословяни, вступили до монастиря. Він до мужеського — ОО. Францісканів, вона ж до жіночого СС. Домініканок. Досі вели вони на світі праведне життя, а тепер порішили ще ревніше служити Господеві.

Практичні Німці. В місті Монахові в Баварії завели в залізничій почекальні відправу Служб Божих. І справді багато подорожних іде на таку Службу Божу і навіть у дорозі має нагоду виповнити свій християнський обовязок, і вислухати короткої, бо пятихвилинної, науки. На протикатолицькі атаки німецькі католики мають гідну відповідь: 1) молять-ся; 2. скупчуються коло своїх епископів; 3) не купують і не читають нехристіянських часописів. А як Німці моляться, можна спізнати з того, що напр. у протестант. Берліні в 25 катол. церквах на страсні проповіді ходило до 30 тисяч вірних. В обході в Монахові брало участь багато мужчин, а в Кельні було їх 40 тисяч. Таких прикладів можнаб навести більше, — а всі вони доказують, що німецькі вірні памятають про заповідь Христа: „Де двох або трьох зібраних в Моє Імя — там Я посеред них". — Тому німецькі вірні напевно встояться перед усякими вражими наступами й затіями.

Кінець спору еспанських королів. В цих днях закінчився династичний спір в королівській еспанській родині, що тривав понад 80 років і коштував багато грошей і крови. Полягав він в тому, що Альфонс XII, батько останнього короля, захопив престол, на який згідно з конституцією мав право його кузин Дон Карлос. З цього виникла громадянська війна, яка тривала близько 10 років, — аж нарешті Альфонс переміг і видалив свого суперника з Еспанії. Від того часу обидві вітки еспанської королівської родини жили в найгіршій незгоді. Тепер прий-

Між щасливими.

Як не кожний вояк, мимо найщиріших бажань, може стати ґенералом, так не кожний льотерійний грач може взяти уділ у головній виграній міліона золотих.

Це добре розуміє п. Раковська, що мешкає в Новім Місті, власниця чвертки льосу ч. 32.899, котрий недавно виграв 50.000 зол. — і тому, як бачимо з фотоґрафії, є вона в знаменитім гуморі.

Зрештою, може ще краще пощастить їй у 34-тій державній льотерії, бож нововпроваджені денні виграні, вильосовувані кожного дня тягнення, незалежно від нормальних, значно збільшають шанси грачів. В 1-шій клясі, котрої тягнення починається вже дня 18. ц. м., денних виграних буде чотири, по 25.000 зол. кожна.

шло до згоди. Син Альфонса XIII. має одружитися з унукою Дон Карлоса. Таким чином, наколи прийде до повороту королів у Еспанії, на що сильно заноситься, — обидві ворожі лінії зеднаються на престолі. (Офінор).

Два Гітлєри. Французькі часописи пишуть, що правдивого Гітлєра дуже часто заступає фальшивий Гітлєр, себто людина з лиця дуже подібна до німецького канцлєра. Фальшивого виставляють тоді, коли заходить небезпека для життя канцлєра, де він від ворожих чинників міг би втратити життя. Очевидно фальшивий Гітлєр дістає гарні гроші, їздить автом, літаком, але часом в часі великої паради може й терпне на ньому шкура.

Двацять літ мав кулю в голові. Підчас світової війни один Чех, що називається Боухаль, був ранений на російському фронті в голову. Лікарі врятували йому життя, — але крісова кулька залишилася в голові. Часто потім боліла його дуже голова — але не було на це ради. Нараз цього року набіг йому в горлі якийсь ґудз. Був уже приготований на смерть — але нараз ґудз тріс, і з матеріею виплила з него куля.

47 днів під руїнами. Підчас недавнього землетрусу в Кветі (Белюджистан), руїни й земля засипали живцем одного хлопця. Руїни витворили над ним склепіння, котре врятувало його від смерти. Щойно за 47 днів викопали його зпід руїн.

Вже й метеори фальшують. В Мексику прийшов до уряду один селянин і заявив, що знайшов рано коло своєї хати великий метеор, т. зн. кусок якоїсь звізди, що вночі впав на землю. Музей зацікавився метеором і виплатив селянинові за него 15 тисяч долярів. Щойно пізніше виявилося, що цей „метеор" змайстрував сам несовісний селянин з міди й заліза. Ошуканець тимчасом продав свою хату — і втік з вишахруваними 15 тисячами. Музей сильно переплатив свою необережність.

Вмер від укушення оси. Один німецький лікар недавно проковтнув з водою живу осу. Ця оса вкусила лікаря в горло. За хвилину наступив корч дишниці, і лікар серед мук помер.

Пресова аґенція Гавас обходила в цих днях сторіччя свого заснування, яке в той же час є сторіччям істнування модерної телеґрафічної інформації. Карл Гавас, основник аґенції, не був винаходцем способу інформувати ґазети з одного центру. Однак Гавас перший зорґанізував реґулярне постачання інформацій для ґазет. В своїх проспектах він хвалився, що має інформації з Бріселю за 4 години, з Льондону за 6 годин, з Риму за 3 доби. Як тілько був винайдений телеґраф, Гавас був першим, який зрозумів все його величезне значіння для інформації. Він відкрив відділи по всіх столицях і став головним доставцем ґазетних вісток не лише для французької, а і закордон. преси. Син його Авґуст сполучив інформаційний відділ з бюром оголошень. Бігом більш 20 років фірма Гаваса володіла европейською пресою без конкурентів, але в 50 роках минулого віку один з його редакторів, Ізраель, посварився з Гавасом і під іменем Рейтера відкрив в Льондоні подібне бюро. Після того вже в кожній значнішій державі були відкриті телеґрафічні аґенції, які і істнують до цього часу, перейшовши тілько від голубів до літаків і від посланців до радія. Сучасний Гавас займає в Парижі 3 величезні доми, де працює 1000 урядовців, випускає без перерви день і ніч інформаційні бюлетені і має безпосередній звязок з кожним найглухішим кутиком земської кулі. Великі ґазети платять за його службу до 20.000 франків на місяць.

Рільництво в Індіях. Індії, величезний край з 350 міліонами мешканців, має переважно рільничий характер. 80 відсотків населення належить до хліборобського стану. В Індіях орять ріллю плугами, що їх тягнуть воли.

Ґази з овочів. Німеччина купує величезні кількості сушених овочів, а найбільше міґдалів, горіхів і бросквинь. Також купують кістки з них. Напевне купують їх для военних цілей, може на консерви. Італійські часописи пишуть, що сушених овочів вживають до рятування затроених ґазами. З сушених овочів виробляють також найсильніші отруйні ґази.

Сіль. Вона не тільки тримає у свіжому стані мясо і служить приправою до всякої страви, але ще й 1) всипана до води спричиняє повільніше кипіння; 2) змішана з содою є знаменитим ліком проти вкушення пчіл і ос; 3) з водою, як полокання, лікує горло; 4) додана до снігу, творить мішанину холоднішу від снігу; 5) кинена на вогонь, ґасить вогонь у комині; 6) огріта і втерта в пляму білої матерії — очищує її.

Вінчання померших. В Китаю ще сьогодні панують несамовиті звичаї. Ось напр. там вінчають померших, бо вірять, що до щастя потрібна жінка. Темні Китайці вірять, що нежонатий ґрічає по смерті ріжні труднощі та прикрощі. От і щоби небіжчика-парубка забезпечити перед тими нещастями, то родини женять небіжчика. От тому, як помре парубок, шукають в околиці тіло дівчини, що померла того самого дня. Тоді відбувають весілля вмерлих, а потім справляють похорон і тішаться, що померлому віддали найкращу прислугу. Ось так старі парубки Китайці навіть по смерті не мають спокою від жінок.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ.

ЯК ОРАТИ В ОСЕНІ.

Порядне орання в осені — це невідклична умовина добрих зборів, зокрема для ярих засівів. Зорана земля в зимі при помочі морозу добре роздроблюється та набирає вогкости. Тому в осені треба орати не лише під ярі збіжа й окопові, але й під усі інші весняні засіви. Кожний кусок рілі, призначений на весняні засіви, треба конечно ще перед зимою зорати. Під ярі збіжа треба орати до звичайної глибини, т. зн. 15—18 цм. Землю під буряки, бульбу і т. п. слід орати глибше.

ЯК ГОДУВАТИ КУРИ В ОСЕНІ.

Коли добре годуватимемо кури в осені — то вони і в зимі добре нестимуться. Але замало тепер давати курам саме зерно. Треба їм поживи сильнішої. Найкраще їм тепер дати соняшник, льняне або конопляне сімя, сою. Крім того добре давати сир, а також відпадки з мяса; нехай теж дзьобають головку капусти, або сирий буряк. До поживи давати трохи кістяної мучки. Але пожива — це ще замало. Треба курам теж теплого поміщення. В курнику слід давати суху підстілку, вікна добре забезпечити від зимна. Якщо погана погода, то курей не випускати на двір.

МАТЕРЯМ ПІД УВАГУ!

На вул. **Ходоровського ч. 15** кожного дня від 10—11. години можна приносити **слабі діти до лікування та опіки.**

Пополудні ж від год. 3—5. **лічать там та направляють зуби** — дешево і солідно.

Адвокатських порад для нешлюбних матерей уділяють даром від год. 10. до 11. кожної пятниці.

Євангелія.

Неділя 17.

І вийшов звідти Ісус і відійшов в сторони Тиру й Сидону. І се жінка хананейська вийшла з тих сторін і кликала, кажучи: Помилуй мене Господи, сину Давидів, моя донька тяжко біснується. А Він не відповів їй ні слова. І приступили його ученики та благали Його кажучи: Відпусти її, бо кричить за нами. Він же у відповідь сказав: Мене післано тільки до погибших овець дому Ізраіля. А вона приступила і поклонилась Йому, кажучи: Господи, поможи мені. Він же у відповідь сказав: Не добре відібрати хліб дітям і кинути псам. А вона сказала: Так, Господи, алеж бо й пси їдять кришки, що падають зі стола їх господарів. Тоді Ісус сказав їй у відповідь: Жінко, велика твоя віра; нехай буде тобі, як ти хочеш. І одужала її донька від тої години.

(Матей гл. 15, ст. 21—28).

Неділя 18.

І сталося, коли нарід тиснувся до Нього, щоби послухати слова Божого, а Він стояв при озері Генезаретськім; і побачив два човна, що стояли край озера, а рибаки вийшли з них і промивали сіти. І увійшов в один човен, що був Симонів і просив його, щоби відчалив трохи від землі; і сівши, навчав нарід з човна. Колиж перестав говорити, сказав до Симона: Відплини на глибину і закиньте ваші сіти на ловлю. А Симон у відповідь сказав Йому: Учителю, цілу ніч трудилися ми і нічого не зловили, та на Твоє слово закину сіти. І зробивши се, зловили велике множество риб; і прориваласа їх сіть. І дали знак товаришам, що були в другім човні щоби прийшли і помогли їм; і прийшли і наповнили оба човни так, що майже потапали. Коли се побачив Симон Петро, припав до колін Ісусових, кажучи: Іди від мене, бо я чоловік грішний, Господи. Бо страх обняв його і всіх, що з ним були, їзза ловлі риб, котрі спіймали; також і Якова і Йоана, синів Зеведеєвих, що були товаришами Симоновими. І сказав до Симона Ісус: Не бійся, від тепер будеш людей ловити. І витягнувши оба човни на землю, оставили все і пішли за Ним.

(Лука гл. 5, ст. 1—11).

Неділя 19.

І як хочете, щоби робили вам люди, і ви робіть їм так само. А коли любите тих, що люблять вас, яка для вас заслуга? бо й грішники люблять тих, що їх люблять. А коли добре робите тим, хто добре робить вам, яка для вас заслуга? бо й грішники те саме роблять. А коли позичаєте тим, від кого сподієтеся відібрати, яка для вас заслуга? бо й грішники грішникам позичають, щоби те саме відібрати. Але ви любіть ворогів ваших, і добре робіть і позичайте, нічого за те не сподіваючись; а буде нагорода ваша велика, і будете синами Вишнього, бо Він добрий для невдячних і злих. Будьте отже милосердні, як і Отець ваш є милосердний.

(Лука гл. 6, ст. 31—36).

Дописи.

Львів-Личаків. Братство Доброї Смерти при нашій парохії святкувало дня 22. IX. ц. р. десятиліття свого істнування. В той день вписалося (виїмково не платячи вписового) нових 140 братчиків і сестриць так, що тепер усіх членів є 354 осіб, що малими місячними вкладками вже за життя складають гріш на цілковите і урочисте похоронення свого тіла. Гарна і християнська поведінка! Ось і з тієї нагоди Братство зібралося ввечері на приняття, уладжене в домівці читальні на вул. Крупярській. Приняття звеличив своєю присутністю і гарною промовою о. кан. Лаба. Поміж гістьми ми завважили кількох священиків, як оо. Чемеринського і Годунька, представників преси, членів основників і інших. Щире і миле приняття було урізноманітнене кількома промовами. Промовляв теж о. сов. Дудкевич, заслужений організатор і провідник Братства. Зібрання закінчилося спільною знимкою, а на другий день урочистою Службою Божою за братчиків. Зачуваємо, що Братство задумує приступити до купна камяниці, де булиб сходини, забави і фестини братчиків і парохіян. Дай Боже діждатися як найскоріше тих гарних і корисних задумів. **Личаківський.**

Місія у Баківцях, Стрілиського деканату. В Баківцях, Стрілиського деканату, відбулася 10-днева духовна св. Місія від 10.—20. серпня ц. р., заходом місцевого пароха о. сов. Івана Мащака, а під проводом ОО. Редемптористів о. ігумена Карла Більке і о. Михайла Лемішки з Тернополя.

В день приїзду ОО. Місіонарів дня 10. серпня вийшла їм на стрічу почесна чета і з процесією при звуках дзвонів супроводжала до церкви. Перед церквою привитав ОО. Місіонарів місцевий о. парох.

Відтак о. ігумен Карло Більке виголосив першу місійну проповідь та заповів порядок цілої місії. Проповіді обох ОО. Редемптористів, виголошувані на переміну чотири рази денно, були глибоко релігійні та обдумані і стягали нарід на Місію дуже численно. Крім наук для всіх, виголошено окремі науки для дітей.

Місійну сповідь розпочали ОО. Місіонарі дня 13. серпня. З духовною поміччю приїздили ОО. кондеканальні з о. дек. С. Ковалевом, а також Отці з інших деканатів. До св Причастя приступило в середу 14. серпня 322 людей; в четвер 565; в пятницю 579; в суботу 740; в неділю 924; в понеділок 948; у вівторок 1218 людей. Разом підчас цілої Місії приступило до св. Причастя 5296 людей. В часі Місії заложено Братство Матери Божої Неустаючої Помочи. Кульмінаційною точкою був похід з місійними хрестами у вівторок дня 20. серпня. Хоча був се будний день, взяло в поході участь около 10.000 людей з процесіями з 25 сусідних парохій. Місія закінчилася закопанням місійного хреста, під котрим провідник Місії о. ігумен Карло Більке виголосив останню науку.

ПОДЯКА.

Від довшого часу, а саме від 1930. р. я була хора на запалення шкіри. Доріжних лікарів удавалася, спеціялісти-лікарі надії не робили; мені погіршалося, а ліки не помагали. Щойно коли я віддалася під Покров Чудотворної Ікони Матери Божої Самбірської, — тоді цілковито поздоровіла і чуюся тепер сильна та здорова, мимо поважного віку. Маю тверде переконання, що лише Матінка Божа мене уздоровила, длятого подаю це до прилюдного відома.

Елєонора з Білинських Кульчицька,
ем. учителька і вдова по секретарю скарбу у Львові.

Тому, що це число як оказове, знайдеться також у руках людей, які ще не передплачують нашого часопису — не друкуємо в ньому продовжень наших цікавих оповідань. Ці продовження будуть у черговому числі.

До цього числа долучуємо сині перекази на те, щоби ними прислати передплату за часопис. Надавець не оплачує жадного порта. Просимо писати виразно адресу, щоби точно міг до Вас приходити наш часопис. Передплата нашого часопису виносить річно 2.40 зол., піврічно 1.20 зол. Не жалуйте такої маленької квоти, — а будете мати найвартісніші вісті зі світа.

Заохочуйте до передплати Ваших знакомих і пишіть по оказові числа на адресу:

„Христос Наша Сила", Львів, вул. Японська 7.

Календар.

ЖОВТЕНЬ 1935.

Стиль		Дні	СВЯТА
м.	ст.		греко-катол.
16	3	С	Діонізія
17	4	Ч	Єротея, Стефана
18	5	П	Харитини
19	6	С	† Ап. Томи
20	**7**	**Н**	**18 по С.** Сергія і Вакха
21	8	П	Пелагії
22	9	В	† Якова ап.
23	10	С	Евлампія
24	11	Ч	Филипи, Теофана
25	12	П	Прова, Тараса
26	13	С	Карпа мч.
27	**14**	**Н**	**19 по С.** Параскеви
28	15	П	Лукіяна, Евфимія
29	16	В	Льонгина сот.
30	17	С	Андрея, Осії
31	18	Ч	Луки ап.

Сонце сходить дня 21. X. о год. 5.59, заходить 16.39. Середня довжина дня в жовтні 10 годин і 45 мінут.

Місяць: остання чверть дня 19. X. год. 6.36, нів дня 27. X. год. 11.15.

Столітній календар каже, що до 18. X. буде погода, а потім дощі, холод, вітри, а в гірських околицях сніг.

День ощадности буде 31. жовтня.

Веселий кутик.

Мама хвалиться: Вже три тижні минуло, як мій малий синок перший раз власними силами вибіг з хати.

Розсіяний знайомий на це каже: О, то вже мусів зробити добрий кавалок дороги!

*

Питає один молодий лікар другого: А ти чого такий зажурений?

Той відповідає: Але, дуже прикра пригода мені сталася. Пів року я лічив одного пацієнта на жовтачку, — а тепер показується, що він Китаєць.

ОГОЛОШЕННЯ.
За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 50·— зол. готівкою

може одержати кожний читач цего письма. З нагоди відчинення висилкового відділу, як рівнож в цілі звербування собі постійних клієнтів і розповсюдненя наших товарів поміж найширші верстви консументів нашого краю, постановили ми розділити 1.000 нагород по 50 зол. в готівці поміж клієнтів, які вишлють замовлення на один або більше комплетів і залучать правильне розвязання шаради.

Пояснення: У 8-мох вільних кратках треба вставити довільні числа від 1—9 в той спосіб, щоби сума їх у всіх напрямках давала число 15.

Не беручи під увагу великих грошевих премій, постановили ми також обнизити ціну наших комплетів до мінімум.

Наші реклямові комплети 70% знижки

ТІЛЬКИ ЗА 11 ЗОЛ. 70 ҐР.

Висилаємо: 3 м. матеріялу на мужеське вбрання, осінне, або зимове, дуже модне (узори бельських камґарнів), повн. подв. шир. 140 цм., 1 светер мужеський, зимовий, теплий в десенях жакардових з шальовим коміром, або з американським замком, 1 мужеську сорочку в дуже доброму ґатунку з модним викінченням сатиновим, 1 пара підштанців в добрім ґатунку, 1 пара скарпеток д. міцних, 1 замшовий пасок до штанів з гарною ніклевою клямрою, 1 мужеський шаль в модні десені і 3 хусточки мужеські до носа з коліровим пругом.

ТІЛЬКИ ЗА 12 ЗОЛ. 85 ҐР.

Висилаємо: 4 м. матеріялу на модну жіночу сукню в гарні узори і десені теперішнього сезону, 1 зимову хустку в ясні, або темні крати, 1 пару жіночих пантофлів (подати розмір обуви), 1 жіночий пульовер наймодніший „останній крик моди", 1 люксусову жіночу сорочку з гарною шовковою вставкою, у всіх кольорах (на бажання), 1 пару жіночих реформів з елястичного трикоту у всіх розмірах, 1 пару жіночих шовкових панчіх в доброму ґатунку, 1 пасок, 1 пару жіночих елеґантних рукавичок, 3 жіночі батистові хустки з шовковою обвідкою і 1 бомбонеру.

ТІЛЬКИ ЗА 25 ЗОЛ. 30 ҐР.

Висилаємо: штуку білого полотна 17 м., на всякого рода білля, або на постіль в д. добрім ґатунку, 2 пікові ковдри на ліжка в елеґантні жакардові квіти в доброму ґатунку, 6 м. білизняної флянелі, мягкої, пушистої на всяку білизну, пижами, шляфроки, 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські сорочки денні і 6 м. ручникового чисто білого полотна, або 6 вафлевих ручників з френзлями.

Повищі комплети висилаємо за почтовою післяплатою на листовне замовлення, — платиться при відборі на почті.

Без ризика! Коли товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші за них звертаємо.

Адресувати: Firma „POLSKA TKANINA", Łódź, ul. Moniuszki 3, oddział 63.

Зазначуємо, що це не є ніяка льотерія, ані льосування, лише кожний, що надішле правильне розвязання шаради враз зі замовленням, може одержати 50.— зол. в готівці!

Поділ і висилання нагород відбудеться дня 31-го жовтня 1935 р.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета", Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло", Львів, Ринок 10.

LWów
Чарнецького 24.
ПТ.Бібліотека
Н.Т.ім.Шевченка

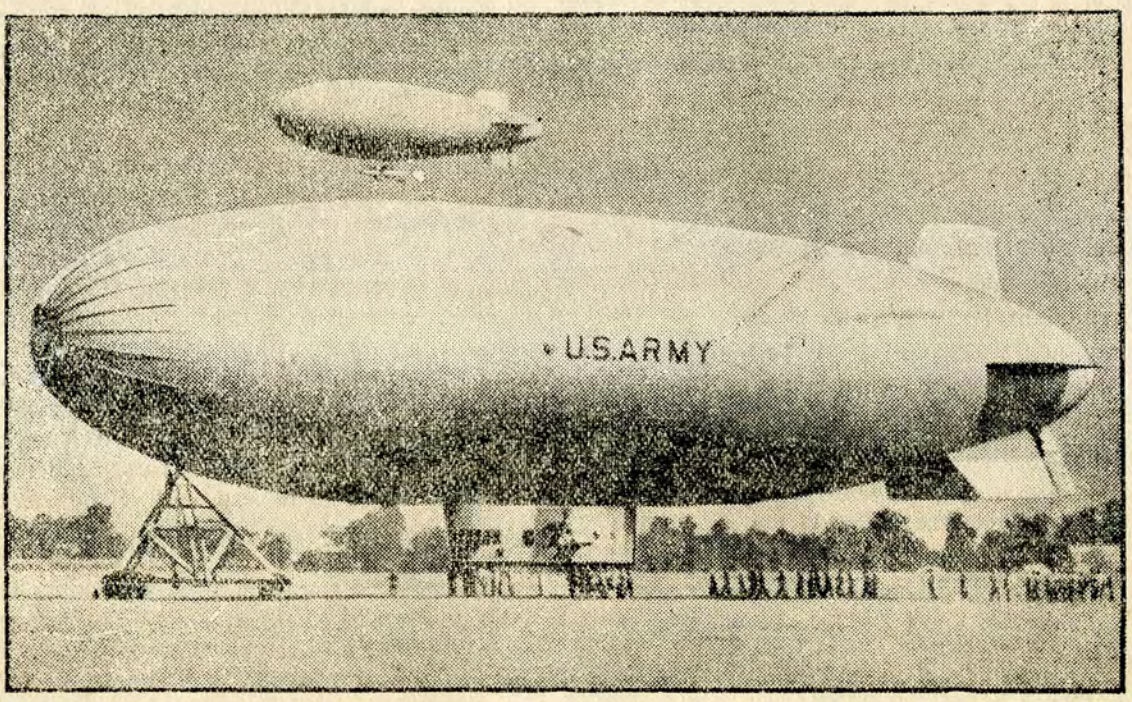
Opłatę pocztową opłacc

Ціна 10 сот.

Христос Наша Сила

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в, 1. листопада 1935. Ч. 20. (68).

Люди своїм технічним умінням здобули в останніх десятиліттях воздушні простори. Використовують ці свої винаходи для уліпшення лучби між ріжними краями, — але й для воєнних цілей. На нашому образку бачимо один з найбільших військових повітреплавів Америки, що називається „Т. С. 14".

ЛБ АН УРСР

ВЕЛИКА РІЧНИЦЯ.

І знов день 1. листопада. Знова всі линемо гадкою в той час, коли то, рівно 17 літ тому, український нарід у сх. Галичині збудився до нового державного життя. Світлі картини кипучого щастя, радости, завзятої праці й відважних боїв.

Але, на жаль, цей чудовий період вільного, повного життя народу тривав ледви кілька місяців. Прийшли важкі хвилини. Змагання скінчилися невдачею, бо нарід не був ще добре підготований до Великих Днів.

Оцю важну, правдиву науку залишили нам листопадові дні, що на все остануть одним з найсвітліших споминів на сторінках української історії. Ми, що переживали ці великі події, мусимо добре їх передумати, щоби передати ясний спомин про них грядучим поколінням. Але не лише спомин. Також цю науку, що нарід, який хоче жити свобідно, мусить бути належно підготовлений на всіх ділянках національного, культурного і політичного життя. Тому кожний Українець, який пильно і сумлінно працює у своїй ділянці, — працює одночасно для здійснення нашої мрії в майбутньому. Хлібороб, який добре дбає про своє господарство, про родину, а при тому гарно виконує свої релігійні та громадянські національні обовязки, є підставою здорового, патріотичного громадянства. Тому до него в першу чергу звертаємо ці слова. Але також усі інші суспільні стани, від найвищого до найнижчого, мусять добре памятати, що життя їх і праця має вартість не лише особисту, але й громадянську, національну.

Оця свідомість повинна нас усіх загрівати до завзятої, хоч би й дрібної, але щирої праці на всіх царинах приватного і прилюдного життя — повинна нам осолоджувати тяжкий життевий труд, що його нам призначило Провидіння. Тож з Богом до праці — в імя світлого Майбутнього!

ЛИСТОПАД — ЦЕ МІСЯЦЬ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ.

Присилайте жертви на прожиток для тих, що хоробро боролися за Рідний Край!

Чого не треба таїти.

Чим менше люди читають, тим більше говорять. Інша річ, чи ця розмова чого варта, — але говорять. Навіть тоді, коли не треба говорити.

Це вже у сміховинку увійшло, як наші селяни нераз оповідають про свої справи. Розказалиб справу коротко, ясно, або відповіли просто на питання, — так ні. Зачнуть росказувати від Адама, діда й прадіда, замотають справу. Вертає чоловік з Америки, розбалакається по дорозі з якимсь незнайомим подорожнім, — і вже обікрали. Іде селянин до суду, розбалакається у коридорі з якимсь панком, чи жидком, і вже справу програв. Приїде на село якийсь агент, розговориться з ним легковірний мужик, і вже зробився баламут, або сектант. Легкодушні люди, перед ким не треба, щиро відкриють свою душу до дна, і через те гірко покутують. І вірять комубудь. Буває, на ярмарку за бляшаний перстенець і 200 зл. заплатять обманцеві. Бо пройдисвіт казав, що це щире золото.

А по селах є ще славні жіночки, що в них і язичок виріс довгенький. Вони й особлившу назву мають, бо їх називають „пошта“. Така жіночка знає кожну дрібничку, кожну новинку у селі. Що хто робив, що говорив, що варив, — усе те пасе очима, стриже ухами. А полапить цю новину, так зараз, як ця „пошта“ передає другому. Скаже Євка Палажці, Палажка Катерині, а Катерина перекаже Марині, Марина Дмитрисі, і лискавкою летить новина з одного кінця села у другий. По дорозі цю новину дехто недочує, дехто перекрутить, відложить, доложить, і нераз з маленької мушки зробиться великий віл. Бувають жіночки, що так от і з пальця виссуть собі новину і вмисне пустять її в село, та тільки сміються з поза плота, як люди новину питлюють. І новина іде в село, люди розговорюють її, пояснюють, навіть находяться такі, що на власні очі „бачили“ все. Аж дивно, що нераз поважні господарі вірять у нісенітницю. А вже коли якась подія станеться десь подальше, на другому селі, чи у містечку, тоді вже неімовірні слухи ходять.

Ця балакучість села викликує якийсь хоробливий настрій у людей і кілька бабських „пошт“ потрясе цілим селом, нажене страху, або фалшивої радости, потворить приятелів, ворогів, словом, переверне село горі дном. А по містечках є славні т. зв. сплетні. Тут теж „бездротна пошта“ курсує. Ці містечкові сплетні навіть інтеліґентних домів досягають. І через те по наших містечках незгода, сварня, обмова, роздрібнення, і всяка робота занепадає.

Та всеж таки є річі, які люди вміють тримати у дуже великій тайні, і то з впертістю і завзяттям. Позичить заможний селянин грошей жидкові, і пропали. Та не скаже про це нікому, бо нащо мають люди знати, що він колись гроші мав. Поїде жінка штири милі до ворожбита, наговорить їй дурниць, мозок заморочить, з грошенят обдере, — та жінка нікому й словечком ні чичирк. Щоби не сміялися люди, що вона ще така темна й несвідома. Нарадить жінці сільська повитуха страшний злочин, покалічить її утробу, і закаження крови приходить, — і конає жінка, а не виявить злочинної повитухи через яку сходить до гробу. І повитуха свобідно дальше гуляє по селі, та свіжі жертви заганяє в сиру землю. Приходять на село огидливі, змислові або богохульні брошурки, ґазетки, молоді люди читають, паленіють зо стиду, та не виявлять від кого дістали цю книжку, хто розносить цю отрую по селі. Кілька годин будуть крутитися дівчата коло катеринки, доки не виберуть догідної хвилі, крадьки підступлять ближче і таки куплять дурний „льос“ у папуги.

Неодне лихо, колиб його виявити і прилюдно напятнувати, щезло би з села. Та сила сатани велика. Людина держить злочин у тайні і зо злочином вмирає. Це діявольський „стид“. Набавиться дівчина на забавах запалення легких, сухіт, і „зо стиду“ не виявить недуги, яку можна вилічити, аж винищена до краю, впаде на ліжко, щоби замкнути очі на все.

А все це через несвідомість. Культурна людина, що **читає добрі книжки й газети,** не має часу бавитися бабською „поштою“, сплітками і теревенями. Культурна людина комубудь і у щобуть не повірить, бо скоро пізнає фалш і облуду.

Тому не бавмося у „бабську пошту“, але нехай правдива пошта кожному свідомому Українцеві приносить **добру книжку і добру газету.** **о. К.**

В день св. Димитрія розпічнеться на Личакові у Львові тридневне Богослуження в честь Христа Царя. Вже в дні 20. жовтня розкупили вірні 50 книжечок п. н. „Христос Цар“, так, що є надія, що справді Христові буде віддана честь, яка Йому належить.

Львовянам під увагу! Дня 3. листопада о год. 10. на Новому Знесінню, при вул. Вознесення, відбудеться посвячення угольного каменя під нову церкву і захоронку. Явіться громадно. На випадок непогоди посвячення відкладається.

В Гамбурґу монахиня с. Климентія святкувала століття своїх уродин. Довгі літа ходила коло хорих.

Отець соціяліст.

Дитиною чув я від мого тата приповідку: „Стережися кота, що зпереду лиже, а позаду пазурами ріже“. Цю приповідку пригадав я собі, як побачив одного разу, ще перед війною, у Львові при вул. Осолінських кілька соток робітників, жінок і дітей, як сиділи зажурено на каменюках призначених до мощення хідників. Вони там збиралися щоднини вже третій тиждень. Їх намовили соціялісти, щоби застрайкували. Вони так вчинили і не хотіли йти до праці доки їхній комітет не дасть дозволу братися за роботу. Так вчили жидки наших людей соціялізму. Проводирі робили „ґешефти“, а бідний народ сидів у голоді й біді на каменюках в часі, як було легко заробити дещо на харч і на час зимівлі. Найнужденніші були жінки й діти. Як і з чого нагодувати діти і зварити бодай юшку і для мужа, що страйкував?

Вулицею переходили багачі і високі урядовці і не бачили нужди нещасних страйкуючих. Мені було їх жаль і тому, що вони такі самітні. Тільки від часу до часу являвся між ними перебраний по цивільному урядовець поліції; щоби дещо від них розвідати і доповісти свому начальству.

Коло полудня доглянув я між бідними, змарнілими жінками й дітьми якогось мужчину в чоботах з холявами, в споловілій від сонця довгій одежі і в округлім капелюсі. Я глянув, — і очам не повірив! Був то мій знакомий, сільський панотець. Його родина була небагата, а він сам теж нічо не мав, бо був великий добряга — чоловіколюбець.

Цей панотець щось недовго розмовляв з жінками страйкарів, потім виняв з кишені якийсь предмет і дав бідним жінкам, а сам пустився, якби утікаючи, в напрямі залізничого двірця. Та нараз до нього прискочив поліційний аґент, випитав про призвище, місце замешкання, записав усе і відпустив панотця.

Незадовго я довідався, що того панотця водили по урядах і наложили кару за те, що він „соціяліст“, бо говорив щось аж у Львові зі страйкарями і соціялістами. Тяганині не було кінця. Панотець опинився під поліційним доглядом.

„Що ви, пане старосто, від мене хочете, — оправдувався парох — та я дав бідним жінкам те, чого мені не було треба“. Але скільки староста не питав, а то й грозив, щоби признався, що він дав страйкарам, — так дарма. Панотець не хотів сказати; мовляв, нема про що згадувати.

„Панотець соціяліст! — договорював згірдливо урядовець на допитах. — Пока-

раємо". Староста визначив нове переслухання за два дні. Жандармам дав приказ тимчасом слідити в парохії небезпечного отця соціяліста. І в селі стали говорити: „Буде біда, єгомость соціяліст. Аж у Львові приловили, а тут уходив за такого чесного і доброго!"

За два дні явився наш панотець знова на терміні. Та яке було його зачудування, коли староста незвичайно чемно просив тепер панотця сідати, назвав його добродієм, а взявши зі свого бюрка львівський часопис, став читати ось що:

Чудовий приклад милостині.

„На днях приступив до бідних жінок страйкарів при вул. Осолінських гр.-катол. сільський парох, поговорив, потішив зажурених, а потім виняв стару срібну табакерку чи тютюнярку, яку мав як дорогу собі памятку по своєму дідові, і сказав бідакам, щоби взяли її собі, продали і поділилися грішми на обіди для своїх родин. „Я дав би вам більше — говорив цей панотець — але Бог свідком, що маю лише на залізничий білєт". Той правдивий священик мав чоботи, сполов'яне вбрання і круглий капелюх".

„Це були ви, отче добродію, — говорив староста, — коби таких „соціялістів" було в нас якнайбільше! Ґратулюю вам і перепрашаю за все. То не я вас тягав, а завинив агент, що не розвідавши справи прислав сюди таке на вас донесення".

Панотець спустив очі кажучи: „Та не мали про що писати в часописах, а про мою табакерку!"

Правда, люди добрі, що за такого панотця-соціяліста належиться і молитву відмовити! **о. Й. Застирець.**

о. Й. Застирець, Львів, Косинєрська 9, висилає для наших читачів книжечку: **„Наука поступового пасічництва",** по 5 книжечок за 1.— зол. Хоче, щоби наш нарід пасічництвом розбагатів (з 10 вуликів дохід річно 500 зол.), а дає книжечки майже даром, щоби тепер з зимою наші люди поробили собі новочасні вулики і вивчилися пасічництва. Купуйте собі і для других робіть дарунки!

З НАШОГО ЖИТТЯ.

У празник Покрови Пресв. Богородиці, в осінне храмове свято Святоюрської парохії у Львові, відбулися влаштовані цією парохією **ювилейні торжества з нагоди 70-ліття уродин Митрополита Андрея та 35-ліття Його митрополитування.** В храмі св. Юра зібралися тисячні маси народу. О год. 10-ій внесено з почестями на лектиці до храму Митрополита Андрея. У стіп Митроличого престолу зложив о. парох ювилейні побажання, а потім почалася торжественна Архієрейська Служба Божа в наміренні Найдостойнішого Ювилята, яку відправив Преосв. Кир Никита в сослуженні о. мітрата ректора д-ра Йосифа Сліпого, о. мітрата О. Базюка, оо. протоігуменів В. Градюка ЧСВВ., Де Фотта Ч. Н. І. і Климентія Шептицького Ч. С. Т. С. та пароха Успенської церкви о. крил. Д. Лопатинського, та в асисті численного Духовенства. Співав прегарно хор студентів Гр.-Катол. Богословської Академії у Львові.

ХРИСТОС ЦАР.*

З нагоди Свята Христа-Царя, дня 10. XI. 1935.

„Стала цариця праворуч тебе, в шату позолочену вдягнена, вбрана різнобарвно". (ПС. 44, 10).

В день св. Пятьдесятниці, серед чудових прохань на мирній єктенії, є і такі:

„Щоб ми сподобилися нетлінного царства благодати Св. Духа, Господу помолімся!
Щоб Господь Бог почув нас грішних,
і зіслав на нас Св. Духа, Господу помолімся!"

Тим царством нетлінної благодати Св. Духа, посланого нам Христом — є Обручниця Христова, Церква свята, що звершує та освячує наші душі, та й через те являється Царством Христовим на землі .

„Христос полюбив Церкву і Себе Самого віддав за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води через Слово, щоб самому Собі виставити славну Церкву, що не має скази або морщини — або щось подібне, але, щоб була свята і непорочна", — впевняє нас Апостол.

Коли священик приготовляє на проскомидії св. Дари — хліб і вино — до Служби Божої, то довкола св. Агнця розкладає на дискосі частиці в честь Святих у небі, далі за живих, а врешті за померших. Тим він зазначує, що довкола св. Агнця — Ісуса Христа, — зібрана вся Його Церква, і та прославлена в небі і та страдальна в чистилищі і та воююча на землі. Вся вона є одним тілом, а Головою її — Христос.

Він Цар-Голова небесних, бо Його ласки і щедроти душам святих відчинили райські двері, де вони славлять Царя свого і „всесвітню Славу, що Владику породила й царство відчинила" — Пресв. Богородицю.

Він Цар-Голова підземних, бо стер адові ворота мідяні, зломив царство сатани і визволив душі праведних.

Він Цар-Голова земних, що скріплювані св. Тайнами борються під Його прапором аж до останньої хвилини життя під проводом

*) З книжки о. Годунька, що вийшла під таким же наголовком.

Після Євангелія перенесено Митрополита на лєктиці на середину церкви, і тут Архипастир виголосив пригарну проповідь до вірних. Цілу пропозідь Високодостойний Ювилят присвятив празникові св. Покрови. Провідна думка була: Щасливі християни, що мають Матір-Пречисту Діву Марію!

До св. Причастя приступили сотки вірних. На закінчення відспівано по Службі Божій відповідні многоліття, зокремаж Найдостойнішому Ювилятові.

Святоюрський храм був з нагоди ювилею Митрополита Андрея гарно прибраний. Особливу увагу звернуло пригарне освітлення архикатедр. храму.

Всенародне вшанування 70-ліття Митр. Андрея має відбутися у Львові. Досі, такі торжества були лише на провінції. В справі цього ювилею відбулася минулої неділі, в салі Гр.-Катол. Богословської Академії, з ініціятиви Т-ва св. Андрея, нарада представників українських установ і вибрано комітет.

Дня 13. м. м. відбулося в Гр.-Катол. Духовній Академії у Львові традиційне її щорічне торжество: святочне відкриття академічного року. Торжество почалося співаною Службою Божою в храві Св. Духа Після Служби Божої почалося в будинку Гр.-Катол. Духовної Академії відкриття. Хор богословів по мистецьки відспівав, під проводом п. В. Якубяка, Е. Ґріґа „Пізнання краю". З черги о. Ректор д-р Й. Сліпий виголосив інавґураційну промову, в якій подав теж звідомлення з минулорічної діяльности Академії. Науковий виклад виголосив надзв. професор Академії о. д-р М. Конрад. Опісля виступив ще раз хор богословів. Торжество закінчилося відспіванням національного гимну.

Український гр.-катол. духовник о. Др. О. Кладочний буде в найближчому часі в таких місцевостях: Ґрудьондз 1. і 2. XI., Коронів 3. і 4., Фордон 5. і 6., Вронки 7. і 8., Равіч 9. і 10., Серадз 11., Пйотрків 12. і 13., Сєдльце 14. і 15., Ломжа 16. і 17., Володимир Вол. 18. і 19. Подаємо це до відома українським заточенцям, що живуть у згаданих місцях та околицях. З о. духовником можна скомунікуватися на місцях через управи вязниць, де він буде уділяти релігійну поміч українським вязням.

В Голоску Великім відбулося дня 13. м. м. посвячення власного дому читальні „Просвіти".

Гарний почин. Наша редакція одержала ось який документ: „Ми нижче підписані громадяни села Руди, рогатинського повіту, заявляємо цим, що, освідомившися підчас св. Місії в нашій парохії про суть радикалізму, свідомо і добровільно виступаємо з радикальної партії і з радикальної „Жіночої Громади" та зриваємо з ними всяку лучність як з такими, що приносять нашій Церкві і Народові лише шкоду і сором. — Заявляємо також, що шкідливої ґазети „Громадський Голос" від тепер до рук брати не будемо. До цього самого взиваємо всіх свідомих громадян для добра рідної катол. Церкви й українського Народу. — Корда Василь, Пайкуш Василь, Іван Корда, Іван Качала, Паранька Стечак, Марія Качала, Наталка Качала, Анна Копцюх, Каська Пакуш, Марія Качала, Дося Чепіль, Розалія Іванушка, за неписьменну Рузю Шимберко — Дося Чепіль, Катарина Боднар, Анна Гірняк, Марія Дорошенко, Михайло Папірка, Михайло Юрків, Михайло Копцюх, Іван Данилишин, Ксеня Костів, Марія Городецька, Юлія Баран, Анна Боднар, Анна Качала, Марія Чепіль, Анна Белей, Марія Гарасимів, Марія Цимбаліста, Марія Корда, Каська Копцюх, Анна Луцишин, Настя Шиманська, Марія Шемберко, Доська Крупка, Марія Кривень, Каська Граньковська, Катарина Городецька, Настя Копцюх, Анна Микитка, Анна Дума, Іванна Корда, Каська Папірка, Розалія Качала, Катарина Бурецька, Доська Граньковська, Розалія Копцюх, Катарина Качала. — Повищу заяву, підписану в моїй присутності, стверджую. Руда-Заланів, дня 8. жовтня 1935. р. о. Василь Величковський Ч. Н. Ізб., провідник Місії. Автентичність відпису стверджую: Від Гр.-Катол. Уряду Парох. в Заланові, дня 9. жовтня 1935. о. Лев Залужний парох". — Оцей документ — це один з доказів величезної ролі, яку відіграють у нас місії. Добре булоб, колиб оцей протирадикальний рух поширився і на інші села. Чекаємо, хто черговий?

Смерть б. українського міністра. Український учений Др. Аґенор Артимович, б. міністр освіти в уряді З. У. Н. Р., помер у Празі у віку 56 літ.

Нова загроза для українського господарського життя появилася в формі нового молочарського закону, який саме тепер обговорюють у міністерстві хліборобства. Український кооперативний провід накликує до дальшої праці й рівноваги духа.

В Бережанах відбувся політичний процес проти Івана Майчука і тов., яким закидували приналежність до ОУН. Засуджено 6 обвинуваченних по 6 місяців вязниці.

На Волині в селі Ставки згинув від револьверової кулі православний священик Арсен Татура. Вбивства православних священиків на Волині показують, які жахливі обставини витворилися там у ділянці релігійно-морального і церковного життя.

Місто сліпців. В Мексику є одно мале містечко Тільтенек, у якому всі мешканці є сліпі. Цікаво, що навіть усі домашні звірята у тому містечку сліпі. Лікарі ломлять собі голови, яка причина цього несамовитого зявища. Ствердили, що кожний хто осяде в тому містечку за короткий час сліпне. Діти родяться видючі, але за кілька місяців тратять зір. Мешканці того містечка — Індіяни — кажуть, що причиною їх сліпоти є пригарні цвіти, які там ростуть. Кожний, хто на них дивиться — а вони такі гарні, що мусить дивитися — скоро сліпне. Є це цвіт вергенза. Можливо, що він поширює в повітрю отруйний пилок, який шкодить на очі. Але досі лікарі ще тої справи не вияснили.

єпископів і священиків.

А як тісно звязаний жених з обручницею, так уся Церква злучена з Христом, що над нею царює та ласкою її оживляє. От тому то всі члени того Тіла Христового, Церкви Божої, мають любити один одного, заступатися, спомагати і величати Христа, Царя свого.

І справді наша східня Церква скрізь у відправах та іконах зазначує, що Христос — Цар Її. Тому західня Церква, може і під впливом східньої заводить у себе особливе свято Христа Царя і щиро Йому покланяється.

І ми прийдім і поклонімся І. Христу, Цареві нашому, та вірно заспіваймо Йому акафистову молитву:

Ісусе, Царю царюючих! Ісусе, Царю преславний!
Ісусе, Владико володіючих! Ісусе, Сину Божий, помилуй мене!

Бо Твоя влада і Твоє єсть царство, і сила і слава Отця і Сина і Святого Духа, тепер і завжди, і на віки вічні.

ЯК НАШІ БРАТИ ВОЛИНЯКИ ВІДБУЛИ СВ. МІСІЮ В ОЗДЗЮТИЧАХ.

Вістка з Волині.

В днях від 1. IX. до 11. IX. ц. р. відбулася місія в греко-католицькій парохії в Оздзютичах на Волині. Приїхали о. о. Редемптористи з Ковля: о. ігумен Йосиф Гаґіре, як провідник і о. Володимир Стернюк.

Щодня були 3 науки, а крім того в полудне наука для дітей.

Парохія наша дуже розкидана. Греко-католики розсіяні поміж незєдиненими й німцями, а почасти й поляками, в 22 кольоніях, що належать до горохівського й ковельського повітів, — а всіх їх нараховується тисяча душ. Приходиться йти до церкви від 3 до кількадцять кільометрів.

Чутка про місію видко налякала декого. Обїздили околичні кольонії й упереджували, щоби остерігатися греко-католицькой Церкви, бо в ній криється для незєдинених небезпека. Незєдинені розуміли місію, як акцію проти їх церкви. З практикою парохіяльних місій вони незнайомі. На жаль, робили старання і відмовляли вірних ходити на науки навіть і декотрі католики, що нераді поширюванню нашого обряду на Волині. Тому трудно було надіятися на великий успіх місії.

Але не зважаючи на всі ці перешкоди, місія понад усякі сподівання пройшла дуже добре. Щорана на науки приходило 200—300 душ, а ввечері 500—600. Крім парохіян приходили й римо-католики й незєдинені. Наша церковця не могла всіх вмістити, і тому вечірні науки голошено звичайно на цвинтарі. О. О. місіонарі своїми сердечними, душу проймаючими проповідями зуміли побороти всі перешкоди й так захопили ті прагнучі слова Божого, по чагарниках, болотах розкидані, бідою-злиднями прибиті душі, що ні намови, ні віддаль, ні негода не могли втримати їх вдома підчас наук.

Особливо сильне, незгладиме вражіння зробили на всіх науки про Найсв. Евхаристію і Пречисту Діву Марію. Ридання присутніх заглушували голос священика, що відчитував акт перепрошення Найсв. Христового Серця перед виставленими на середині церкви й гарно освітленими Найсв. Тайнами. Плакали парохіяни, плакали й незєдинені наші брати, що з цікавістю й уважно слухали наук о. о. Місіонарів.

Закінчення місії відбулося дня 11. IX. Підчас утрені прийшла процесія з кол. Бубнів, що також належить до нашої парохії і віддалена 27 кільометрів. Службу Божу відспі-

---

Шпирка.

Клопоти війта Смоктуна.

(Продовження).

Поженили ми молодят, як Пан Біг приказав, — оповідав далі Прокіп. — Весільних гостей повна хата, ба й повне обістя. Музики ріжуть від вуха, пива чвертник за чвертником минається. Гей — бо! Війт доньку віддає!.. Старі у ванькирі стіл обсіли, чарка кружляє, „вівати“ відходять, у руки плещуть, — тільки молодь від нас якось боком. Кожне молоде, як йому тицьнути чарку чи шклянку в руку, похитає головою і вкаже на груди; а там мало не в кожніського така шпилька пришпиляна з маленькою зеленою гадюкою. Одно за одним приповідає: „Нам не можна, бо ми відродженці!“ Танцюють, аж хата ходить, співають, — а випити аніані. Самовар собі в сінях наставили, тай тільки той чай — немов москаль — цідять шклянку за шклянкою. Відбули ми весілля красно, пішли будні, діти як янголята. Послушні, працьовиті. Час минав, — та ось, бачите, прийшов допуст Божий. Злягла моя Гандзуня, і тоїж самої ночі злягла теж і моя стара. В доньки вродилася донечка, а в моєї старої теж донечка. Одної неділі вечором охрестили ми їх разом, і обидві назвали Марійками. Ну? І видав хто таке? Вісімнацять років у нас, старих, не було дітей, — аж ось мусіло тепер взятися. Га! Божа воля. Ростуть дітиська, вже й зубки їм висипалися, вже своє перерачкували і на ноги станули. Всі четверо тішимося, як маленька тіточка з небогою візьмуться за ручки тай собі танцювати беруться. Вже й щебетати зачали. Аж ось грім з ясного неба! В село внадилася пошесть на діти. Доктор аж з „повяту“ приїздив, каже: шкарлятина. І нашими обидвома дівчатками кинуло на постіль. Червоні стали, начеб їх жаром обсипав. Горять. Сидимо по ночах, пильнуємо, що доктор казав, усе те робимо. І дивіть, Прокопе! Моє біду перебуло, а Гандзунине за тиждень прийшлося поховати... Як ми якось після тих турбот потрохи поприходили до себе, — я аж тоді отямився. Гей-бо! Та чому вмерло її, а не моє?

— Так вам шкода було внучечки, Пилипе? Така вас жаліть взяла?

— Правда, Прокопе, й за дитинчатем було жаль, — вже, кажу вам, дзібоніло; але те ще фрашки. Час усе злиже. Вони молоді, ще дочекаються потіхи. Та я, кажу вам, як

вав о. др. Микола Панас зі Сокаля . Після Служби Божої і посвячення місійного хреста розвернулася на пів кільометра величава процесія чвірками, в зразковім порядку. Десятки молодців несли великий дубовий хрест. Хоругви й новопосвячений гарно вишитий прапор братства Матери Божої Неустанної Помочі маяли на сонці, що на той день розігнало хмари й дощ, які докучали вже від половини місії. Понад 1.000 людей приймало участь у процесії. Такої урочистости й величавости Оздзютичі ще не бачили.

Гарною прощальною наукою під міс. хрестом закінчилася 11-денна місія, що як хвилька ясна промайнула в сірім, буденнім життю греко-католиків на Волині.

Цікаві дрібнички.

Метеорольоґи віщують тяжку зиму. Наука метеорольоґія має много таких природних знаків, з яких віщує цього року сильну зиму.

Страшне нещастя на Закарпаттю, Селянський хлопець Іван Марко, 14-літний, пасучи корови із необережности виліз на стовп електричного ведення і звідти упав попалений так сильно, що до двох днів у лічниці в Севлюші при великих муках помер. Такі випадки є і в нас. Тому старші повинні поучувати дітей, щоб не лише не лазили на стовпи електричного ведення, а зовсім щоб не дотикалися його.

Дещо про Абісинців. Абісинці або Етіопці, що так завзятуще борються проти наїздника-Італійця, це нарід відважний, що любить війну, і до війни привик уже з найдавніших часів. У війні не знає прощення. Давний цісар Теодор, що боровся з Анґлійцями, сам власноручно вбив 350 полонених, стинаючи їм голови, — аж поки не змучився. Ще й сьогодні не тільки вбитих, але й ранених роблять неспосібними до подружого життя. — Хати будують на зразок нашого стіжка, покритого дахом, а стіни хати і дах виплетені з тростини. Внутрі хати є багато мальовил, нераз дуже гарних і цікавих. Головно двері, посуд й всяке знаряддя є прегарно споряджене. Тепер будують хати простокутні, й звичайно однокімнатні. Багатії мають по кількадесять хат, а всі разом огорожені плотом; у головній хаті живе господар, а в інших будинках живе челядь. В хаті стоїть ліжко, посуд з глини або з дерева. Коші та інше знаряддя плетуть так густо, що вода не перейде. В кожній хаті є ножі та ложки. — Хліб їдять з зерна, що називається „дурра", або печуть ячмінні паланиці. До страв уживають на заправу червоної мачанки, названої „бері-бері". Мясо їдять сире, або легко припечене. Є багато масла, молока, як звичайний напиток є в них вода. Гостям подають напій т. зв. „тедж", що смаком пригадує наш мід. Є також напій, подібний до пива — „талля" його називають. Хліб випікають з ячменю, жита, кукурудзи, гороху, а навіть з сочевиці. Варять також бублики, подібні до наших пампухів, а найважніша пожива в них, це кукурудзяний хліб. Багачі пражать вперед муку, а потім випікають з неї пироги з маслом і медом. Їдять напів сире волове мясо. В торговлі можна купити мясо з верблюда. — Абісинці не люблять води, тому й не миються. Це — побіч мексиканців — найбрудніші люди на світі. За те смаруються маслом, і те масло, часто зіпсуте, дуже чути в їхніх хатах. Елеґантні па-

---

зачну товкти головою до стола, як зачну заводити, гей та мала дитина. „Цить, тату, — припадають до мене всі троє, і стара і зять і молодиця, — та Бог дав, Бог узяв, не плачте, не побивайтеся!" — „Ех! Як крикну, бо я вже, кажу вам, злосний став: — Геть, від мене, не дзявкайте мені над головою." — Розскочилися. А я плачу та й крізь сльози отямлюю їх: „Та, схаменіться, бо! Та ви не знаєте, чого я так побиваюся? А того, пощо я їздив тоді робити ті записи до матареуша. Ай! Пощож я на Гандзю всі свої маєтки записав? Тепер ось Бог дав мені другу донечку, й вона як підросте, може й ти в світ з торбами, за прошеним куском хліба. Жебрачка! Ось чого я леменчу, тай заводжу." Втихомирилося. Всі троє посідали оподалік, не обзиваються. Я ще хлипнув раз, другий, третій, і якось на силу заспокоївся. — „Микито", — кажу. А він каже — „Га?" — „Тут нема — кажу — інакшого поратунку іно ходімо, небоже, до отця духовного, тай попросимо може би вони яку радоньку дали". — „Та йдіть, тату, — каже він, — про мене. Але що отець духовний порадять?" — Не кажу вже більше ані слова. Взяв на плечі нову курташину, капелюх, через плечі повішав війтівську бляху. Пішов. „Слава Йсусу Христу!" — звитав Божим словом еґомостя. — „На віки слава Богу!" відповіли і питають: — „ А що там, начальнику, доброго скажете?" — Розказав я всю свою біду, а відтак почав ось як: „Отче духовний, татунцю рідненькі, вислухайте моєї просьби, зробіть велику ласку мені, а до смерти буду за ваше здоровля Господа милосердного молити". — „А якоїж то ласки ви в мене просите" — питають. — „Та ось — кажу спровола, бо язик чогось за зуби зачіпає, — Микитове дитинча, а моє внучатко, рахувати ще маленьке було, як померло. То ніби, що воно ще варта було. Якби ви, еґомостеньку мої дорогенькі, отак у метриці дві-три слові написали, що то ніби не воно вмерло, но моє. Що це вам пошкодило би?" — „Ну, а щож би це вам помогло, Пилипе?" — гейби всміхаються і гейби дивуються. — „Ой! помогло би, еґомость! бо тоді — кажу — моє було би приписане на зятя, і мої маєтки, що я їх записав Гандзуні, перейшли би колись на мою Марійку, і воно, небожатко, не зійшло би на жебручу попрошайку." Поклепали мене йно по плечі тай так промовили: — „Йдіть, Пилипе, до дому. Заспокійтеся! З зятем побалакайте... Він, Микита, розумний, статочний, побожний, свідомий патріот, я-

ні, деякі священики і магометани носять обуву, інші-ж ходять босо. Голову накривають тільки християнські священики, — й бісурмени. Пані носять сорочки, спідниці і хустки, а в подорожі багаті пані носять чепурні тихолази. Для прикраси вживають бранзолети, намиста, срібні й золоті обручки, сережки, ланцюшки та шкляні перли. Жінки малюють брови на синьо, береги повік на чорно, лиця на червоно. Всі жінки як виходять на двір заслонюють очі, а чоло прикрашують кружевом. Мужчини носять сорочки й штани. Голов, як сказано, не накривають, хіба священики й пани. Всі вживають парасолі, а по її красці спізнати, хто до якого стану належить, н. пр. король носить червону парасолю, бояри синю, а решта людей, які хто хоче — звичайно носять білі. На півночі, де є люди культурніші, всякі прикраси роблять з золота та срібла, часто з міди. Всі вироби є дуже художні. Дуже часто носять на собі шкіри з леопардів або львів. Визначні пани носять на голові левину гриву. Деякі малюються, деякі-ж нарізують собі груди, рамена, а навіть лице. Ще деякі діравлять ніс, вуха, губи на те, щоб можна було вложити прикрасу.

Собаче окопиське. Ріжні дива потворили люди на світі, а одне з них — це собаче окопиське, або, як дехто каже, песій цвинтар. Воно знаходиться у Франції, коло Парижа, над великою рікою — Секваною. Там то багатії-диваки построїли вибагливе місце для здохлих любих своїх собак. На окопиське ведуть гарні ворота й за оплатою одного франка можна там дістатися. На „гріб" собаки не вільно станути ногою, бо зараз наложать кару. У Франції вже за життя дуже добре ведеться собакам, їх уважають гейби дітей, тому по смерти його неабияк ховають. От і навіть дорогу труну купують, а за „помершим" плачуть, як за чоловіком, з чого, очевидно, чужинці сміються. На „гробах" собак ставлять ті диваки надгробники й ріжні написи, нераз дуже дивачні, н. пр.: „Тут спочиває мій любий песик, що був вірніший від мого чоловіка"... Та поправді може тільки одному собаці належить там памятник, а саме одному „бернардинові", що врятував життя сорок особам. Найбільший рух на тім „цвинтарі" є в неділі й свята. Тоді повно тут опущених псами людей з квітами в руках, несеними на собачі „могили". Головно бездітні жінки, замість дбати хочби за чужу дітвору, розпинаються за „усопшими" пестіями-собаками. Таке то безглуздя діється серед людей, коли в них щезне пошана для правдивих цінностей і правдиво добрих діл. Добре, що у нас нема таких витребеньків, — хоч таки за життя собаки треба бути для нього людяним і милосердним.

Товсті учителі. Шкільна рада в Нюйорку рішила, що звільнить усіх учителів і учительок, котрі є занадто товсті. Між причинами того рішення є, що товстий учитель є злим прикладом для молоді, яка думає, що вони мусять бути ліниві. І так товсті учителі в Нюйорку тепер начнуть постити і тілесно працювати.

Із жидівських пословиць. Корчмар радо видить у себе пяницю, але доньку свою за пяницю не видасть. Біднота не є ганьбою, але і не є славою. Багатий надувається, а бідний пухне. Своя біда не є так болюча, як чуже багатство. Пять пальців має рука, але вони не однакі між собою.

——o——

Нові печері віднайшли в Укрині б. Чорткова. Вони подібні до печер в Більчу Золотому над Серетом.

В Польщі є тепер 35 тисяч невидющих і це здебільша мужчини.

кось справа наладнається. А об цім, що ви мені тут балакали, то навіть нікому не признавайтеся, бо це дуже гидке. Ви не роздумали, що кажете, й у жалості мене хотіли намовити на ошуканство. Я цього ніколи не зробив би, бо це був би великий гріх." Я як це почув, знов закипів. Але затис зуби, попрощав єгомостя і мовчки пішов домів. — „А що казали єгомость?" — питає дома Микита. „Геть мені з очий — кричу, — ви всі мої вороги, і ви хатні і разом з вашим єгомостем. Ошуканство! О! І щож би то пошкодило таке маціцьке переписати на твоє? Но дві слові написати і моє дитинча не пішло би на жебри." „Тату! — обзивається на це Микита. — Таж єгомость духовна особа — таж вони присягали, таж вони знають, що гріх." — Я капелюх на голову тай гайда з хати. Кудиж мені йти? Гадаю, щож мені робитоньки? Хибань піду ще до Мошка, до коршми. На фрасунок — приповідають — добрий трунок. Вициділ я пляшинку чистої, закусив, закурив люльку, росказую Мошкові свій клопіт. Подумав, подумав, почухався в бороду: — „Я вам, війте, на тото щось трошки буду порадити. Ви мені принесете пів кірця пшениці, бо тут будуть кошти, а я вам не потребую казати: хто мастить, той буде їхати. Я маю в місті знайомого пана, він із нашої віри. Якісь там вороги не дали йому вивчитися на адвоката, ще йно трішки бракувало, то він заложив собі склеп з води содової і з бамбони, але він добрим людям помагає, як адвокат, що я кажу, краще як адвокат. Я завтра буду в місті, буду йому за вас говорити, ну, завезу йому той півкорець пшениці, а потім ви будьте в нього, то він сам буде писати таке подання і все буде гаразд. Ви йому на початок будете давати двацять злотих, ну і шось там на штемплі, а потім він вам всьо скаже і так вам справу зробит, шо ксьондз діти перепише."

— І поміг вам, Пилипе, той жидок з міста? — спитав Прокіп.

— Ая! поміг собі на кишеню. Без три понеділки я йому возив по двацять злотих, то ніби трохи йому, трохи на штимплі, а на четвертий понеділок приїзджу, питаю за ним, а сусідні жидки кажуть, що панок зібрав манаття і поїхав раз на завжди до Відня. І шукай вітра в полі. (Кінець буде).

——o——

Поширюйте католицьку пресу!

В кількох словах.

Парохія княжої церкви св. О. Николая у Львові влаштувала в неділю, дня 27. жовтня ц. р., в салі Ремісничої Палати у Львові Святочну Академію в честь 70-ліття уродин Їх Ексцеленції Митрополита Кир Андрея. — Того самого дня о 10 год. рано була в церкві св. Николая Торжественна Служба Божа в намірені Найдостойнішого Ювилята, з відповідною проповідю.

З нагоди 30-ліття священства Преосв. Кир Никити, відбулися в Ремісничій Бурсі при вул. Пасічній святочні сходини ремісничої молоді. В ширшому рефераті представив о. Годунько трудяще життя Достойного Епископа. Щирою молитвою за Владику-Ювилята закінчено сходини.

Канонічну візитацію парохії Збараж перевів дня 29. IX. Преосв. Никита. В Чорному Лісі посвятив Владика нову церкву, а у Збаражі захоронку.

В Греції дня 11. м. м. скасовано републиканський устрій і запроваджено монархію — покищо без монарха. Новий уряд створив монархіст ґен. Кондиліс. Національні збори ухвалили скасування републиканського устрою, а Кондиліс буде реґентом Греції до дня 3. листопада, коли то голосування має вирішити поворот короля.

На воєнних фронтах у Абісинії кипить дальше. Італійці напирають з півночі та з полудня — але якось далеко зайти не можуть. Пограничне місто Адуя кілька разів переходило з рук до рук, так само за Аксум велися завзяті бої. Симпатії цілого світа по боці Абісинії. Ухвалено протиіталійські санкції. Річ іде тут головно про торговельний бойкот Італії. Духовенство пануючої в Абісинії коптійської церкви проголосило святу війну проти Італії, але одночасно почалися в війську бунти. Мимо того Абісинці тримаються мужно і боронять кожної пяді рідної землі. Дехто навіть думає, що ця війна може тривати й 15 літ і коштуватиме Італію більше, ніж це все варта.

В Австрії були важні політичні події. Уступило кількох міністрів, натомісць прийшли інші. Політика уряду не зміниться, лише що стане більш рішучою.

Новий уряд іменовано в Польщі. Премієром став б. мін. внутр. справ М. Косцялковський.

В польському соймі виступив з великою промовою новий премієр Косцялковський. Заповів боротьбу нового уряду з господарською крізою. Заведуть також нові податки. Сойм ухвалив повновласти, на підставі яких Президент держави може видати всі розпорядки в цій справі без нарад сойму.

Чесько-польські взаємини далі погіршилися. По містах Польщі відбуваються гострі протиченські демонстрації. Чехословацька влада відібрала повновласті польському консулеві в Моравській Остраві, — а Польща чехословацьким консулям у Познані й Кракові.

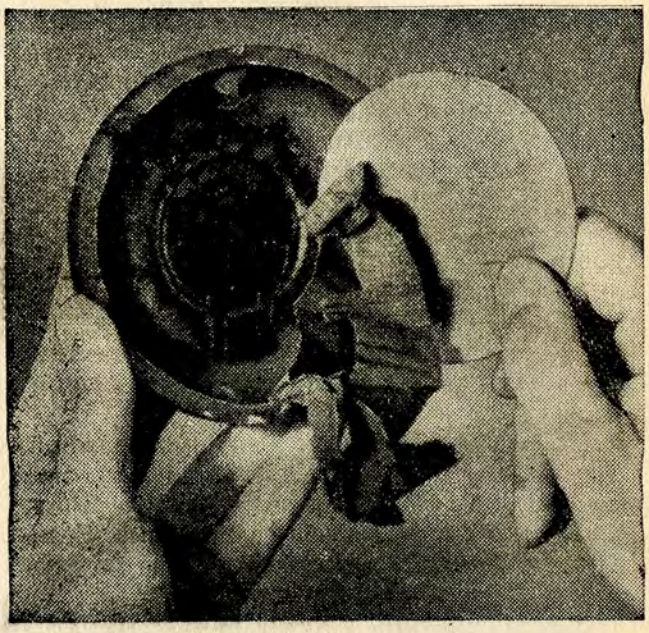
Міжнародній речник роззброєння Гендерсон помер. Його окруження постаралося, що він не довідався про вибух італійсько-абісинської війни. Ось так заощадили йому великого розчарування.

На манджурсько-совітському кордоні були знова, по довшій перерві, збройні перепалки між японськими й манджурськими відділами та большевиками.

—o—

В місяці листопаді всі поможім українським інвалідам, які вірно сповнили обовязок супроти Батьківщини.

ЗІ СВІТА.

ЯК УЧАТЬСЯ СТРІЛЯТИ?

До науки доброго стріляння служать звичайно щити, на яких намальовані кола. Крім таких нерухомих щитів, винаходять тепер також рухомі, які служать до науки стріляння для добрих стрільців. Такий щит має в собі машинку, яка підносить щит у воздух, як аероплян. Коли стрілець попаде шротом у щит, то з него вилітає червоний папір. Таким чином стрілець пізнає, чи вцілив чи ні.

Новик.

(Докінчення).

І в пятницю вранці було як звичайно. Вже о шестій годині відчинений храм і правилися Богослуження. Вступали люди. Одні довше, другі на коротко. Деякі лиш коло порога приклякнувши помолились і дальше спішили. То міщанка, то селянка, то ученик з книжками, то урядник з течкою, або служниця з кошиком, — усякі бували.

Лиш в передніх лавках можна було завважити сталих богомольців. Це й знайомі. Ось у першій лавці сидять три старухи, що зимою чи літом днини не опустять. У другій лавці якась вдовиця у жалобі а там австрійський жандарм на емеритурі, зредукований суддя і одна старша дівчина з зизоватим оком. У бічній наві одна старушка змінювала цвіти на престолі й наливала води до фляконів. Це старша сестриця, що все життя церкві присвятила. Під стіною у крилосі сиділи чотири Сестри Служебниці, а перед ними де-

сятеро діток сиріток, що поклякали рядочком, зложивши рученята як янголята. По середині на підлозі клячав молодий робітник, що від весни занепав на сухоти. Вже, казали, пять літ, як бачили його у церкві, а тепер кожного ранку прибігав і на колішках молився. У куточку за лавками стояв знову один чоловік у полотнянці. Це з села. Але кілька разів на тиждень завжди прибігав сюди до міста. І ще на степенях коло самого престолу обертав дзвінками маленький хлопчина з IV. кляси. Дивна ласка спливала на цю дитину. Не опускав церкви жадної днини і вмів дуже гарно служити до Служби Божої. Ось всі, що зрослися з Божим домом, скорше чи пізніше полюбили його цілим єством, і не відступали.

Дзеленькнув три рази у захристії дзвінок, відчинилися царські врата і священик став при престолі. Відправлялася Служба Божа. Стихи за стихами, мольби за мольбами, Євангеліє, Освячення, і духовий Корм для всіх голодних і спрагнених душею.

В останній лавці у кутку було чути шепіт молитви. Це якийсь старший добродій молився, весь час вдивляючись на чудотворну ікону. Його тут якби не знали. Він по Богослужбі підійшов до захристії і положивши на столі дві, довгі свічки, каже до священика: „Я приніс ось тут дві свічки до чудотворної ікони! І ще хочу зложити 100 злотих на сиріток з Захисту! І може б ще дав що! Якось хотів би так надолужити, та не знаю..." Говорив, і заклопотаний мішався у словах.

Священик здивувався, звідки така щедрість нараз. Цього добродія вже раз видів у церкві, але не знав його. „Певно вилічилися з якоїсь недуги?" — спитав старця.

— Ой не знаю, чи стане мені часу вилічитися з цієї недуги! Моя недуга, це духове лінивство і байдужність! — відказав добродій. А згодом став оповідати: „Колись у цьому містечку ходив я до гімназії, мав здавати матуру. Господи, що це страху тоді пережилось. Не дуже сильний в науці, я певний був, що при іспиті перепаду. Але страх, як хотілося здати матуру. Уже наперед мріяв, як по матурі надягну чорне убрання, краватку і паличку у руки. Усі на мене будуть дивитися, позажати й говорити, що я вже академик. От буду щасливий! Та водночас мучила мене думка: „А що, як не здам матури? Буде стидно. Буде жалко, як другі поздають. Будуть бідні родичі дорікати!"

„Аж зродилася у мене думка вдатися за поміччу до чудотворної ікони. Що днини ранісінько прибігав тут до церковці на Службу Божу і очей не відводив від Небесної Цариці.

„Тай зачалося. Одної днини впало двох, на другий день трьох, а мені було здавати третього дня. Чекав його як страшного суду. Нервувався кожною вісткою, попадав в одчай. Але у сам день матури ранісінько прибіг ще тут до церкви, впав на коліна перед іконою Богоматері, і молився: „Допоможи мені, Чудотворна Мати! Це буде чудо, як я здам! Рятуй мене, кріпи мене! Я по матурі зараз бідним жебракам пять злотих роздам! Пару свічок куплю до Твоєї чудотворної ікони! А коли тільки буду проходити коло церкви, то все вступлю змовити „Богородице Дівo".

„Господи, скільки я тоді обіцяв і прирікав собі. І підкріплений на дусі пішов здавати матуру. Як я її здавав, направду не тямлю, але як вчув від комісії: „Василь Ленько здав іспит зрілости", то з радості мало зо скіри не вискочив. Радощам не було меж. Але... спустив добродій очі в долину і вмовк. Аж по хвилі додав: „Що обіцяв, я нічого не виконав! Це вже минуло від тоді 40 літ! А я щойно нині купив дві свічки до чудотворної ікони Богоматері. А коли я відмовлю ці „Богородички", які обіцяв? А життя моє? Змарнував його! Чоловік злобний, подлий, фальшивий, невірний, невдячний, не варта цього, що Господь йому дає!"

— Ну, нічо, нічо. Господь милосердний! — відказав священик зворушений. — Це радість буде для неба, що хоч на старість здогадались віддячитись Небесній Неньці. Бо багато є людей, що вже й повмірали і не віддячилися.

І відійшов добродій перед ікону Богоматері і довго молився зо слізми в очах. Від тепер теж ходив що дня на Службу Божу, і щоденні богомольці у передніх лавках позискали ще одного товариша молитви.

О. Горицвіт.

Висліди тягнення І-ої кляси.

Головна виграна І-ої кляси 34 державної льотерії 100.000 зол. припала дня 22. жовтня на ч. 64.636 в одній з варшавських колектур. Щасливі власники поодиноких чвертох є пп. М. М., замешкала в Станиславові, 18 співробітників військових бальонових варстатів у Яблонній, п. Б. з Вильна і варшавянин Л. Пінес, замешкалий при вул. Дільній ч. 29.

Першою з нововпроваджених денних виграних у висоті 25.000 зол. поділилися дня 18. м. м. мешканці Вильна, а саме: пп. М. З. приватний урядник, Я. Етштайн фризієрський працівник фірми Б. Цапкінський, лікар д-р Б. та Іван Зелевич, що перший раз у життю рішився купити для себе чвертку льосу на кілька днів перед тягненням і відразу йому пощастило.

Інші денні виграні впали на числа: 7.827 в Тернополі, 16.467 в одній з львівських колектур і 70.140 у Варшаві.

Тягнення ІІ-ої кляси почнеться 15. листопада, — тому час подумати про відновлення льосу до тої кляси.

Євангелія.

Неділя 20.

І сталося відтак, ішов у місто, що зветься Наін, а з Ним ішло богато Його учеників і множество народу. Коли ж приблизився до брами міста, се виносили умершого, сина одинака своєї матері, а та була вдовою; і народу з міста много з нею. А Господь, побачивши її, змилосердився над нею і сказав їй: Не плач. І приступивши діткнувся мар, а ті, що несли, станули; і сказав: Молодче, тобі кажу встань. І мертвець сів і почав говорити; і дав його матері його. І обняв страх усіх, і прославляли Бога, кажучи: Великий Пророк встав між нами і посітив Бог людей своїх.

(Лука гл. 7, ст. 11—16).

Неділя 21.

Вийшов сівач сіяти своє насіння, і як сіяв, одно впало при дорозі, і подоптано його і птиці небесні видзьобали його. А друге впало на камінь, і зійшовши, всохло, бо не мало вохкости. А інше впало між тернину, і тернина, що виросла разом, заглушила його. А інше впало на добру землю, і зійшовши, принесло плід в сотеро. Се сказавши, закликав: Хто має уші слухати, нехай слухає. І питали Його ученики Його, що значить ся притча? А Він сказав: Вам дано знати тайни царства Божого, а прочим в притчах, щоби дивлячися не бачили, і слухаючи не розуміли. Єсть же ся притча: Насіння се слово Боже; а ті, що при дорозі, се ті, що слухають; опісля приходить діявол і бере слово з їх серця, щоби увіривши, не спаслися. А ті, що на камени, се ті, що почувши, з радістю приймають слово, та сі кореня не мають, вони до часу вірять, а в часі покуси відпадають. А те, що між тернину впало, се ті, що слухають, але журбами і богацтвами і розкошами життя придавлені, відходять і не приносять плоду. А те, що на добру землю, се ті, що добрим і благим серцем слухаючи, слово заховують і плід приносять в терпеливости. (Лука гл. 8, ст. 5—15).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

Роздумування про вічні правди.

Вічні правди: смерть, суд, небо, пекло, — завжди ставали вірним душам товчком до чесного, святого життя. Наші богослужбові книги, відправи, та навіть єктенії (просительна!) невпинно ставлять нам перед очі невмолиму конечність кінця нашого життя, а вслід за тим — Суд і його невідкличне рішення: або небо, або пекло. Багата осінь, плідна в рясні овочі, повинна нам пригадувати конечність **віддати з дорібком** Богом вручені таланти, й невпинно нагадувати, що осінь нашого життя прийде — коби тільки багата в добрі діла. Вічні правди повинні нас принаглювати до цього, а тоді з певністю й рішення Судді-Христа заведе нас у царство вічне.

І цього просім в місяці листопаді.

Схоронища для прогульковців уладили недавно Поляки у таких місцевостях на наших землях: в Кривчі (де мають гарну і цінну парцелю), в Гутиських к. Бродів і в Суходолах. Крім цього уряджено такі схоронища в Залізцях, Теребовлі, Скоморохах і Перенянах. Десятки тисяч польських прогульковців обіздять наші землі — а ми, на жаль, ще добре своєї землі не знаємо.

Календар.

ЛИСТОПАД 1935.

Стиль		Дні	СВЯТА
н.	ст.		греко-катол.
1	19	П	Жовт. Іоїла прор.
2	20	С	Артемія
3	**21**	**Н**	**20 по С.** Іляріона В.
4	22	П	Гликерії, Аверкія
5	23	В	† Якова ап. бр. Госп.
6	24	С	Арети, Атан.
7	25	Ч	Маркіяна
8	**26**	**П**	**Вмч. Димитрія**
9	27	С	Нестора
10	**28**	**Н**	**21 по С. Христа Царя**
11	29	П	Анастазії
1	30	В	Зеновія, Зеновії
13	31	С	Стахія, Нарк.
4	1	Ч	Лист. Косми і Даміян.
15	2	П	Акиндина

На день **10. листопада** припадає свято **Христа Царя.**

Сонце сходить дня 1. XI. о год. 6.19, заходить 16.03. Дня 11. XI. схід год. 6.34, захід 15.47.

Місяць: перша чверть дня 4. XI. год. 0.12, повня 10. XI. год. 15.42.

Столітній календар каже, що в днях 1.—7. XI. буде погода і тепло; потім дощ, а около 15. XI. зимно і вітер.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЄНДАР.

Дня **15. листопада 1648. р.** була **облога Б. Хмельницьким Замостя.** В дні **19. листопада 1698. р.** помер **гетьман Дорошенко.** Дня **14. листопада 1709. р.** Москалі **зруйнували Батурин.**

Заснування **університету в Харкові** відбулося дня **17. листопада 1804. р.** Дня **10. листопада 1838. р.** помер український письменник **Іван Котляревський. Перший український часопис** на Придніпрянщині почав виходити дня **25. листопада 1905. р.** Великий український музик **М. Лисенко** помер дня 6. листопада 1912. р.

Українці перебрали владу у Львові та в сх. Галичині дня **1. листопада 1918. р.** Почалася **українсько-польська війна.** Дня **22. листопада того самого року** почалася **облога Львова.**

Дня **4. листопада 1921. р.** під Базарем большевики замордували **359 українських воїнів.**

Багато Італійців боїться як вогню війни з Абісинцями, тому ще перед побором до війська втікають за границю, здебільша до Югославії. Досі їх так утекло 10.000, і для них побудували окремі бараки. Але і в Америці не долюблюють Мусоліні'я, бо спалили там на глум його куклу. Червоний Хрест по ріжних краях збирає жертви на хорих і ранених Абісинців, — а Італійці тимчасом будують денно по пять літаків.

Читання для наших господарів.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ЛИСТОПАД.

Треба скоро приорювати зелені навози, щоби не заскочили нас морози. Добре пилнувати ями зі заквашеною пашею, щоби не пліснівла. Так само оглянути і забезпечити стоги і стирти. З хвилиною, коли дороги примерзнуть, треба їх вирівнати. Господарські знаряди вичистити, направити і сховати під дах; залізні частини вимастити товщем. Хати, будинки і пивниці забезпечити перед морозом — дуже вважати, щоби загата не заслоняла в хатах і в стайнях вікон, бо так людині, як і звірині також зимою треба світла. В стайнях наповнити глиною і добре вбити ями видоптані худобою. Воздух у стайнях має бути чистий і свіжий. Худобу і коні старанно чистити згребком і щіткою.

В саді викорчовуємо старі, змиршавілі дерева, та копаємо ями на засаджування щеп весною. Улиї добре забезпечуємо перед холодом і перед мишами.

Веселий кутик.

При телефоні.

— Гальо! Чи ще маєте два сидячі місця?

— Ні, не маємо. В нас взагалі нема сидячих місць.

— Якто? В театрі нема сидячих місць?

— Пане, вас мильно получили. Тут не театр, тут управа кладовища.

В комісаріяті.

— Це дивне, що вас уже пятий раз побили в тій околиці. Маєте так багато ворогів?

— Ні!... Але я дуже подібний до податкового екзекутора.

На поліції.

— Яке ваше звання?

— Я поет.

— Ви мене не розумієте. Я питаю, з чого ви живете?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 50 золотих

на зиму може одержати кожний читач часопису. З нагоди отворення висилкового відділу, як також в цілі приєднання сталих клієнтів і поширення наших товарів серед найширших верств консументів нашого краю, ми постановили розділити **1.000 премій по 50 золотих в готівці** між клієнтів, котрі надішлють замовлення на один, або більше комплетів і долучать правильне розвязання шаради.

	5	

Пояснення: у 8 вільних кратках треба вставити довільні числа 1—9 в цей спосіб, щоби сума їх у всіх напрямках дала число 15.

Мимо великих грошевих премій, ми постановили також обнизити ціни наших комплетів до мінімум.

Наші реклямові комплети 70% знижки.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 98.

висилаємо: 1 мужеське убрання готове, гладке або десеневе, краска після жадання, добре викінчене (від числа 46—52), 1 мужеський светер, зимовий, грубий і теплий, в жакардових десенях, з шалевим ковнірем або американським замком, 1 мужеська сорочка, в дуже добрім матеріялі з модним сатиновим викінченням, або 1 п. штанів з найліпшого матеріялу, 1 п. десеневих скарпиток дуже міцних, 1 шовкова краватка наймодніша, 1 мужеський шаль, вовняний в модні десені і 3 мужеські хусточки до носа з коліровими пружками. Такий сам комплет першорядної сорти лише за зол. 14 гр. 90.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 80.

висилаємо: 3 м. матеріялу на мужеське убрання, осінне або зимове, д. модне (десені бельських камґарнів), повної подв. ширини 140 цм., 1 мужеський светер, зимовий, грубий і теплий, в жакардових десенях, з шалевим ковнірем або з американським замком, 1 мужеську сорочку д. доброї сорти з модним сатиновим викінченням, 1 п. штанів найліпшої сорти, 1 замшевий пасок до сподень з гарною ніклевою клямрою, 1 пара зимових рукавичок, добрих, і 3 мужеські хусточки до носа з коліровим пружком. Такий сам комплет першорядної сорти лише за 14 зол. 50 гр.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 12 ГР. 10.

висилаємо: 4 метри матеріялу на модну жіночу суконку в гарних взорах і красках даного сезону, 1 зимову хустку в крати ясні або темні, 1 жіночий пульовер, наймодніший, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіноча сорочка, люксусова з гарною шовковою вставкою у всіх красках (після жадання), 1 п. жіночих реформ з еластичного трикоту у всіх розмірах, 1 п. жіночих панчіх, шовкових, в д. добрім ґатунку, 3 жіночі хусточки, батистові, з шовковою обвідкою і 1 апашка (шаль), чисто льняний д. модний в гарні взірці. Такий сам комплет у першорядним ґатунку лише за зол. 13 гр. 80.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 25 ГР. 80.

висилаємо: 1 штуку лібого полотна 17 м. на білля всілякого роду або на постіль в д. добрім ґатунку, 2 пікові ковдри на ліжка в елеґантні жакардові квіти в добрім ґатунку, 6 м. білизняної флянелі, мягкої, пушистої на всіляку білизну, пижами і шляфроки, 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські денні сорочки і 6 м. рушникового полотна, чисто білого в кіетки, або 6 вафлевих рушників з френдзлями.

Комплети висилаємо за післяплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі на почті.

Без ризика: якщо товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші за него сейчас звертаємо.

Адресувати: Фірма „POLSKA TKANINA“, Łódź, Moniuszki 3, Oddz. A. 14.

Зазначуємо, що це не є ніяка льотерія, ані льосування, а лише кожний, хто надішле правильне розвязання шаради разом зі замовленням, може одержати 50 золотих в готівці. Поділ і висилка нагород відбудеться дня 15. листопада 1935.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

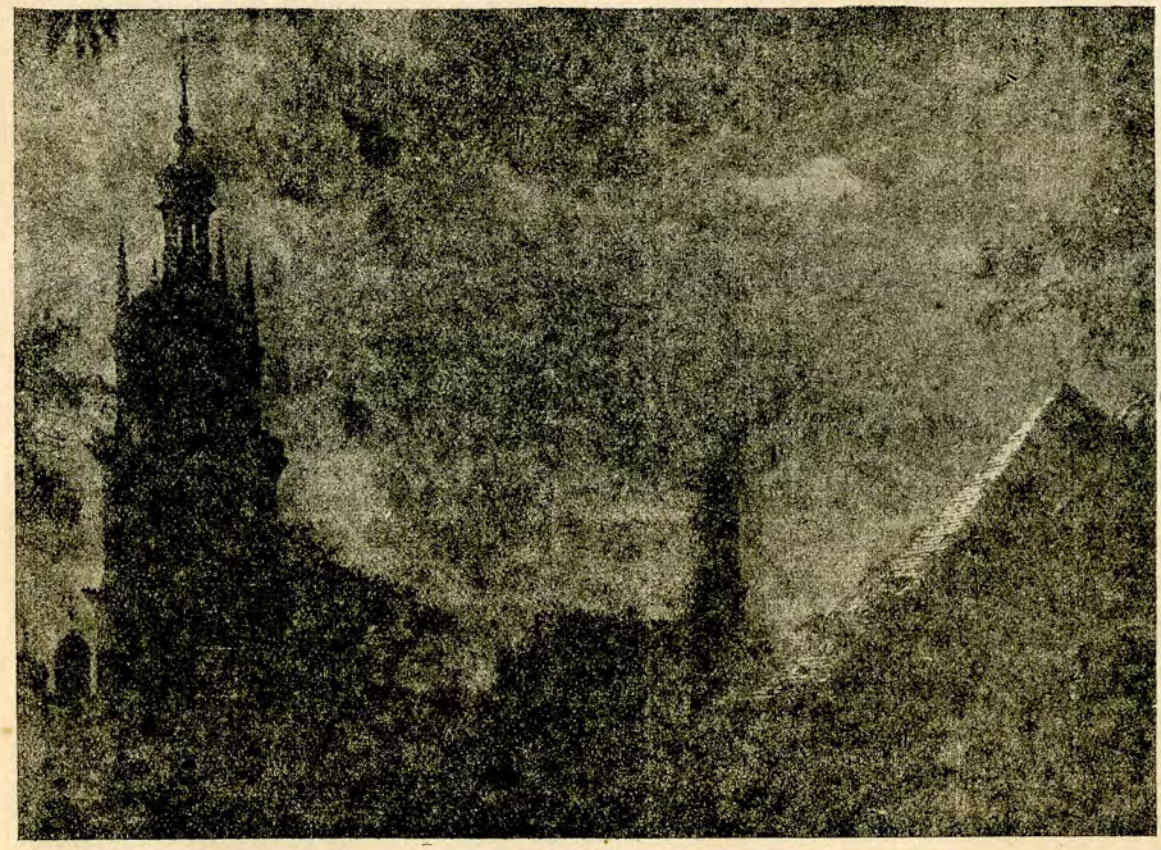
Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Христос Наша Сила

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО і НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в, 15. листопада 1935. Ч. 21. (69).

Так виглядає при місячному сяйві церква Успення Пресв. Богородиці у Львові, один з найкращих стародавніх українських храмів.

ЛБ АН УРСР

Чи маємо свобідну волю?

Є правдою, ствердженою досвідом всіх поколінь і віків, що ніхто відразу не став злочинцем. І ті, що творять покаяння в тюрмі, мали давніше ясну, погідну молодість. Світ та життя всміхалося до них, а родичі, рідня та знайомі, споглядаючи з любощами на їх дитинячі, хлопячі й молодечі літа, снували для них у своїх гадках золоту пряжу надії на майбутність.

Кожний, хто гляне весною на цвитучі дерева, радіє, а найпаче власник саду, бо леліє надію, що овочеві дерева, плекані з таким трудом і мозолом, видадуть гарні, сочисті овочі.

Як часто однак сумна дійсність заводить ці надії — як часто весняні приморозки зварять прегарний цвіт овочевих дерев, або сплюгавить його хробацтво, або вітер обірве його й рознесе на всі сторони, розкине по всіх усюдах.

Оце вірний, але сумний образ численних молодечих сердець, що їх сплюгавило хробацтво пристрасти, а сильний вітер покус, з якими молодець або дівчина навіть не пробували боротися, вкинув їх у пропасть останньої нужди й упадку.

Не рідко поносять тут вину родичі та опікуни, котрі не дуже журяться про серця повірених їм діточок, але полишають їх самим собі, як ті дички у широкім полі, а коли доростуть і вийдуть на яв їх злі нахили, падькають тоді й плачуть кривавими сльозами над їх моральним упадком.

Але кінець кінців чоловік сам є добровільним справником своїх добрих і злих учинків, т. зн. має свобідну волю.

Першим і незбитим доказом свободи волі є наша свідомість. Кожний знає і відчуває, що може їсти, або не їсти, може працювати або дармувати, може говорити або мовчати, може говорити правду або неправду і т. д. Чоловік знає і відчуває, що робить, що сам хоче, що сам собі постановить.

Але не тільки кожний з нас так думає. Те саме переконання поділяла й поділяє вся людськість. Всі люди говорили і говорять про правду та кривду, про чесноту і злочин, про заслугу та вину, про нагороду й кару. Всі люди деякі поступки хвалять, а деякі поступки ганять. Усе те не малоб ніякого сенсу, якби чоловік не міг робити так або інакше, добре або зле. Якщо всі люди хвалять за добрі діла, а обурюються за злі, то видно мають переконання, що чоловік може чинити добро.

І тому вся людськість зовсім не журиться видумками цих кількох безбожних ніби-вчених, котрі хотять в неї вмовити, що чоловік не має свобідної волі. Всюди є права, які збороняють проступки, — є суди, що судять сповнений злочин, — є тюрми, аби покарати проступників. І хоч деякі ніби притакують тим ученим, котрі доказують, що чоловік не має свобідної волі, одначе в життю всі держаться цієї старої правди, що кожний чоловік сам є відповідальний за свої вчинки. І ті самі, що за молоду притакують цій теорії, що чоловік не з вільної волі, але з конечности все робить, пізніше як судді засуджують убивника і на кару смерти. А як їх хто обкраде, чим скорше спішать на поліцію, аби злодія вишукати і його за крадіж покарати. Якщо хто справді вірить у цю науку про безвольність чоловіка, то повинен лишити в спокою і цього злодія, ба навіть убивника, бож преціньвін „мусів" так зробити.

Але чи на людські вчинки не впливають численні обставини? Чи злий приклад, зле виховання та лихе товариство не пхають чоловіка до злочину? Чи діти убивників, злодіїв, паліїв, пияків, розпусників і т. д. не оказують звичайно нахилу до гріхів своїх родичів?

Усе те правда. І можнаб навіть навести чимало прикладів та доказати, що густо-часто вина проступника не є така велика, як видається, якщо візьмемо під розвагу всі обставини його життя. Надибають пр. в лісі бідну жінку на крадежі гнилого ріща. Зараз слідство, протоколи, процес, свідки... Вкінці засуджено злодійку на довгу тюрму. А коли бідна мати відсиджує кару в „Івановій хаті", то опущені діти нидіють та пухнуть з голоду й студени. Справді супроти таких подій, які в життю є майже на деннім порядку, можна нераз зробити заввагу, що неодин із тих, котрого досягне людська справедливість, менше є винен, ніж такий жидівський фактор, який майже з нічого доробився у Бориславі на грунті „дурного гоя" з нафти міліонів, менше є винен, ніж такий рафінований лихвар, котрий з людської біди доробився золота, а так зручно вміє крутитися, що його суд приловити не може. Але знана є всім пословиця: „Малих злодіїв вішають, а великих пускають безкарно".

Іншим знову разом життєва трагедія полягає в тому, що правдивим виновником не є цей чоловік, котрого люди посуджують, але зовсім хто інший.

Але щож усе те доказує?

З наведених прикладів маємо наглядні докази на те, що вина нераз є менша, як видається; бачимо наглядно, що, хотячи бути справедливим, треба перш усього узгляднити особу виновника та заразом усі злагіднюючі обставини, треба узгляднити джерело та причину злочину. Але ніяк не можемо доглянутися цього, щоби чоловік у своїх діланнях не мав свободи волі.

о. С. Ковалів.

Над сокальським кордоном.

Великі торжества в празник св. Покрови в Корсові.

Мало хто з нашого громадянства знає про Корсів, що лежить у брідському повіті на кордоні Волині. З кожним роком те забуте село стає славніше через ту обставину, що находиться у ньому почаївська ікона Матери Божої. Передання каже, що в половині минулого століття принесли сюди прогнані монахи ікону із Почаєва. Заходить велика правдоподібність, що сама корсівська Ікона є дійсною правдивою почаївською іконою — тимбільше, що багато поважних людей твердить, що тепер нема в самому Почаєві правдивої ікони.

Деканальний провід КАУМ в Бродах зорганізував велику прощу парохіяльних кружків КАУМ до Корсова в навечеря св. Покрови на день 13. жовтня ц. р. Прийшло ок. 240 каумівців із 8 кружків, які організовано уставилися на цвинтарі біля церкви із своїми прапорами. Прибуло також кілька тисяч народу із сумежних сіл, а то і доволі богато православних із поблизької Волині. Цей саме момент, що через Корсів можуть деякі православні парохії на кордоні Волині навернутися до правдивої віри — є дуже важним моментом для корсівських торжеств. По полудні заходом кружка КАУМ в Корсові і Конюшкові відбулася на цвинтарі біля церкви під голим небом академія. Реферат про культ Матери Божої в українській історії виголосив п. Петро Радкевич із Язлівчика — а хорові продукції випровадив хор із Корсова під проводом молодого енергійного дяка п. Томи Дратвінського. По академії відправило духовенство молебен і благальну пісню. Велике враження робив спів багатьох тисяч людей у місячний вечір. Високо над каплицею маячів ілюмінований хрест — а перед каплицею світилися смолоскипи. Прекрасну проповідь виголосив о. проф. Зофійовський, який теж мав тут тридневі реколекції для прочан. Пізним вечором уладжено величавий похід із чудотворною іконою по селі. Устроєно великий трикутник з горіючих свічок, який несли хлопці перед іконою, що її несли чотири священики. Цей похід зробив дуже сильне враження на учасників і записався золотими буквами в історії Корсова.

Торжества в Корсові зростають із року на рік. Треба лише зрозуміння і піддержки зі сторони громадянства — а Корсів може в недалекій будуччині стати мостом лучности між нами і незєдиненими на брідському відтинкові.

——o——

Про кооперативи.

В послідних роках кризи і господарського заломання, впало багато наших кооператив. Тому дається чути деяке невдоволення з директорів, завідателів, — мовляв, вони „шахрують", вони „крадуть" і т. п.

Воно може деколи, в рідких випадках, і слушно. Той кричить, кого болить. Але відвернім монету на другу сторінку. І тоді напевно випаде тим, котрі найбільше кричать, вдаритися в груди і сказати: Наша вина!

Мало є на світі людей, котрі робили би з розмислу річі, що приносили би їм сорм і людську ненависть. А коли хтось з розмислу збанкротує, то його карають суди.

Чи у всіх кооперативах, спілкових склепах, райфайзенках і т. д., котрі провалилися, винні люди, котрі стояли у проводі тих кооператив і знані були зі своєї правости? Ніколи! Винні члени, що не підтримували своїх кооператив, а купували по чужих склепах.

В часі ярмарків, облягають наші люди чужі склепи, а наші кооперативні склепи світять пусткою.

Чи думаєте, що як ви дали на уділ 10—20 корон, котрі до того два рази здевалюувалися, — що за тих кілька корон будуть в кооперативі діятися чуда?

А чи ви, будучи в місті, полагодили свої орудки в своїй кооперативі, замісць у чужого? Чи, купуючи у приватного свого купця, ви жадали від него, щоби він спроваджував товарі лише з кооперативи-гуртівні? Це є ваш обовязок, як членів кооперативи. І тут лежить ціла правда про упадок деяких кооператив.

Кооператива, то не магазин і не закладається її на параду, але то є солідна торговля, котру підтримувати є обовязком кожного члена. Ми є свідками, що й тепер є міста і села, в котрих кооперативи гарно розвиваються. Кооперативи споживчі, кредитові, молочарські, збуту рільних продуктів і т. д., що свідчить про поступ і освіту людей. Упадок кооперативи, то назадництво і темнота, і не винен тому директор, склепар, завідатель, але в більшості випадків члени, що не йдуть купувати до своєї кооперативи, але несуть свій тяжко запрацьований гріш до чужих.

——o——

ЛИСТОПАД — ЦЕ МІСЯЦЬ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛЮДІВ.

Присилайте жертви на прожиток для тих, що хоробро боролися за Рідний Край!

З нашого життя.

З нагоди близького дня св. Священомученика Йосафата, просимо наших Читачів, а головно Всеч. Отців, подати нам короткі звідомлення з церковних свят і відправ у честь нашого Святого, щоб можна було подати на наших сторінках огляд усіх торжеств і обходів на нашій області й в той спосіб засвідчити набожність до свого Заступника перед Г. Богом.

В день Першого Листопада Преосв. Епископ Никита Будка відправив у Львові в церкві св. Юра архиерейську Службу Божу за український нарід. Патріотичну проповідь виголосив о. пралат Л. Куницький. Тисячі народу наповнили церкву. Були члени б. Уряду Західно-Української Народної Республики, члени Української Галицької Армії, посли й сенатори, представники товариств. Українські товариства у Львові і в краю уладили святочні сходини.

Гр.-Кат. Духовна Академія Маркіянови Шашкевичеви. Дня 7. ц. м. о. Ректор Духовної Семинарії Мітрат Д-р Й. Сліпий відправив панахиду над могилою о. Маркіяна Шашкевича на личаківськім цвинтарі у Львові. Відтак богослов V. року Р. Дурбак виголосив проповідь, в котрій підніс заслуги Пробудителя Галицької Землі. Співав гарно хор богословів.

На Закарпатті має повстати гр.-катол. архиепископство в Ужгороді. Архиепископом має бути прящівський гр.-катол. епископ Павло Гойдич ЧСВВ. В Густі має повстати нове гр.-катол. епископство.

Нову церкву в Теребовельщині будують у Слобідці Струсівській. Недавно відбулися там посвячення угольного каменя під її будову та академія в честь ВПреосв. Митрополита Андрея Шептицького.

Перший Український Педагогічний Зїзд відбувся у Львові в днях 2. і 3. листопада при участи около 500 учителів з цілого краю. На відкритті зїзду були два наші Владики, Преосв. Епископ Іван Бучко та Преосв. Епископ Никита Будка. В зїзді брали участь також наші священики-катехити. Виголошено ряд цікавих рефератів; о. проф. Ю. Дзерович мав реферат про потребу релігійного виховання. Ухвалено около 100 резолюцій у справах виховання нашої молоді. Зїзд зачали з Богом, Богослуженням у церкві св. Юра.

Наша Батьківщина у світлині. Так називається фотографічна вистава, котру уладили спільно Українське Туристично-Краєзнавче Т-во „Плай" і Українське Фотографічне Товариство в Музею Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові при вул. Чарнецького 24. Вступ для старших 50 сот., для молоді 25 сот. 64 наших фотографів виставило 466 своїх світлин з ріжних околиць краю. Найбільше знимок з Гуцульщини. Є також знимки з Бойківщини, Лемківщини, Покуття, Поділля, Волині, Полісся та інших наших земель. Хто має змогу повинен оглянути цю виставу. Побачить, яка гарна наша Батьківщина і навчиться її любити. Вистава потриває до 21. листопада.

Д-р Степан Федак обходить цього року 50-ліття своєї праці, як адвокат. Він причинився до оснування богатьох наших товариств, і досі бере живу участь в нашім релігійнім і національнім житті.

Процес за вбивство мін. Перацького зачнеться 18. листопада у Варшаві. Перед судом стане 12 молодих Українців. Боронитимуть адвокати: д-р Лев Ганкевич, д-р О. Павенцький і д-р Горбовий.

В Долинщині ширіться червінка. В селі Тисів померло 4 особи. В Бубнищі хорує багато дітей.

Господь надолужить.

Марушку все бачили люди, як ранком бігла вулицею у ринок. Кругленька і повна з лиця, втяте волосся, у попелястій суконці, попелястім фартушку, і босоніж поспішала до праці кожного дня. Усім знайомим склонювала голівку, всміхалася привітно, та все поздоровляла „Слава Ісусу Христу!" Аж пізним вечором вертала назад, і ще потім великими ведрами носила воду з недалечкої студні до хати.

У бідній родині жила Марушка. І родичі не статні, і братчики ще маленькі, та хвалити Бога, що здорові. Жили сумирно, без нарікань і Господь помагав. Трошки було з городця, трошки заробляли, і при місті проживали сяк так.

Марушка мала заняття у фабриці содової води. Фабрика не фабрика, звичайна жидівська хатисько, але робив жидовин Кац содову воду, перепродував пиво, та жидівка робила капелюшки для міщанок. А Марушка була як помічниця. Наношувала свіжого леду з пивниці, полокала фляшки, наливала содову воду або пиво, заправляла корки, наліплювала карточки, та всяку іншу послугу робила. Було досить тої крутанини, а в торгові дні аж голова заверталася. Та всеж таки кожної пятниці приносила якийсь гріш до хати.

Інші міщанки строїлися по моді. Чипали на себе усякої тандити, носили перстенці, деякі навіть у капелюшках ходили, та цілими днями швендялися по місті, наслухували за сплетнями, та виглядали жениха. Не простого, але пана, якогось з пенсією, або принайменше писарчука з магістрату. А Марушка й не думала про те. Хто би там її бідної хотів. Вправді нераз стрічала Омелька Волянського, як теж ранками біг до кооперативи крамарювати, але де вона йому рівня. Він з іншої родини. Навіть ніколи не було нагоди з ним говорити.

І так минали містечкові дні за днями. Марушка тішилася, що має заняття, та заробить собі якийсь гріш. Аж одної пятниці стрінуло лихо. Виплатив Кац Марушці тижнівку і каже: „А прийди в неділю до роботи! Треба бальон содової води розлити у фляшки! На фестин замовили!"

— О, таж як! У неділю? Коли я у неділю приходила? Виж святкуєте суботу, а я неділю! — відказує обурена Марушка.

— Ну, то я виповідаю тобі службу! — розлостився Кац. — Не прийдеш ти, то прийде друга! Дівок досить у місті! Прийде якабудь баба, й на Великдень буде мені робити!

— Таж як? Та майте совість! Щоб я ще у неділю тут працювала?

— Як хочеш? Не будеш ти, буде друга! — сказав жид, і замкнув за собою двері від ванькира.

Марушку, як би хто довбнею вгараздив

Т-во українських ремісників, промисловців і торговців „Зоря“ у Львові уладило 3. ц. м. посвячення своєї нової домівки при вул. Вірменській ч. 25, на І. пов. і відкриття викладів. Посвятив її о. проф. Василів. Після промови голови „Зорі“ дир. Ю. Сидорака відбувся реферат про значіння викладів. „Зоря“ має тепер 300 членів і розвиває живу діяльність.

Українська ткацька кооператива „Комета“ у Львові 24, вул. Словацького 1 на Знесінні, пустила в рух свої механічні і ручні варстати, на котрих виробляє ріжного рода полотна з льну, конопель і бавовни, як вовняні сукна самоділи, обруси, простирала, рушники і т. д. „Комета“ скуповує ручну пряжу (нитки) з льну, конопель і вовни. Українські селяни повинні продавати свою пряжу тільки українській кооперативній ткальні „Комета“ безпосередно або через її скупщиків, бо вона добре платить і дає працю нашим людям.

Ревізійний Союз Українських Кооператив гуртує тепер 3007 наших кооператив.

Стан засівів назагал добрий. Найкращі пшениці та жита в тернопільськім воєвідстві, найслабші на Поліссі.

Електрифікація Поділля. В Янові, пов. Теребевля, побудували окружну електрівню, котра буде обслугувати теребовельський і копичинецький повіти.

Недобре діється на Волині. Після застрілення двох православних священиків, свщ. Пятаченка та свщ. Татури, хтось в ночі зранив тяжко 82-літного свщ. П. Рафальського і застрілив його жінку.

Читайте католицьку пресу!

Світ прозріває.

В наших духовних науках ми завжди підкреслювали, що на Богослуженнях **найбільше** ласк збирають ті, що беруть **чинну** участь у відправі. До того висновку доходять тепер учені світські люди в Західній Европі. Ось недавно відбувся всесвітній зїзд катол. інтелігентної молоді, де один з них сказав таке:

Католик повинен мати в одній кишені св. Письмо з підписом епископа, а в другій кишені — молитовник. Бо не вистарчить — казав він далі — бути на відправі, але треба в ній брати чинну участь, цебто дивитися і слухати слів священика, та йому відповідати.

Добре це запамятати всім, а головно тим, що в часі відправи все роблять, тільки, що найважніше, не звертають уваги на відправу й держаться від неї, гейби осторонь. А так бути не повинно.

Шкільні власти вводять до шкіл — кіно, щоб дітям при його помочі облегшити науку і пізнання світа. Такі кіна є відповідно уложені і приготовані, що справді та спроба може принести неабиякі користи. В нас добре булоб, щоб філії „Просвіт“ закупили собі відповідні апарати та й при їх помочі оживили слабке нераз життя читалень.

по голові. Аж кров пішла у пяти. І не сподівалася, що так скоро стратить роботу. Ледви притягла до дому, та таки розплакалася перед батьками. Зажурена мати кивала головою, а батько простогнав: „От і допуст Божий на нас! І що тепер буде робити?.. Та, може якось Господь надолужить!“

Цілу суботу ходила Марушка як затроєна. А в неділю вранці то й не знала, що робити з собою. — Іти до жида, чи не йти? Іти, чи не йти? Шкода стратити роботи! Але ж неділя? Гріх! Ні! Не йти! Бог батько! Третя заповідь!

І зібралася Марушка, та пішла до церкви. По Службі Божій скоро вернулася до хати. Чогож їй ходити кілька годин вулицями, та штовхатися у боки між юрбою? Пообідала, книжку у руки, і вийшла під яблінку в городі читати. Прочитала кілька карток, аж тут — бавх... Начеб хто бомбу кинув на місто.

Закрякали над церквою сполошені ворони, десь загавкала збуджена собака. Повибігали здивовані люди на вулицю. Деякі цікаві бігли у ринок, звідки доносився гамір і крик. Марушка стрепенулася і підбігла до воріт. За хвилину надбіг якийсь хлопчина і крикнув: „Каца забило! З цілого міста там злетілися жиди!“

Надійшла ще якась жінка і додала: „Тріс бальон з содовою водою! Жидові руку вірвало, ногу скалічило, людей поранило! А в хаті суфіт аж піднесло. Повезуть жида до шпиталю!“

Марушка аж побіліла. Вона знала ці бальони. Чимало находилася поміж них. Великі, мідяні бодні зі шрубами, закрутами, рурками, та якимись мірниками. Все там Кац коло них заглядав, то покручував, то реґулював. Марущі й на думку не приходило, щоби таке залізо могло розірватися. Аж і сталося! Яка Божа ласка, яке щастя, що зреклася зарібку і не пішла у неділю до праці. А то булаб там нині теж калікою стала, або й не жила. Мерщій метнулася до хати, припала навколішки перед святими образами і гаряче молилася.

Старі батьки аж оторопіли з дива, вчувши про цей страшний випадок. Поставали з сусідами на подвірю, та всіляко пояснювали собі, як це могло статися. Аж надбіг дорогою Омелько. Вже з далека став питати: „Чули? Марушка може там? Що з нею?“...

— Є, є вдома! Де ж би я позволила своїй дитині працювати у неділю. Як це дивно Господь нас захоронив перед нещастям! — відказала стара мати, сплакуючи з радости.

Усі на хвилину вмовкли. Омелько змішався, та не знав, що дальше говорити.

— А чогож ви так Омельку? Жалко Марушки? — спитали сусіди.

— Ні! Я так собі! Цікавий був. Випадок! Егеж! Але зайшов тоді перший раз до хати. А в осені й повінчався з Марушкою.

о. К.

Як окрашувати церкви.

Коли приглянемося на окраси наших сільських церков, зауважуємо, що деякі бувають на причуд гарно прибрані, — але бувають і дуже погано „прикрашені". Є нераз церква навіть з дуже ріжноманітними окрасами, — та всі ці окраси якось так недібрані, незугарні, накопичені, що радше засмічують церкву.

Маю на увазі штучні квітки. Звичайно по церквах всюди їх є дуже багато, але вони без мистецького хисту виконані, не дібрані кольорами. Найперше разять нас пестрі й крикливі краски паперу. Червоні квітки, сині, білі, жовті, густо вимішані, позолочені позолоткою, або покроплені фарбою, збиті густо у китягу, або скручені у грубий вінок, разять кожного, хто має хоч трошки мистецького смаку. Вони й розміщені на не своїому місці, бо їх чіпають навіть на кивот, на царські врата, тощо. Нераз буває образ з гарними, різьбленими й золоченими рамами, який уже сам собою красить церкву. А дівчина накрутить на них валок поганих квіток, і не тільки рами, але й половину образу закриває папером. До цього ще і цвяхів набє, друга їх витягає, і в цей спосіб нищиться дорога позолота, відколюється делікатна різьба. Деякі „ревні" навіть на середину образа й на саму намальовану святу Особу набивають цвяхів, щоби вчепити квітку. Ще інші то й на золоту монстранцію почеплять паперовий віночок, бо, мовляв, так „гарніше". А це тільки поганить церковну утвар.

Тому, окрашуючи образи й престоли по наших церквах, звернім увагу на гідний їх вигляд. Щодо штучних квіточок — то їх взагалі слід уживати щонайменше, — а літом і в осені, коли є доволі живих цвітів, не повинно бути в церкві ніодної штучної квітки. В деяких краях, як ось у Австрії, самі епископи вже навіть цілком заборонили прикрашувати престоли штучними квітками.

Але коли вже хтось конечно хоче в зимі прикрасити церкву штучними квітками, то треба бодай уважати, щоби ці штучні квітки були вміло зроблені, добре дібрані та не надто численні.

Штучні, паперові квітки мусять бути подібні до тих, які ростуть на наших городах, себто айстри, маки, рожі, лелії, калина, тощо. До цього треба добирати кольори. Годіж робити мак з синього паперу, соняшник з білого, а нарциз з червоного, бо таких в природі нема, і ніхто не вгадає, що це за квітка. Не можна теж квіток золотити, чи сріблити, бо золоті квітки не ростуть ніде.

Коли вбираємо якийсь престіл, треба подбати, щоби ставити коло нього якісь однородні квітки. Не мішати ріжних квіток з ріжними крикливими кольорами, але триматися одного гатунку й одного кольору. І так престіл Найсв. Христового Серця звичайно окрашуємо червоним кольором, і то або самими червоними рожами, або маками, даліями, тощо. Престіл Божої Матері окрашуємо білим, або синім кольором, цебто білими леліями, рожами, нарцизами, роменами, незабудьками, айстрами, тощо. Головний престіл можна прикрасити мальвами, рожами, калиною і т. п.

Квітки звичайно сплітаємо у вінці, або укладаємо в китиці у фляконах. Укладаючи китиці, треба уважати на те, щоби не було лиш самих квіток, але й листя. Зелені і пупінків повинно бути більше як квіток. Сплітаючи вінці, теж не намотувати з квітів грубого валка, але плести вінець ріденько, тоненько, свобідно і теж додавати багато зелені, бо тільки на зеленому тлі квітка виріжнюється і надає чару та примани.

Фляконів з китицями квітів уставляти на престолах небагато. Вінці розвішувати у відповідних місцях, де є пусто або знищена площина, щоби квітками виповнити порожне місце. Зате не треба вінців начіпляти на чудотворні ікони, на золочені рами, а вже гріхом і простацтвом є забивати в такі ікони, чи золочені різьби, грубі цвяхи. На монстранцію не вільно чіпати квіток. Місце, де спочиває Христос, може бути тільки золоте.

Крім цього при доборі кольорів квіток треба уважати на світло церкви. Є церкви ясні, і темні. Тому у притемнених місцях ставляти ясні квітки, зате у місцях ясних можна поставити темніші квітки. Коли нема готових, куплених фляконів, не наставляти банячків, або глечиків, але поробити флякони з фляшок, перетинаючи їх шнурком у половині. Тоді флякони, і китиці і вінці, будуть гідною окрасою наших храмів.

О. К.

Англійські лікарі накликують людей, щоб простуджених дітей хоч цілий тиждень не пускали до школи, бо такі хорі заражують другі діти. Вони також вимагають, щоб гімнастичні вправи для дівчат були відмінні від вправ для хлопців. Для дівчат вони дораджують легкі вправи пр. рушниками і т. п. Такі вправи є для дівчат нешкідливі й не наносять шкоди їх здорвлю.

Закатареним під увагу. Коли прочуваємо й відчуваємо, що катар ось-ось у нас покажеться, то випиймо натще пів шкляночки води, до якої впущено зо 3 краплі йодини. Це дуже певний і забезпечуючий лік проти катару.

Американська почта пересилає всякого рода пересилки, а навіть — і звірятка, як н. пр. жаби, кертиці, ящірки, малі крокодили і т. п. Ставлять лише одну вимогу: звірятко не може бути довше, як тільки 50 цм.

В кількох словах.

В 1050-ліття смерти св. Методія католики Югославії підготовляють великі обходи в память Апостолів Словян св. Кирила й Методія. В часі від 20. листопада ц. р. до 5. липня 1936 р. у всіх катол. церквах Югославії будуть відправляти ювилейні богослуження з відповідними проповідями. Епископат видасть окремий пастирський лист. В церкві св. Кирила й Методія в Загребі змурують на закінчення торжеств пропамятну таблицю і назвуть вулицю, при котрій стоїть ця церква, іменем св. Кирила й Методія.

Амнестія в Польщі обійме кільканацять тисяч політичних вязнів. Засуджені на 1½ року тюрми будуть зовсім звільнені, засуджені на 2 і 3 роки матимуть знижену кару до половини. В Польщі є тепер 56.000 вязнів.

Сойм і сенат замкнув президент Польщі після ухвалення господарських повновластей для уряду.

Знижка комірного у старих домах має наступити від 1. грудня ц. р. Комірне в помешканнях 1, 2 і 3 кімнатних має бути обнижене на 15 відсотків. Від 1. січня 1936 р. мають скасувати льокаторський податок від 1 і 2 кімнатних помешкань.

Податки. До 30. листопада ц. р. треба заплатити другу рату ґрунтового податку за 1935 р. і решту надзвичайної маєткової данини за 1935 рік.

Військо закуповує цього року 643 тисяч тон жита, 76 тисяч тон вівса і 3 тисячі тон пшениці. Крім того військо буде купувати бараболю, крупи, ярину і мясо.

Смерть через знахора. В селі Глубочко на Рівенщині на Волині попарилася 11 місячна дитина. Батько дитини закликав знахора, котрий казав мастити дитину мастю власного виробу. Дитина скоро вмерла на закаження крови. Поліція веде слідство проти знахора. — Це повинно бути пересторогою для тих, що вірять у знахорів.

В Києві відбувся великий процес проти 23 Українців. Вони вели протибольшевицьку пропаґанду в Київщині і Чернигівщині. Двох б. українських старшин засудили на смерть, решту на тюрму від 3 до 10 років.

На совітській Україні викрили таємну орґанізацію комуністичної опозиції, котра мала звязок з Троцьким. Увязнили богато осіб.

Податок на „боротьбу з мишами" завели міські ради у Винниці, Бердичеві й Камянці на Поділлі. Вища совітська влада довідалася про цей небувалий податок щойно з ґазет і приказала перевести слідство в тій справі. Гарні порядки!

В Бесарабії голод. Голодують цілі повіти, м. ін. 800.000 Українців і німецькі кольоністи. В Чернівцях має повстати Комітет допомоги голодуючій Бесарабії.

В Москві відбулася велика військова парада з приводу 18-их роковин большевицької революції. Після паради совітський головнокомандуючий Ворошилов виголосив велику промову, в котрій сказав, що Ґітлер підготовляє напад на Україну.

Союз Української Молоді повстав у Харбіні в Манджурії. Він видає свій часопис „Молодий Українець".

В Австрії всі фільми, що є під моральним оглядом поправні — є звільнені від податку. — У війську заводять навчання релиґії. Вчитимуть отці капеляни. Це все свідчить, що Австрія, є держава католицька.

В деяких округах Німеччини введено примусовий піст, а саме недозволено продавати в деякі дні мяса і товщів. Те саме, лише в більшій мірі зроблено в Італії, з якою тепер обмежено торговлю з приводу її нападу на Абісинію.

80-міліонів лірів денно коштує Італію війна в Абісинії.

Фіґуру Христа високу на 30 метрів побудували на швайцарській горі Шапелєр, високій на 1.300 м. Вона представляє Ісуса Христа, як благословить долину ріки Родан. Фіґуру видно далеко навкруги.

Санкції проти Італії зачнуть обовязувати від 18. листопада. На 56 держав членів Союзу Народів, 50 держав заявилося за санкціями проти Італії, себто за її господарським бойкотом. Проти санкцій є Австрія, Німеччина, Мадярщина, Альбанія і Бразилія.

Італійська фабрика муніції у Медіоляні вилетіла недавно у повітря; чотири особи вбиті і кілька осіб ранені. Більше подробить покищо часописи не подають.

Розпука італійок при відїзді їхніх чоловіків на фронт до Абісинії є дуже велика. Ось недавно багато чужинців бачили на італійській залізниці таке: До Абсинії відїздив поїзд з Італійцями. Жінки намагалися спинити цілий поїзд. Вони з великим плачем кинулися на шини й припинили поїзд. Щойно прикликана поліція силоміць повідривала жінки від залізничих шин і поїзд аж тоді міг відїхати. Нема чого дивуватися італійкам. Бо нарід бореться охоче тільки за рідну батьківщину, як це роблять жінки Абісинців, що радо йдуть у бій за рідний край. Повчаюча історія.

Війна в Абісинії. Італійська офензива, ведена на двох фронтах рівночасно, поступає постійно хоч помалу вперед. На північнім фронті Італійці заняли Макалє, що запевнює їм володіння над провінцією Тіґре. На полудневім фронті Італійці зробили цілу провінцію Огаден. Здобуття твердині Ґорагаї відчиняє Італійцям дорогу до провінції Ґаррару. Італійці посунулися досі 150 км. у глибину Абісинії. Абісинці відступили в гори і там будують сильні укріплення.

Абісинці пишуть, що чутки буцімто в країні Тіґре добутій Італійцями, знаходиться золото — є фальшиві. Видумки про золото пускають у світ Італійці, а то й зрадник Ґуґса, що тепер хоче приподобатися Італійцям. Але цей абісинський зрадник утратив честь у своїх, але також і в Італійців, що завжди за ним слідкують. Зрадниками кожний бридиться, та їм не вірить.

Скарб цісаря Менеліка видобули з його гробівця Абісинці на потреби війни з Італією. Двоє залізних дверей, грубих на 40 цм., висадили динамітом. Скарб Менеліка складається з 8 міліонів талярів Марії Терези вартости около 40 міліонів франків. Крім того штаби золота, срібла і плятини сягають до 135 міліонів франків.

Абісинська армія має тепер 1 міліон карабінів старого типу, й 250 міліонів набоїв, 200 легких гармат і 35 протилетунських гармат. Останними днями дістали Абісинці 200.000 карабінів нового типу.

І малпи... проти Італійців. В одній місцевости Абісинії, занятій Італійцями, велика громада малп напала на відділ італ. війська і старалася знищити телефонічні дроти. Треба було боротися з малпами та їх проганяти.

Землетрус навістив Північну Америку. Потрясення чути було у східній Канаді та в деяких околицях Злучених Держав. В Ґелені завалився ратуш. Раненних було 60 осіб.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Жіноцтву під увагу" (10 сот.) і „Христос-Цар" (10 с.) можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на почту. Радиться замовляти більшу скількість, бо тоді почта менше коштує.

Цікаві дрібнички.

Що робити, щоби довго жити? Цим питанням займався і займається цілий ряд найвизначніших учених і письменників усіх віків. Навіть Папа Лев XIII., який писав латинські вірші, один такий вірш присвятив цій справі. У цьому вірші читаємо:

Перше за все — чистота духа і тіла. В їжі не переїдатися. Вино не заборонене, бо вони „веселить серце і розганяє тугу". Але слід прибігати частіше до чистої води. На хліб — ніколи не забувати і не уникати його. З мяса найздоровіше — ягня й курка, але до них — багато зеленини, ярини. Добрі всі достиглі овочі. Але найліпші солодкі яблука, „оздоба столу". Та ж головне — це молоко. „Дитиною годує воно. В старому віку треба до нього повернути. Бож найліпше воно відновляє сили старих людей".

Як бачимо, у цьому вірші Папа Лев XIII. кількадесять літ тому подав гигієнічні приписи дуже подібні до тих, як нині проголошує лікарська наука як останнє своє слово: з напитків на перше місце ставить воду, каже їсти багато зеленини, ярини, овочів, та молоко.

Навернення знаного еспанського комуніста. Один з найзнатніших еспанських комуністів, ґенеральний секретар еспанської комуністичної молоді, Ґенрик Маторас, повернув до католицизму. Він оголосив у пресі, що зірвав з дотеперішними блудами і вступив в ряди войовників за католицьку робітничу орґанізацію. Цей факт викликав в Еспанії велике вражіння.

Як за часів Нерона. З Мехіка доносять, що архієпископ Ґвадаляяри висвятив недавно 20 нових священиків. Акт висвячення мусів відбутися в тайні перед політичними властями в укритій підземній яскині. В ній, як в перших початках християнства, архієпископ щодня відправляє Службу Божу. Свіжо висвячені духовні отці удалися зараз на визначені їм місця, перебрані по більшій части за сільських робітників.

Що завдячуємо Китайцям? Шовк знають Китайці від непамятних часів; до Европи дійшов він щойно около 300 літ перед Христом. — Папір винайшли Китайці в початках християнської ери. Европа прийняла той винахід в 12. століттю. — Чай навчилася пити Европа щойно в 17. століттю, хотяй він був знаний в Китаю вже в 3. ст. по Христі. — Вже 700 літ перед Христом знали Китайці стрільних порох і уживали його до фабрикації бенґальських вогнів, але нинішнє застосування: до ручних ґранатів, гармат, ручниць і т. д. знайшов від щойно около 13. століття по Христі. — Перша друкована книжка повстала в Китаю в 868 р.; друк при помочі рухомих черенок повстав там вже около 1100 року. — В 2. століттю винайшли Китайці порцеляну; готові фабрикати привезли Португальці до Европи в році 1518, а щойно під кінець 18. століття удалося підробити китайську фабрикацію.

Тому не можемо дивуватися Китайцям, коли вони дивляться на Европу згори. І навпаки, Европа легковажить собі Китайців, бо вони хотяй знали винаходи пороблені Европою на кілька соток літ наперед, не вспіли їх якслід використати. Дійшло до того, що Китайці, котрі замкнулися „китайським муром" воюють ще до нині по давному шаблями і списами, і дають собі щораз то нові свої найліпші землі загарбувати Европейцям і Японцям, котрих вони у своїй зоскорузлости уважали, або може ще й нині уважають доробкевичами. Найстарший і найкультурніший у старині нарід задеревів у своїй культурі і став погноєм народів проворніших, народів, котрі знання, добутого хитрощами від самих таки Китайців, не сховали за пазуху, але зуміли його хосенно для себе використати.

Як боротися з мухами? Боротька з мухами належить до головних питань сільської гігієни. Стверджено, що головний осідок яєчок домашної мухи це гній безрог. Тому треба цей гній скоро вивозити або прикривати коровячим, котрого мухи не люблять. Помешкання треба чистити від мух раз на тиждень, бо мухи вилягаються за 12 днів.

Найбільше мотоциклів мають Німці — 955 тисяч, далі Анґлійці — 548 тисяч, Французи — 500 тисяч — а маленька гірська Альбанія налічує ледви 20 оцих двоколесних машин.

Шпирка.

Клопоти війта Смоктуна.

(Закінчення).

— Ну? І ви закінчили правуватися з зятем?

— Правуюся з ним! Зять як побачив, що я раз у раз до міста їзджу, хати не тримаюся, до господарки не творюся, тай з усіма в хаті сварюся, забрався з Гандзунею до своєї мами. Ніби не загнівався зівсім, і до нас приходив і в полі робив, але, бувало, каже: „Як ви, тату, так заєдно будете сваритися й лаяти, то ми тут зі шляками і холерами жити не годні." Сів я раз у неділю на приспі тай рахую, скільки то я вже на той „антерес" гроша висипав, бо то і тому дурисвітові гадукатові, тай отут до Фернґляса треба було вступити, ба це, ба те, то нарахував того більше як дві сотки. Тпрр! Гов! — кажу до себе. Тпрр! Гов! Пилипе! Небоже! Так далі не може бути. Йду до зятя. „Микито, — кажу, — може би ми як на лад вийшли?" — „Я, тату, й поготів — повідає Микита. — Перестаньте лаяти, перестаньте сваритися, а що найважніше, покиньте отих своїх кумпанів, того писаря, Хляя, того заступця Цмокайла, рідше відвідуйте Мошка, тоді вернуся й буде все гаразд." — „Ну, а з дитиною що зробимо? Хай іде на жебри?" — „Таж ми, тату, — каже, — не дикі звірі, таж ми, гей якісь християни. Марійка хай здорова ховається, може й мені Господь дасть якої дитинки дочекатися. А земленьки святої ні ви, ні я до гробу не заберемо, дітям лишимо." А я на тото повідаю: „Ні, я так не приймаюся. Хай Ганка пару морґів моїй дитині відпише, а ні то хай нас суд розсудить." — „А пощож? — повідає Микита. — Тай за чим нам перед судом очима світити? От, знаєте, тату, що ми зробимо. В нашій читальні є мировий суд, і як він між членами справу зробить, так воно святе." — „Ба, — кажу я на тото, — Ти, рахувати, член, а я до тих ваших витребеньків чомусь не годен наломитися." — „То наломіться, тату, а по-

Колірові проти білих. Організація японської молоді веде велику діяльність в обороні Абісинії проти Італії. Відділи цеї організації працюють в Азії, Африці та Океанії. Видано відозву „до всіх колірових братів". В ній пишуть м. ін.: „Вбийте білого вовка Середземного Моря (себто Італію), котрий напав на чорне ягнятко Східної Африки (Абісинію). Встаньте і спішіть на поміч нашому бідному абісинському братові, що попав в кігті жорстокого білого вовка. Вбийте того звіря з білою шерстю, що загрожує життю невинного чорного ягнятка. Бороніться проти білої небезпеки, бо інакше рівноправність раз і загальний мир ніколи не будуть забезпечені". Ціль цеї організації японської молоді — зорганізувати всі колірові народи і підняти їх проти білих наїздників. В цілій Азії та Африці заворушилися колірові народи. Панування Англії, Франції, Голяндії та інших кольоніяльних держав над колірovими народами сильно загрожене італійсько-абітинською війною.

Кінський музей знаходиться у франц. містечку Семір. В перших комнатах є збірка вичаних коней різної раси і породи із різних країн усього світа. В дальших покоях знаходяться сідла та всяка упряж на коні з найдавніших — аж до наших часів. Врешті є зібрані всякі події з життя людини й коня. Цей музей оснував ще в 19 ст. франц. генерал Лявертіс.

На островах Спокійного Океану живуть величезні черепахи, що важать понад 260 кг. Вони рухаються дуже поволі — 300 м. на годину, так що 12 км. переходять у 2—3 днях з перестанками на прохарчування. Один такий сердега, власність міліонера Ротшільда, жив собі спокійненько — 300 літ.

ПРАЦЯ У ЛЬВОВІ ОЖИВЛЮЄТЬСЯ. Крім відомих „Академічних Вечорів", відбуваються тепер у Львові такі виклади: Святоюрський Кружок КАУМ дає що неділі відчити про історію України, про наше письменство і т. п. Саля: пл. св. Юра ч. 4, год. 3. Т-во „Зоря": відчити для старших год. 12, для молоді год. 4 по пол.; саля: вул. Вірменська ч. 25. Крім цього помітний живіший рух у всіх читальнях, самоосвітніх гуртках і т. п.

ДОПИСИ.

Як ми вже писали, дня 3. XI. ц. м. відбулося урочисте посвячення угольного каменя під будову церкви й захоронки на Знесінню. Камінь посвятив Преосв. Кир Никита в сослуженні духовенства при великому здвизі народа. Є надія, що знесінські громадяни під проводом свого душпастиря о. В. Харини виконають своє богоугодне і національне діло.

В день св. Димитрія розпочалося на Личакові тридневне Богослуження в честь Христа Царя. Що дня голосили дух. науки оо. Дудкевич, Чемеринський і др. Особливістю свята було прегарне староукраїнське тзв. правило св. Пахомія. Личаківська церква є здається одинока, де правиться те чисто східне і миле вірним Богослуження. Щира молитва: Ісусе Христе Сине Божий, помилуй нас грішних!, будить віру і любов до Спасителя, Царя нашого. Свято закінчилося величавим обходом довкола церкви. Вірні розкупили досі 100 примірників книжки: „Христос-Цар" — з якої дохід призначений на будову церкви на Знесінню.

Зачуваємо, що організується тепер церк. хор, що скріпить почування і любов парохіян до своєї церкви. Недавно справлено новий фелон, а одна побожна вдовиця пожертвувала два килими на бічні престоли. Збірка на вишиття нового вишиваного обруса під проводом п. Е. Терлецької, поступає живим кроком уперід і вже на Різдво пишатиметься на головнім престолі чудово вишиваний обрус.

Ювилей о. Целевича в Лозині. Парохіяни-шляхтичі і патрони церкви села Лозини, пов. Городок, влаштували дня 10. жовтня ц. р. ювилей з нагоди 50-ліття священства свого пароха о. сов. Антонія Целевича. О год. 8 рано зібралися парохіяни в церкві і звідси з процесією під проводом о. Мировича, пароха з Ясниськ, удалися з піснями до дому о. пароха. На привитання о. Ювилята відспівав мішаний хор з Ясниськ під дир. п. С. Мегоника „Многоліствіє". Потім вірні, процесія, о. Ювилят і о. декан Радзикевич вернули до церкви.

Прибули рівночасно ще ОО.: І. Лагола з Дубро-

бачите, як то воно на здоровля вийде. Щось прочитаєте, чогось навчитеся, то вас уже й до коршми не скортить. А може з часом і до нашого гурта відродженців пристанете." — „О! — повідаю я йому, — що тото... то вже ні. До коршми то вже може й не буду ходити, бо бачу, що жидок з християнина тільки насміхається, й пантрує, якби його в гроша обчистити. Але як поїду до міста, то таки отак для здоровля чарку—дві випю." Подумав я, подумав тай кажу: „Но, про мене, пиши мене до тої читальні, тільки, бачиш, трошка мені „вомкно", щоби там у „повяті" на тото не кривилися, що я, рахувати, війт, з читальниками собі заходжу. А там, знаєш, мене заєдно величають, що я між війтами якась там, хай пріч кажеться, перла, що я, мовляв, осторонь від тих бурителів-читальників. Щоби мені чуеш, з цього не вийшла яка теремедія. — „Смійтеся, тату, — каже Микита. — Ви війтом побудете ще рік чи півтора, а хлопом будете вмирати. Та ще такий не вродився, щоби хлопа з хлопа скинув. А як би ми, хлопи так геть усі купи трималися, вчилися, про світ Божий читали, то тоді всі посторонні нас шанувалиби й ми якоїсь чести на світі добилисяби."

— І так, бачите, Прокопе, я на старі літа став читальником. Ну, й читальники над нами той суд зробили й присудили таке: Усе має бути як є, господаримо ні, обидвох господарствах, я зі свого збираю, бо на доживоття, а зять зі своєї материнщини (бо його мама вже померла була). А що приощадимо, купуємо поле як де трапиться і те поле пишемо для моєї малої.

— То вже ви, Пилипе, не повинні мати жури, коли все поладналося.

— Ба, коли бо все якийсь червачок там у середині глодже, що мала матиме менше ніж Гануська. Та хай там, треба живіше взятися за роботу, трошка не марнувати, якось то Господь милосердний дасть. Ну, але ми балу-балу, а там десь наші на торговиці, може вже пацята продали тай за нами очі виглядають. Зіставайте здорові, я вже таки йду.

вищі, І. Адам з Рокитна, І. Александрович з Домажира, Охримович з Вороцева, С. Пясецький з Великополя, М. Кушкевич з Янова, О. Гуглевич з Верешиці, І. Харлампович зі Стариск та о. ігумен П. Луцик ЧСВВ і о. Жарський ЧСВВ з Крехова.

На порозі церкви привитав зворушливими словами о. Ювилята декан о. Радзикевич. Перед Службою Божою о. Ювилят і парохіяни простили собі взаїмно провини. Службу Божу правив о. Ювилят а діяконували о. Пясецький і о. Гуглевич. — По Службі Божій виголосив о. декан Радзикевич проповідь. Згадав про заслуги і діла о. Ювилята для церкви і парохії, а також про щедрість і жертвенність парохіян для церкви і завізвав до дальшої праці на Божу хвалу, та заохотив до докінчення іконостасу, щоби скоро могло відбутися торжество посвячення величавої недавно збудованої церкви. Потім вірні, процесія і духовенство відпровадили о. Ювилята до дому. При каплиці коло приходства виголосив о. Вояковський проповідь про св. Хрест, а безпосередно по проповіді почалися привіти і деклямації. Перший привитав о. Ювилята солтис громади М. Дзічка-Лозинський, а дівчинка Наця Шумило-Кульчицька віддеклямувала віршик, вручаючи о. Ювилятові китицю рож. Дальше зложили привіти М. Зармулович-Лозинський, С. Згалат-Лозинський, дяк С. Беринда-Ясниський, а також І. Попель і С. Заньчак з Вишенки і С. Мельник дир. хору з Ясниськ, а деклямували діти: П. Дзіжа-Лозинський, А. Дзіжа-Лозинська. О. Згалат-Лозинська, К. Згалат-Лозинська і М. Задеберна-Жеребецька.

По кожнім привіті і деклямації хор співав „Многая Літа", а сердечне привитання парохіян зворушили о. Ювилята до сліз. О. Ювилят щирими словами подякував парохіянам за докази любови і пошани.

Хоч приготування тривали лиш один тиждень, а в день ювилею рано до 11. год. падав дощ — торжество випало надсподівано гарно. Воно на довгі роки залишиться в памяті лозинських громадян.

Евангелія.

Неділя 22.

Один чоловік був богатий, і одягався в порфіру та виссон і забавлявся кождого дня роскішно. І був один убогий, на імя Лазар, що лежав перед його воротами, цілий в струпах. І бажав насититися окрушинами, що падали зі стола богатого; тільки пси приходили та лизали його струпи. І сталося, що вмер убогий, і занесли його ангели на лоно Авраамове; умер же й богатий, і поховали його. І в пеклі будучи в муках підняв свої очі і побачив Авраама здалеку, і Лазаря на його лоні. І закликавши, сказав: Отче Авраме, помилуй мене і пішли Лазаря, щоби замочив конець всього пальця в воді і охолодив мій язик, бо я мучуся в сій полуміни. І сказав йому Авраам: Сину, згадай, що ти зазнав добра в своїм життю, а Лазар так само зла; нині ж він тут тішиться, а ти мучишся. Та ще й до того між нами а вами велика пропасть утвердилася, щоби ті, котрі хотять перейти звідси до вас, не змогли, ані звідти перейти до нас. І сказав: Прошу тебе отже, отче, пішли його в дім мого батька. Бо я маю пятьох братів, нехай заклинає їх, щоби й вони не прийшли у се місце муки. І сказав йому Авраам: Мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. А він сказав: Ні, отче Аврааме; але коли хто з мертвих прийде до них, покаються. І сказав йому: Коли Мойсея і пророків не слухають, то й коли би хто з мертвих воскрес, не повірять. І сказав до своїх учеників: Не можливо є, щоби не прийшли соблазни, та горе тому, через кого приходять. Ліпше йому, коли би млинський камінь завішено на його шию і вкинено в море, як щоби соблазнив одного зі сих малих.

(Лука гл. 16, ст. 19—31, гл. 17, ст. 1—2).

Св. Николая.

Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами погорджує, мною погорджує; хто ж погорджує мною, по-

Ото хлопці.

Як передзвонили на вечірню, великий гурт молодняку стояв коло громадського дому. Парібчаки, як дубчаки. Усі рослі, як під міру. Здорові, кремезні, а на лиці як поливані. І прибрані не по якому. Усі, та в чорному убранні, щей ногавиці запрасовані на шву. Здавалось, потягнеш пальцем, то й заріжеш. І краватки шовкові, і ковнірчики біленькі, аж диво, хто їх там на селі пере, та „штайфує". У декотрого кашкет на бік, ще й квітка затикана, а на грудях у кожного порцелянові пантофлі на шнурочку. Це Яндрух, як ходив десь на відпуст, купив у жидівських будках. А хлопці, як побачили, то всі до одного теж собі покупили.

Оподалік між ясенями на горбочку стояла церковця. Там побожні люди зійшлися на вечірню. Співали. Повівав легенький вітрець, і з горбочка доносилося тужливе „Світе тихий".

А хлопці вистойкували. Одні поспиралися на поручча, другі ділилися шпортом, а Никола зі Стефаном взялися бороти. Счепилися руками, як кліщами, підносили один одного на животі, вимахували собою на боки, а запятками гупали в землю, аж дудніло. Аж Стефан кинув Николою у болото, і всі заревли голосним реготом.

Та надійшов Петро Каблучка. Виголений, чепурний, вистроєний на гузик. Він це усіх мусів перейти. А гриву таку довжезну, що як тріпнув головою, то волосся до бороди сягало. Зате і без шапки по модному ходив. Задерши голову до гори, наблизився до товариства, та хотів сісти на поручі. Але Семко підставив ногу, і бундючний Петро капуль попід себе, та носом у ковбаню.

І знову хлопці реготом зайшлися. Несамовита радість вхопила їх. Та Петро не таківський. Лискавкою схопився на ноги, оглянувся кругом себе, і скочив до Семка:

— Ти-и-и!

— Ти!

Почервонілі оба як каплуни і стали напроти себе так близенько, що носами доторкалися.

— Ну!

— Ну, ну!

— Пробуй!

— На!

І бавх, бавх, гуп, ляп, зачали молотити себе, куди попало. І довго це не тривало, як

горджує тим, що послав мене. І вернулися сімдесять з радістю, кажучи: Господи, і біси коряться нам в твоє ім'я. І сказав їм: Я бачив сатану, що спадав з неба як блискавиця. Се я дав вам власть наступати на змії й скорпіони, і на всю ворожу силу, і нічо вам не зашкодить. Однак не радуйтеся сим, що духи вам коряться, а радуйтеся, що імена ваші написані на небі. В ту годину зрадів Духом святим і сказав: Славлю тебе, Отче, Господи неба й землі, що ти втаїв се від мудрих і розумних, а відкрив те немовлятам. Так, Отче, бо так тобі подобалося.

(Лука гл. 10, ст. 16—21).

Неділя 23.

І приплили в землю Гергесенців, що є напроти Галилеї. Коли ж вийшов на сушу, зустрів Його один муж з міста, що мав біса і від довшого часу не одягався в одежу, ані в хаті не жив, а в гробах. Сей побачивши Ісуса, упав перед Ним і закричав великим голосом та сказав: Що мені і Тобі, Ісусе, Сине Бога Вишнього? Благаю Тебе, не муч мене. Бо приказав нечистому духові, щоби вийшов з чоловіка; бо від довгого часу поривав його: і вязано його ланцухами і в кайданах стережено; та розриваючи ланцухи, гонений був бісом на пустиню. І спитав його Ісус, кажучи: Як тобі на імя? А він сказав: Легіон; бо много бісів увійшло в нього. І просили Його, щоби не наказував їм іти в безодню. А було там велике стадо безрог, що паслося на горі; і просили Його, щоби позволив їм в них увійти. І позволив їм. І вийшли біси з чоловіка і увійшли в безроги; і кинулося стадо з берега в озеро і потонуло. Коли ж те, що сталося, побачили пастухи, повтікали і розповіли в місті і по селах. І вийшли побачити, що сталося, і прийшли до Ісуса і знайшли чоловіка, з котрого вийшли біси, одягненого, і при здоровім розумі, сидячого в ногах Ісуса, і злякалися. І сповістили їм ті, що бачили, як біснуватий одужав. І просило його ціле населення Гергесенської країни, щоби відійшов від них, бо обняв їх великий страх. А Він вступивши в човен, вернувся. І просив Його муж, з котрого вийшли біси, щоби був при нім; та Ісус відпустив його, кажучи: Вертай в свій дім і розкажи, що тобі вчинив Бог. І пішов, по цілім місті оповідаючи, що вчинив йому Ісус. (Лука гл. 8, ст. 26—39).

Календар.

ЛИСТОПАД 1935.

Стиль		Дні	СВЯТА
н.	ст.		греко-катол.
16	3	С	Айталя, Йосифа
17	**4**	**Н**	**22 по С.** Іоанікія
18	5	П	Галактіона мч.
19	6	В	Павла еп., Клявдія
20	7	С	Єрона, Лазаря
21	**8**	**Ч**	**Соб. св. Михаїла Арх.**
22	9	П	Онисифора
23	10	С	Єраста, Ореста
24	**11**	**Н**	**23 по С.** Міни, Віктора
25	12	П	† Йосафата, Ніля
26	13	В	† Івана Золотоуст.
27	14	С	† Филипа, Пущдн.
28	15	Ч	Гурія, Самсона
29	16	П	Ап. Матея єв.
30	17	С	Григорія нек.

Сонце сходить дня 16 листопада о год. 7.06, заходить о год. 16.21.

Місяць: друга чверть дня 17 листопада, нів дня 24 листопада.

Столітній календар каже, що після 20 листопада випогодиться і прийдуть перші приморозки. Під кінець місяця студено, впаде сніг з дощем.

обидва вже були закрашені червоною юшкою, та розбігалися по хатах за водою.

— Ха, ха, ха! Ха, ха, ха! — Загули хлопці враз. Але пожартували ще хвилину і знову нудилися. Позирали на сонце, і ще було високо. Нині вечором до Настасова вибіралися. Там празник і музика десь буде у стодолі. Погуляти б там з Настасівськими дівками. А їх парібкам та носа втерти. О, вони Гриньківські, нікого не бояться. До якого села підуть, то їх право.

Але до вечора, ще було далеко. Хлопці зівали, нудьгували, та не знали, що з часом зробити?

— Хлопці! Ану, хто скочить через тичку? — закликав Федь Веретільник, — приставляючи тичку до поруча.

— Я, я, я! — заголосили хлопці.

— Ні! Усі по черзі! Хто ліпше, то в мене хлопака!

— Файно! Ану, по одному! — гукнули хлопці, і поставали у ряд.

Розмахнувся Луць, перескочив Василько, а Іван Вогнистий каже: „Піднесіть тичку вище! Тепер я скачу!"

— Ну, ну! Най покаже! — кликнули хлопці, — вдивляючись на Івана, що героєм хотів бути.

Плюнув Іван у руки, поправив кашкет, відступив кілька кроків назад, і гайт на тичину, але якось закрутив ногою за патик і геп на землю.

„Хлопці в регіт, аж за животи бралися. А Іван: „Ой... ой... ой!.. І втих на землі. Хтось заглянув кров на маринарці. Хлопці в розтіч.

А тимчасом скінчилася вечірня, і люде виходили з церкви. Обступили Івана, підводять, аж ахнули:

— А хтож, тебе, сину, та ножем угараздив?

— Але дивіться, це якось через кишеню виліз йому цей гнип!

— Знать, скакав, упав на гнип, і пробився!

— Але чого ж у неділю гнип носити у кишені? Таж це шевський, від чобіт!

— Може вибірався на які порахунки?

— От, тай сам пробився!

— А на вечірні не було їх ні одного!

— Ото, ото, ото, нині хлопці! І це мають бути колись господарі? — Кивали люди головами, та ледви теплого хлопчиська понесли між хати.

О. Горицвіт.

—o—

Читання для наших господарів.

Як переховувати капусту на зиму?

Перший спосіб: Капусту вириває ться з корінням і укладається головами до землі, одну коло другої на рівнім місці. Опісля прикривається землею аж до половини коріння, а виставючі корінці прикривається сухим листям або мервою. В той спосіб забезпечена капуста видержить всякі морози.

Другий спосіб вже не такий простий. Діл викопаний на 30 цм. глибоко висипується піском. Капусту з корінцями зіставляється кілька днів зложену головами на землі, щоби трохи зівяла. Опісля укладається її в приготованім долі і засипується піском на 6 цм. грубо. Так укладаємо капусту кількома верствами, присипаними піском, творячи копець. Зверха прикриваємо його верствою землі грубою на 10 цм. Прикрити треба добре, щоби не доходив воздух.

Найбільший кабан світа. В столиці Ромунії Букарешті міністерство хліборобства відкрило виставу для показу найбільшого кабана світа. 4-літний кабан йоркшірської породи „Йонаш" важить тепер 680 кг. Коли він мав 3 роки важив 572 кг. і їв денно 18 кг. кукурудзи і ячменю та 1 кг. муки. Тепер дають йому тільки 6 кг., бо кабан занадто потовстів, ледви рухається і ледви підіймає повіки. Він важив вже 700 кг., але йому зменшили харчів, щоб сало його не задусило. Кабан високий на 117 центиметрів, довгий на 228 цм.

Веселий кутик.

ВІДТЯВСЯ.

— Я не бачив ніколи, щоб ти хоч раз отворив уста на засіданнях!

— Якто? Таж я за кождим разом, коли ти промовляєш, зіваю.

В СЕРЦІ АФРИКИ.

Один подорожник оповідав про свої пригоди в Африці. Коли він говорив про трудну переправу через ріку, одна слухачка перервала оповідання окликом:

— Боже мій, таж ви могли затонути!

— О, ні, — успокоїв її подорожник. — Це неможливо. До цього ніколи не допустилиб крокодилі.

НАШІ ДІТИ.

— Чого цей маленький так плаче?

— Бо він хотів би мати вакації.

— Якто, то він не має вакацій?

— Ні, бо він ще не ходить до школи.

ПІСЛЯ ПРИПИСУ.

— Лікар: Чому ваш чоловік не зажив ні разу приписаного ліку?

— Жінка: Ну, бо якже, пане докторе, таж на пляшці виразно написане: „Держати все добре замкнене"...

Обидва виграли заклад.

Кон і Піпман купаються в Дністрі.

— Слухай, Піпман, заложімся за 5 долярів, хто довше видержить під водою!

— Згода!

Кон і Піпман дали нурка. Кожний хотів виграти заклад і... оба потопилися.

——o——

О Г О Л О Ш Е Н Н Я.

За оголошення Редакція не відповідає.

Даром 5000 дамських костюмів.

Щоби зєднати собі сталих клієнтів і зареклямувати наші найліпші комплєти серед найширших мас населення, призначили ми цілком даром 5000 дамських костюмів для тих ПТ. Клієнтів, котрі замовлять 1 або більше комплєтів. — Кожний безоглядно одержує даром 1 дамський костюм.

Для реклями висилаємо 10.000 комплєтів по цінах дуже низьких, безконкуренційних.

НАШІ РЕКЛЯМОВІ КОМПЛЄТИ. 70% ЗНИЖКИ.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 9 ГР. 95.

висилаємо: 3 м. матеріялу на елєгантне мужеське убрання, осінне або зимове або 1 мужеське убрання, готове, гладке або в десені (краска на жадання) добре викінчене, 1 мужеський светер, зимовий, грубий і теплий в десенях жакардових з шалевим ковнірем, 1 мужеську сорочку доброго сорта з модним сатиновим викінченням або 1 п. калісонів білих доброго ґатунку, 1 мужеський вовняний шаль або 1 пасок до сподень, 1 п. десеневих скарпиток дуже міцних і 3 мужеські хусточки до носа з ладним коліровим пружком або 1 шовкову краватку, наймоднішу. — Той сам комплєт першорядного сорту зол. 11 гр. 97.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 10 ГР. 70.

висилаємо: 4 м. матеріялу на модну жіночу суконку з гарними взорами в десенях найновішого сезону, 1 зимову хусточку в крати ясні або темні, 1 дамський светер-пульвер дуже модний, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіночу сорочку мадаполямову, люксусову з гарною шовковою вставкою ві всіх красках на жадання або 1 жіночу сорочку п. вовняну, 1 п. реформ з доброго елястичного трикоту, 1 п. пончіх вона з шовком „муліне" або 1 апашку (шаль) чисто вовняну д. модну згарними взорами, 1 пасок і 3 жіночі хусточки, батистові. — Той сам комплєт першорядного сорту зол. 12. гр. 83.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 22.

висилаємо: 1 штуку полотна білого 17 м. на білизну всілякого рода фірми І. К. Познянського і Сп. Акц., 1 пару піковних колдер на ліжка в елєґантні жакардові квіти, 2 дивани на стіну в гарні, ткані образи, 2 простирала білі великі і 3 білі ручники. — Той сам комплєт першорядного ґатунку зол. 24 гр. 50.

Комплєти повищі висилаємо за посліплатою на листовне замовлення. Платиться при відборі на почті.

Без ризика: Коли товар не подобається, приймаємо його з поворотом, а гроші за нього негайно звертаємо.

Адресувати: Фірма „POLSKA TKANINA", Łódź, Moniuszki 3, Oddz. B. 7.

Зазначуємо, що до кожної пачки безоглядно долучуємо 1 жіночий костюм.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета", Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колєгія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло", Львів, Ринок 10.

Opłatę pocztową opłacone ryczałtem.

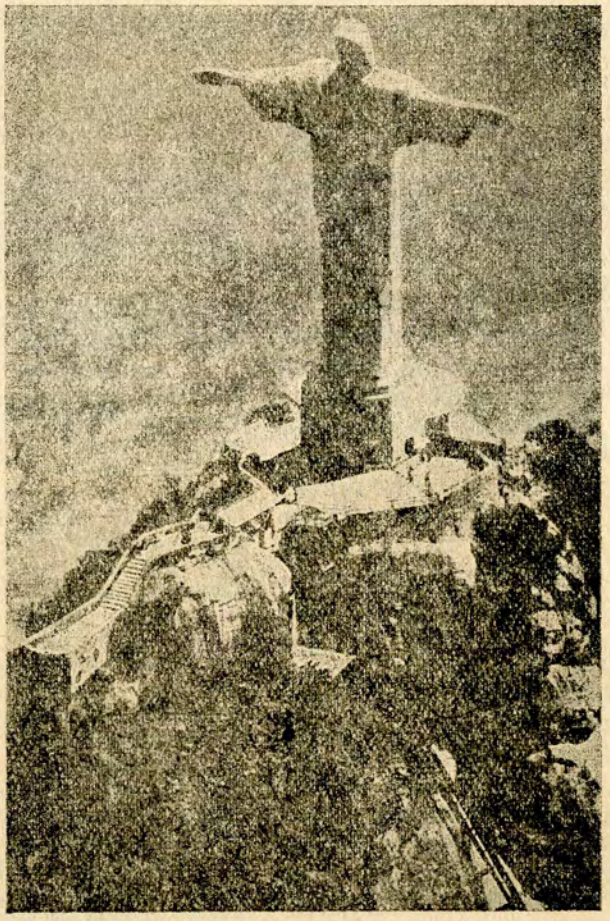
Ціна 10 сот.

Христос Наша Сила

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО І НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Львів, 1. грудня 1935. Ч. 22. (70).

ХРИСТОС СПАСИТЕЛЬ

Величава статуя Христа, про яку пишемо ближче в нинішньому числі нашого часопису.

ЛБ АН УРСР

Український Святий.

Дня 25. листопада Українці греко-католики обходили память українського Святого, мученика за Унію, св. Священомученика Йосафата, Архієпископа Полоцька. Його замучили за змагання до єдности Церков у 1623. р. Тіло Святого лежало в церкві ОО. Василіян у Білій Підляшській. Коли Св. Отець проголосив св. Свящм. Йосафата святим, і до Його мощів зачали сходитися маси вірних, Москалі задумали сховати мощі перед вірними.

В 1873. р. православний священик Николай Ливчак усунув мощі св. Свящм. з престола і скрив їх у підземеллі. Між нарід пустили вістку, що домовину з мощами св. Йосафата вивезли в глибину Росії. Одначе Провидіння Боже так зарядило, що в часі, коли російські жандарми вигнали вірних з церкви і домовину переносили з престола до підземелля, один малий хлопець сховався на хорах і все бачив.

Цей хлопець вже як старенький дідусь, Омелян Радоминський, оповів підчас війни в 1915. р. Українцеві Теодорові Заяцеві, австрійському офіцирови, що знає, де Москалі сховали мощі св. Йосафата. Коли Т. Заяць приїхав до Львова, оповів про це нашим священикам. Вислано о. Демчука, Василіянина, до Білої Підляшської. Він відшукав там О. Радоминського й інших старших громадян і при їх помочі дня 20. листопада 1915 р. відкопав збутвілу трумну з тілом Святого. Бракувало тільки лівої руки Святого. Вірні не хотіли позволити забрати святі мощі. Одначе коли Москалі зачали офензиву в 1916 р., місцеві вірні і німецька військова влада згодилися на перевезення мощів св. Йосафата.

Дня 12. липня 1916 р. вивезено св. мощі з Білої Підляшської до Відня, куди прибули вони 15. липня. При великім здвизі вірних перевезено св. мощі 17. липня 1916. р. до української греко-католицької церкви св. Варвари, де вони спочивають і досі. Дня 30. серпня 1917 р. Високопреосвященний Митрополит Андрей Шептицький, що вертав тоді з кількалітньої рос. неволі до Рідного Краю, перевів торжественне урядове розпізнання св. мощів і устійнив, що це понад усякий сумнів мощі св. Свящм. Йосафата Кунцевича.

В 1923. р. святкували всі Українці греко-католики торжественно 300-ліття мученичої смерти першого українського Святого, що помер за Унію. Тепер спочивають мощі св. Йосафата в далекім Відні. Та прийде час і мощі св. Свящм. Йосафата повернуться знов до Рідного Краю і спічнуть у серці України в золотоверхім Києві, а всі Українці відбуватимуть до них паломництва.

Грудень — місяць „Просвіти".

Дня 8. грудня 1935 р. минає 67 літ, як у Львові заложили найстарше українське товариство „Просвіта". „Просвіта" зачала велику працю над національним освідомленням українського народу в Галичині. Книжечки „Просвіти" ширили освіту до всіх найдальших закутків нашої Батьківщини. Наш народ так полюбив товариство „Просвіту", що де лише була горстка Українців, там повставала читальня „Просвіти". Крім Галичини основували читальні „Просвіти" на Великій Україні, на Зеленім Клині, в Манджурії, в Америці й Канаді, в Бразилії, Аргентині, словом всюди, де б'ється українське серце. Коли після війни багато Українців опинилося на еміграції в ріжних краях Европи, та інших частин світа, як гриби по дощі всюди повиростали „Просвіти".

Колись „Просвіта" була одинокою українською орґанізацією. Зчасом вона дала почин до засновування численних інших українських товариств: господарських, освітних, політичних, жіночих, спортових і всяких інших. „Просвіта" це мати майже всіх українських товариств, бо вони виросли під її опікою.

Минуло 67 літ великої праці „Просвіти" над національним освідомленням українського народу, над його економічним двигненням, над його організацією, над освітою та вихованням. З „Просвітою" звязане тісно наше минуле, з „Просвітою" вяжеться і наша будучність. „Просвіта" виконала вже багато праці, ще більше праці перед нею. Освіта й виховання народу, це фундамент під будову сильної української нації.

Тому український народ в місяці грудні підпре своє найстарше товариство „Просвіту" і зложить свої лепти на „дар Просвіті".

Українці католики повинні бути діяльними членами „Просвіти" і вкладаючи свою працю і свої лепти в її користь повинні подбати, щоби „Просвіта" була католицькою, щоби в читальнях „Просвіти" були всюди католицькі часописи й католицькі книжки і щоби не було там безбожних газет і книжок.

З релігійного життя.

У честь Христа Царя уладив святочні сходини Центральний Жіночий Кружок Українського Католицького Союзу у Львові 20. листопада 1935 в салі жіночої гімназії СС. Василіянок при вул. Длугоша 17. Між приявними були м. ін. Преосв. Кир Никита Будка і кількох священиків, один о. Редемпторист і один о. Студит. Пані А. Конрадова відкрила сходини короткою промовою, вказуючи на нашу готовість служити Христу Цареві. П. Е. Тишинська відчитала відповідний реферат, в котрім закликала апостолувати ревно, щоби Христос Цар запанував над світом. Дальше п. Р. Гумінілович відспівала гарно дві релігійні пісні. П. І. Гургулівна віддеклямувала один вірш Ольжича та вірш Ігo „Екстаз" в перекладі Б. Лисянського. Святочні сходини закінчено відспіванням католицького й національного гимну.

Богослуження в честь св. Свящм. Йосафата відбулося в церкві ОО. Василіян у Варшаві. Преосв. Йосафат Коциловський, Епископ Перемиський, в сослуженні численного духовенства відправив Службу Божу. Проповідь виголосив о. ректор Пушкарський ЧСВВ. Крім Українців греко-католиків було також багато чужинців.

—o—

Українські дівчата у честь Преосв. Никити Будки.

Т-во українських катол. робітниць „Будучність" уладило ювилейну академію з приводу 30-ліття священства Преосв. Кир Никити Будки, свого духовного Провідника, в неділю 24. листопада ц. р. в салі жіночої гімназії СС. Василіянок у Львові при вул. Длугоша ч. 17. О год. 6. веч. саля була вщерть заповнена українськими робітницями і служницями, членками Т-ва „Будучність", що мають свої кружки при церквах: св. Юра, св. Успення, св. Николая, св. Пятниць, Непороч. Зачаття Преч. Діви Марії, св. Петра й Павла і др. Напереді засіли: Достойний Ювилят, Преосв. Кир Никита, о. сов. Громницький, о. крил. Лициняк, о. канцлер Галянт, о. крил. Лопатинський та інші львівські священики, в числі около 20, між ними два отці Василіяни, дальше голова Рідної Школи проф. І. Галущинський, д-р Ст. Федак, представники української преси і т. д. Були також питомці Ремісничої Бурси при вул. Пасічній зі своїм настоятелем о. Годуньком. На сцені виднів портрет Преосв. Кир Никити.

Академію зачала А. Сиваківна відповідним привітом власного укладу. Вона вручила гарний альбом Т-ва „Будучність" його Основникові, Преосв. Кир Никиті. Відтак хор робітниць кружка при церкві св. Юра відспівав народні пісні. Дальше був привіт робітниці з кружка при церкві св. Николая і знов виступав хор робітниць при церкві св. Юра. Потім виголосила привіт Дарія Лабик з кружка при церкві св. Пятниць. Добре зіспіваний хор кружка при церкві Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії, що має гарні голоси, відспівав „Гей у полі", а Ольга Караїмівна виголосила отсей вірш Я. Вільшенка:

Владико наш і Батьку добрий,
У день великого Твого свята
До Тебе діти ми приходим
Тобі від серця побажати
І враз подяку теж зложити
За серце щире, за опіку, —
Усього, що для нас зробив Ти,
Ми не забудемо до віку!
Ти пастир добрий зорю ясну
Нам вказуєш шлях Йосафатів
У наших серцях не погасне
Сяйво її, буде тривати;
За віру і життя віддати
В потребі будемо готові
І для народу теж в посвяті
Ми віддамо усе в любові.
Ти у Христовім винограді
Не жалуєш ні сил, ні трудів,
Робітників Христа громаді
Примір даєш найкращий всюди.
До Тебе, Батьку щедрий, добрий,
Сьогодні ми прийшли з привітом:
Бажаємо Тобі, щоб бодрий,
В здоровлі жив Ти довгі літа.
І засівав Христову ниву
І бачив своїх трудів плоди
Й збирав ще сам багаті жнива
На ниві Божій і народній!

Дальше Катерина Погетяк з кружка при церкві св. Успення віддеклямувала вірш А. Курдидика „Владиці". Відтак хор кружка при церкві св. Успення під проводом п. Михайлюківної відспівав „Притчу про Христа", а робітниця з тогож кружка виголосила вірш В. Щурата „Чернець з Київа". Дівчина з кружка при церкві св. Петра й Павла виголосила привіт „Сівачі". Хор робітниць кружка при церкві св. Миколая відспівав „Цвітка дрібная".

Голова Т-ва „Будучність" п. Е. Тишинська виголосила палку промову. Вона представила, як Достойний Ювилят працював на службі Бога й українського народу 16 літ в Америці та 14 літ в Рідним Краю. Владика заставив в Америці 15 церков, а лишив їх 160. У Львові Преосв. Кир Никита став Асистентом Католицької Акції, Відпоручником Митрополита в Українськім Католицькім Союзі та Основником Т-ва „Будучність". Пані Тишинська закінчила промову побажанням, щоб Католицька Акція під проводом Преосв. Будки поширилася і на Велику Україну. Хор і ціла саля відспівали католицький і національний гимн.

Преосв. Никита Будка, зворушений доказами любови й пошани українських робітниць для Його особи, оповів коротко про своє життя, повне праці на релігійній і національній ниві. Брак власної хати не дає Т-ву „Будучність" вести ширшу працю. Тому Т-во конче мусить мати свою хату. Вкінці Преосв. подякував щиро Духовенству за Служби Божі і робітницям за молитви, за академію, альбом і за численну участь. Хор відспівав „Многая Літа" Владиці.

Академія тривала понад дві години. Всі хорові точки та деклямації стояли на високім рівні. Багато праці вложили впорядчиці цеї академії, щоби вона вийшла так гарно. Наші робітниці у Львові, що гуртуються при церквах, освідомлені релігійно та національно. Це велика заслуга Преосв. Никити та організаторок Т-ва „Будучність".

Читайте католицьку пресу!

Процес за вбивство мін. Перацького.

12 УКРАЇНЦІВ ПЕРЕД ВАРШАВСЬКИМ СУДОМ

Дня 18 листопада 1935 р. зачався у Варшаві процес проти 12 членів ОУН (Організації Українських Націоналістів), котрі підготовили вбивство міністра Перацького у Варшаві дня 15 червня 1934 р. Перед судом стануть: **Степан Бандера,** літ 26, студент техніки, за намову Гриця Мацейка вбити мін. Перацького; **Микола Лебедь,** літ 26, абсольвент гімназії, за те, що вислідив спосіб життя міністра Перацького, вибрав місце і час вбивства, дав бомбу Мацейкові та показав йому особу міністра Перацького; **Дарія Гнатківська,** літ 23, гімназійна абітурієнтка, за організацію замаху у Варшаві; **Ярослав Карпинець,** літ 30, б. студент університету, за фабрикацію бомби, котру мав при собі Мацейко; **Микола Климишин,** літ 26, студент університету, за поміч при виробі згаданої бомби; **інж. Богдан Підгайний,** літ 31, за те, що пізнав Бандеру з Мацейком і був звязковим між ними і Лебедем; **Іван Малюца,** літ 25, студент техніки, за те, що передавав гроші Лебедеві та переховував Мацейка; **Яків Чорній,** літ 28, студент університету, за те, що переночовував Мацейка в Люблині; **Евген Качмарський,** літ 25, б. студент університету, за те, що поміг Мацейкові до втечі у Львові; **Роман Мигаль,** літ 24, б. студент університету, за те, що у Львові держав звязок між Мацейком і Малюцою; **Катерина Зарицька,** літ 21, студентка техніки, за те, що переховувала Мацейка в Ямнім і відпровадила його до чехословацької границі; **Ярослав Рак,** літ 27, адвокатський аплікант, за те, що перевів Мацейка через чехословацьку границю.

ЩО ЗАКИДАЄ АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ?

Дня 15. VI. 1934 около 4 год. молодий чоловік вистрілив тричі з револьверу в голову до міністра Перацького, котрий йшов на обід. Міністр впав на землю і помер до двох годин. Погоня за вбийником не вдалася, бо на вулицях було багато людей. Вбийник відстрілювався та ранив в руку поліцієнта. Одначе він лишив бомбу, котра навела на слід. День перед вбийством поліція увязнила в Кракові Ярослава Карпинця і знайшли в нього вибухові матеріяли. Коли порівнано їх з бомбою, покиненою вбийником, устійнено, що бомбу зробив Карпинець.

ЯК ЗЛОВИЛИ ЛЕБЕДЯ І ЙОГО НАРЕЧЕНУ?

Польський поліційний агент Будни завважив у Гданську, як один молодий Українець сів на корабель і відїхав до Німеччини. Він зателеграфував до Варшави а звідтам зателеграфували до німецької поліції. В німецькій пристані Свінемінде німецька поліція увязника Українця, що називав себе Евгеном Скибою. Пізніше устійнено, що це Микола Лебедь зі Стрілиськ Нових. Свідки зізнали, що Лебедь мав наречену. Вона виступала під призвищами: Галіна Заржецька, Ванда Квецінська та Ірена Солецька. Поліція увязнила у Смоднім в косівському повіті Дарію Гнатківську, доньку місцевого священика о. Омеляна. Вона довший час не була в дома. Свідки пізнали, що вона була з Лебедем у Львові, Варшаві і Гданську.

ЯК ДІЗНАЛИСЯ ПРО ІМЯ ВБИЙНИКА?

Львівський суд передав до слідства фотографію Гриця Мацейка, друкарського челядника зі Львова, котрий зник зі Львова. Свідки вбийства пізнали з фотографії особу вбийника. Слідство виявило, що Мацейко після вбивства виїхав до Львова через Люблин, де переночував у Чорнія. У Львові помагав йому Малюца, в Ямнім Катря Зарицька і Яр. Рак, котрі помогли Мацейкові перейти через чехословацьку границю.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ (УВО) ТА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ОУН).

УВО повстала 1920 р. Перший її виступ це був замах Федака на маршала Пілсудського в 1921 р. В 1922. УВО вбило Сидора Твердохліба і переводило акцію проти виборів. В 1924 р. відбувся у Львові замах на президента Польщі Войцеховського і ряд нападів на почти. В 1926 р. вбито куратора Собінського, в 1928 були напади на почту і на Східні Торги. В 1930 р. був напад під Бібркою і саботажі. В 1931 р. вбито Голувка, були напади на почти, в 1932 р. вбито комісарія поліції Чеховського і виконано напад на почту в Городку. В 1933 р. були напади: на совітського консуля у Львові, на куратора Гадомського і комісаря Цесельчука, була велика акція проти польських шкіл, т. зв. шкільні саботажі і штрайки. В 1934 р. вбито директора української гімназії у Львові Івана Бабія ,кількох Українців конфідентів і 3 постерункових, підложено бомбу в друкарні „Праця", де друкували большевизуючі газети. На чолі УВО, від 1929 р. ОУН, стоїть полковник Евген Коновалець. На удержання його штабу і видань ОУН („Сурма", „Розбудова Нації", „Український Націоналіст", „Юнак", „Юнацтво" та інші) треба було грошей. Частину присилали Українці з Америки, частину давала Литва, частину приносили напади на почти. З Америки присилали около 15.000 долярів річно, Литва давала около 8.000 долярів річно. Коновалець побирав 150 долярів місячної платні. ОУН мала своїх людей майже у всіх державах Европи. Діяльність ОУН звернена була найбільше проти Польщі і проти большевиків. Проти Чехословаччини і Румунії ОУН не виступала наразі, бо тяжко воювати на 4 фронти. Члени ОУН переходили військовий вишкіл, щоби бути готовими до повстання проти тих держав, що мають українські землі. Відбувалися військові курси офіцирів будучої української армії.

ТІЛЬКИ МИГАЛЬ ЗІЗНАВАВ ПО ПОЛЬСЬКИ.

Акт обвинувачення відчитували цілих два дні. Третього дня мали зізнавати підсудні. Одначе Бандера, Лебедь, Гнатківська, Карпинець, Климишин, Підгайний, Малюца і Чорній не хотіли зізнавати по польськи, тільки по українськи. Бандеру і Чорнія навіть усунули зі салі розправ, бо вони хотіли говорити по українськи. Варшавський суд став на тім становищі, що українська мова може бути допущена в суді тільки у воєвідствах львівськім, тернопільськім і станиславівськім. Тому суд уважає, що підсудні не хочуть зізнавати і зарядив відчитання зізнань підсудних, зложених ними у слідстві.

Роман Мигаль одинокий зізнавав по польськи. Він признався до участи в замаху на мін. Перацького. До ОУН вступив він в 1930 р. Він займався головно транспортом нелеґальних видань ОУН з Чехословаччини через Ворохту до Львова. Мигаль обтяжив дуже Бандеру, Романа Шухевича, Підгайного, Малюцу, зате відтяжив Зарицьку і Свенціцьку.

Качмарський, Зарицька і Рак зачали зізнавати по українськи, тому суд відчитав їх зізнання у слідстві. Потому переслухувано свідків. Розправа триває.

Війна в Абісинії.

Абісинці бють Італійців.

Після двох місяців війни Італії з Абісинією стало ясно, що Італійці так скоро не здобудуть Абісинії. Вправді Італійці пишуть все про свої великі побіди, а Абісинці про свої побіди, та в тих вістках годі визнатися, де правда. На північнім, гористім фронті Італійці заняли міста Адуу, чим змили свою ганебну поразку тому 40 літ, святе місто Аксум і Макале, столицю провінції Тігре. На полудневім, пустиннім і степовім фронті Італійці здобули твердиню Горагаї при помочі літаків.

Муссоліні хоче скоро скінчити війну, тому відкликав дотеперішного команданта італійських військ в Абісинії ґен. де Бона та іменував нового команданта маршала Бадолія, котрий має прискорити війну. В Абісинії впали тепер великі дощі, котрі зовсім унеможливили воєнні акції Італійців. Великі простори краю позаливали води, в болотах позастрягали самоходи, танки та гармати. В абісинських ріках крокодилі чатують на людей і не дають переходити через них. Дикі звірі, льви та гієни кидаються по ночах на італійських вояків, що не привикли до таких „сусідів". Малпи зривають телефонічні дроти. Великі спеки, котрі доходять на абісинських пустинях до 70 степенів горяча, спрага, голод, страшні недуги, як малярія, фебра та інші, постійні нічні напади Абісинців, все те значно ослабило воєнний запал Італійців. До того Абісинці привикли вже до танків і літаків Італійців і дають собі з ними раду. Досі боролися з Італійцями малі відділи Абісинців, зле узброєні. Тепер по двох місяцях Абісинія одержала велику скількість найновішої зброї від Англії та інших держав. Зорганізовано абісин. летунство.

Сам негус (цісар Абісинії) виїхав на фронт і дав приказ до наступу, щоби виперти Італійців з Абісинії. Наступ Абісинців зачався рівночасно на північнім і полудневім фронті. Особливо хоробро бються війська двох абісинських князів, Раса Сеюма і Раса Дести. Абісинці обійшли праве крило італійської армії і вдерлися до італійської Еритреї, на зади італійської армії. Рас Сеюма перервав італійський фронт і заняв 24 танки. Рас Деста з 45.000 войовників перетяв получення полудневої італійської армії з італійською кольонією Сомалі. Тому Італійці мусять відступати на обох фронтах. Абісинська офензива розвивається успішно. Абісинські племена на занятій Італійцями території бунтуються, нападають на італійських вояків і спричиняють їм великі втрати. Так африканський 12-міліоновий нарід бореться з наїздником.

ЗАГАЛЬНЕ ЗІБРАННЯ

Товариства Український Католицький Союз у Львові

відбудеться 26. грудня 1935 р. в авлі Богословської Академії (вул. Коперника 36) о год. 10. передполуднем зі слідуючим денним порядком:

1) Відкриття Загального Зібрання,
2) Вибір президії Заг. Зібрання,
3) Відчитання протоколу з попереднього Заг. Зібрання,
4) Звіт з діяльности Товариства,
5) Реферати: ідеольогічний, організаційний і пресовий,
6) Звіт Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії уступаючій Головній Раді,
7) Вибір: а) голови Товариства, б) 12 членів Головної Ради, в) Ревізійної Комісії,
8) Внесення й запити.

Перед Загальним Зібранням відправить Преосв. Кир Никита Архієрейську Службу Божу в наміренні Товариства в церкві Св. Духа в год. 9. передпол.

На случай, колиби в назначеній годині не зібралося приписане статутом число членів (делеґатів), Загальне Зібрання відбудеться пів години пізніше при якійнебудь скількости членів.

Головна Рада Українського Католицького Союзу.

Українська сотня в Шангаю.

Украін. „Манджурський Вістник" (ч. 29), що виходить на Далекому Сході, пише: Кілька років тому з міста Харбіну виїхали до Шангаю в Китаю О. Вонсович і Г. Тоцький. У тому часі вже було кілька Українців у Шангаю, але ніхто з Українців, що жили в такому великому пристановому місті, не думав про можливість організації українського життя. Трохи згодом приступлено до організації Української Громади, а вслід за тим зорганізовано за поміччю Англійців першу українську військову сотню. Провідником першої української сотні є сотник О. Вонсович. „Манджурський Вістник" пише, що це завязок української армії на Сході, яка боронитиме Зелений Клин — Зелену Україну, то є українську кольонію, що простором і урожайною землею дорівнює цілій Україні. Зелена Україна тепер є в руках большевиків. І проти них є спрямовані українські військові сили, що організуються в Китаю в містах Шангаю та Харбіні.

ХРИСТОС НА КОРКОВАДО.

(З моєї подорожі по Бразилії.)

Ріо де Жанейро, це гарна столиця Бразилії. Широко розкинене місто, поміж високими горами і над довгими берегами моря, своєю красою справляє дуже гарне враження. Заки приступлю до описання найвищої гори Корковадо зі славною на увесь світ статуєю Ісуса Христа, скажу коротенько дещо про це мілліонове місто, яке належить до найкращих міст на земській кулі.

Ріо де Жанейро заложене в 1548. р. одним здібним португальським губернатором Мен де Са, котрого вислав португальський король Жоан III завести лад на бразилійській землі, та погодити єзуїтів з кольоністами. Він по довгій боротьбі приневолив покинути Бразилію Французів, котрі під проводом французького моряка Вільгеньона були там осіли й оснували французькі кольонії, після заняття заливу Ріо де Жанейро, де для свого обезпечення навязали приязні зносини з тубильцями, побудувавши на однім з островів сильне укріплення. Перед чотириста літами Ріо де Жанейро було мале, звичайно як кольонія, а сьогодні воно належить, як я вже згадав, до найкращих міст на світі. В ньому стрічається великі крамниці з на причуд гарними виставами, від яких і очей не можна відірвати, каварні, ресторани, великі магазини, високі десять і більше поверхові доми, готелі, багаті артистичні віллі, театри, пишні городи, які можна бачити ще лише в Парижі, Льондоні, Берліні й Відні, дорогоцінні з міди, бронзу і мармуру мистецькі памятники заслужених і славних людей звісних в історії Бразилії, котрі заслужили собі в народу своїм життям на віковічну славу і на безсмертність свого ймення. Всюди стрічається розкіш і багацтво, широкі і дуже людні вулиці, алеї, асфальтові з фантазійними взорами хідники, скрізь снуються сотні авт, трамваї, візки на двох колесах, лунають трубки, дзвінки, крик, гамір та безтурботний сміх.

Все говорить про те, що місто живе повним вдоволення і радісним життям. Звидів я кілька багатих і пишних святинь, театр, музей, національну бібліотеку, ботанічний город, зоольогічний город, гарні широкі вулиці, площі, палату президента, побережжа моря Ботафого, а найголовніше те, що звидів я найвищу скалу Корковадо, на котру їдеться маленькою залізницею, котра опріч звичайних коліс ще має в середині колеса з зубами, котрі заходять в середину в зубчасту шину, і так пнеться на високу скелю. Там на шпилі цеї каміної високої скелі Корковадо стоїть найвища на увесь світ статуя Ісуса Христа з розложеними руками, яку видно далеко, далеко на кількanацять миль навкола Ріо де Жанейро.

Памятник Ісуса Христа на горі Корковадо щодо величини і краси являється першим на земській кулі. Отже і з тим памятником хочу познайомити шановних читачів газети „Христос наша Сила“.

Гора Корковадо, на котрій стоїть статуя Ісуса Христа, висока на 709 метрів. Високість

Богдан Теодат Садовський.

ХРЕСТИ НА РОЗПУТТІ.

I.

Семко Манорик прижмурив витрішкуваті очі, та роззявивши широкого рота — (за вікном сльозаве небо листопадом плакало) — слухав судейського присуду: ...„завинив..., що вкрав корець пшениці... і зате присуджується йому рік арешту...“

Суддя скинув берета й цікаво зиркнув на підсудного:

— Ну, що, Семку? Не треба було красти!

Єхидно підсміхнувся:

— Кризус, пане суддя! З чогось мусить людина вижити...

Суддя добродушно здвигнув рамена:

— Ну, з Богом! Уважайте, щоб я вас тут більше не бачив, то вже й так четвертий раз... тоді було б горе.

Манорик зомняв енергійно шапку, вклонився низько судді, й вичищуючи носа, кликнув з-під дверей: — „Довідзеня!“...

II.

Ясна листопадова ніч. Як спіла диня — на небесному баштані: місяць. Мережками, узорами: дрібно-дрібно зірнички тремтючі.

Краєм лісу, що в сутені ночі гине, хтось іде поволі. Інколи трісне гілочка, то знов, за гонами, завє собаченя.

— — Мандрує місяць.

На шлях, у сусіднє село, скрутив Семко Манорик.

III.

Спішить Семко. Сьогодні буде робота. Гаряча робота. Калькулює спокійно: раз — нині був термін, то вже хіба ніхто його не підозріватиме в сьогоднішній крадежі, — два: треба обловитися, покіль прийдеться відсиджувати.

Воно добре говорити: „Не треба було красти.“ І вижий, і вберися, і це, і те...

Сплюнув з пересердя Семко:

— Тьфу! А, щоб довіку сидів — таки мене не всилуєте бити бриндзю!!

статуї без фундаментів виносить 38 м. Голова статуї висока на 3.75 м. Широкість розложених рук, числячи від пальців правої руки до пальців лівої руки, виносить 28 м., широкість одягу 8.50 м. Задля так великого розміру статуї, відповідно представляється її тягар. Голова важить 30.000 кг., тягар кожної руки 8.000 кг., цілий памятник збудований з заліза і цементу.

Відслонення статуї Ісуса Христа відбулося 12. жовтня 1931. р. дуже велично і торжественно, при участі кількасот тисяч вірних християн. Найкращу промову при відслоненню статуї, на закінчення того торжества, виголосив кардинал Леме, котрий закінчив її такими словами: „Христос побіджає, Христос царствує, а що Христос царствує длятого хрест ніколи не буде понижений, ні викорінений з нашої Батьківщини (Бразилії). Бо, хотівши згасити віру у Христа в Бразилії, треба взнестися під небеса і погасити всі зорі. Мусів би хіба наступити землетрус, котрий потрапив би досягнути Христа Спасителя на горі Корковадо. Мусілося б підтяти скелю Корковадо. В цій державі Христа на землі, в котрій царствує Христос, повинні всі народи взаїмно любитися. На землі, де царствує Христос, не може істнувати тиранія уряду, ні капіталізму! Народе християнський! Христос побіджає, Христос рядить, Христос царствує і хоронить Бразилію від всего злого!“

Ціла статуя Христа на Корковадо в день відслонення була освітлена таким способом, що електричне світло залучив на віддаль кількох тисяч кільометрів, через океан, а то з Італії, сам славний винахідник радія інжинір Марконі. В цім моменті, коли світло обняло гору Корковадо, а статуя Христа від світла стала біла як сніг, наче живий Христос в хвилині Свойого Преображення на горі Тавор, так і та статуя Христа стала ясна як сонце, біла як сніг на горі Корковадо. Вірні бачучи цю сцену, були так радісно переняті побожністю і глибокою вірою, що скрізь, навіть на вулицях падали на коліна, віддавали належну честь найвищому Цареві-Царів Христу Спасителю. **Сильвестер Калинець.**

Куритиба, 19. VIII. 1935.

Дивні знаки на небі. Коли з абісинського міста Гаррар відходив на фонт відділ Абісинців, звернули увагу на краску хмар. Небо покрилося жовтими, зеленими й червоними смугами-красками державного прапору Абісинії. Абісинці привитали цей знак окликами радости, бо уважали, що це знак їх побіди над ворогом. — Під абісинською твердинею Горагеї завважили на небі величезних розмірів абісинський хрест, що повстав з хмар під впливом вітрів. Цей хрест на небі бачило багато абісинських вояків і він підніс їх военний настрій.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жіноцтву під увагу“ (10 сот.)

можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на почту. Радиться замовляти більшу скількість, бо тоді почта менше коштує.

Висотував небесний чабан бліді мережива, десь з-під межі вискакував заяць.

Семко прискорив ходу, щоб кумпани не ждали довго...

IV.

На розпутті десятеро хрестів: Кільчастий дріт, три берізці й десять табличок: „Покійним за Батьківщину“...

Тут сіравий шлях, нанизаний туманом, у пять сторін пробігає...

Семен:

Ізняв шапку і, мовивши молитву, минав хрести...

V.

— — — — — — — — —

...І Федір Лада і Гриць Петрик і Йосип Кащин і... нагадував про тих, що спали.

— Файні, мой, були хлопці. Самі перші. І перші наложили головами. Ая. Як баранів звязали червоні харцизи, тай за село. Ба-бевх: і по всім. Потім згасло сонце і мами, вночі, ридаючи, справляли похорони.

— — — — — — — — —

Пристанув. Ану но піти б глянути на ті сірі хрестики?

...Щось непоборне тягнуло. Насунув шапку на чоло, підкотив коміра й пішов на кладбище. Обережно перескочив через дріт і нахилився над гробами...

А місяць саме блиснув на розпуття... Поволі, Семко, як газда при сівбі, схилявся над кожним хрестом і слябізував, чи відчував написи: Федько Лада, Гриць Петрик..., а потім наново: Федько Лада, Гриць Петрик...

— Спиш, мой, друже? Га?? Спиш??? Спи — спи. — — —

Ріжні картини ввижалися Семкові...

І не знав, коли. — — —

Місяченько освітив скулену постать, тихо сповз на поле, мов боявся перешкодити людині, що сама — ніччю, серед нив, над могилами може вперше щиро молилася...

Блиснув і заліз за хмарку...

— — — Кумпани не дочекалися Семка.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

Українське студенство міста Львова уладжує дня 15. грудня ц. р. святочну академію в честь Їх Ексцеленції Митрополита Андрея Шептицького. Дохід з цеї академії ухвалено передати на заснування „Фонду допомоги студентству ім. Митрополита Андрея Шептицького". Це буде найкращий памятник для вшанування Великого Добродія й Опікуна нашої молоді, яким є наш Митрополит.

Пропамятні таблиці Свята „Українська Молодь Христові". Після довших заходів виєднав Ґенеральний Інститут Католицької Акції остаточний дозвіл на вмурування пропамятних таблиць Свята „Українська Молодь Христові". Всі Всечесніші ОО. Парохи, що задаткували в Ґен. Інституті К. А. пропамятну таблицю, одержать її разом з окремою інструкцією про чин переведення вмурування ,який устійнить Ґен. Інститут з Духовною Владою. В тій інструкції будуть також вказівки про спосіб дальшої сплати належитости за таблиці. Нова адреса Ґенерального Інституту Католицької Акції: Львів, вул. Сенаторська ч. 6.

Нова церква в Америці. Преосв. Константин Богачевський, Епископ американських Українців гр.-католиків, посвятив угольний камень під будову мурованої церкви в містечку Бриджпорт коло Филядельфії в Злучених Державах Північної Америки.

Українські посли Василь Мудрий, голова УНДО, Володимир Целевич і сенатор Остап Луцький, були в голови польського руяду М. Зиндрама-Косцялковського на довшій конференції. Обговорено ряд пильних справ.

Ректор Української Господарської Академії в Подебрадах в Чехословаччині проф. Іваницький іменований професором Українського Державного Хліборобського Ліцею в Черниці.

У Старому Збаражі римо-католики зі „Стшельцами" напали на місцеву церкву у храмовий празник св. Михайла, заняли її і не хотіли з неї вступитися. Вони співали польські пісні і не давали відправляти нашим священикам. Щойно вечером поліція виперла римо-католиків з церкви і не допустила до знищення гр. кат. приходства. В тій справі йде слідство.

Новий візитатор Українець. Д-р Юрій Полянський, професор ґеографії в українській академічній гімназії у Львові, став візитатором при львівській шкільній кураторії.

Українці у Варшаві завязали комітет для вшанування 30-літньої річниці наукової та громадської діяльности проф. Івана Огієнка. З тієї нагоди буде влаштована академія і виданий друком Ювилейний Збірник. Проф. Огієнко був першим ректором Укр. Державного Університету в Камянці Подільському, міністром освіти і віроісповідань і т. д.

„Достава", торговельно-промислова кооператива у Львові, обходить цього року своє 30-ліття. В ювилейнім році „Достава" закупила на власність двоповерхову камяницю у Львові в Ринку ч. 44. „Достава" веде виробництво й торговлю церковних річей.

Зимові ферії у школах мають тривати від 23. грудня 1935 р. до 9. січня 1936 р. включно.

Згорів дах на будинку Ремісничої Бурси при вул. Пасічній ч. 2. у Львові в ночі з 23. на 24. листопада. Пожежа повстала здається наслідком хиби в комині. Життя в Бурсі пливе звичайним руслом, а до будови даху приступлять в найближчих днях.

Українці в Бесарабії обходили недавно ювилей 25-ліття літературної праці письменника Ілька Гаврилюка.

Українці в Парагваю в Полудневій Америці, заложили читальню „Просвіти" в Сандові. Вони побудували громадський будинок і українську школу.

о. Йосиф Застирець.

Міський горобець і селюх.

(Казочка.)

„Переселися до нас, до міста! — почав міський горобець намовляти сільського горобця. — В місті, — продовжав він свою річ — живу між культурнішими людьми-панами. Мені кидають крупи, булку, пшоно на вулиці, а сам магістрат розставляє столи з їдою по своїх городах. Навіть злюща, з усіма посварена сидуха на ринку нічого мені не каже, як з її міщатка наїмся краківських крупок, а потім злітаю на другий бік її стола, де заїдаю ще масло. Кажу тобі, в місті рай для горобця еміґранта!"

„Я на селі — відповів йому земляк — їм не краківську кашу оббиту в жидівських млинках, але цілу гречку з вітамінами і пишне сімя з олієм. Газдині: Никифориха, Іваниха і Семениха роблять добре масло для своїх дітей і себе. Чого не зїдять, або як воно зіпріє, то продають міським сидухам, котрі додають до нього гіркого кунеролю або смальцю з американських малп. Чванишся, що ти таким маслом мастиш собі краківську, жидівську кашу. Я волію сільський, український соняшник, що його хитрий Никифор садить під плотами на олій, якого й Мусоліні в Італії не їсть. Зївши соняшнику, стає мені на груди і горло так легко і здорово, що як крикну „ціррр", то аж індики з фільварку за селом забелкотять зі страху... В місті бував я. Милосердні пани сиплять літом окрушинки зі своїх карманів, але в зимі померзлі тільки про себе дбають."

Міщух горобець, колись еміґрант зі села, хотів щось оправдувати, але селюх відрізав йому своїм сільським здоровим розумом: „Скажи но мені, хто тобі в місті вирвав хвіст, що й до нашого брата ти тепер уже неподібний і стидно мені з таким обскубаним на горобячій чести й балакати!"

Саме тоді заскреготала сорока на високій тополі. Міський горобець засоромлений і боячись, щоби сорока не обмовила його по всіх усюдах, відлетів і не попращавшись з земляком, хвилястим непевним летом.

* * *

Сільські дівчата і хлопці! Вчіться шити, робити черевики і столи, садіть овочеві щепи, плекайте пасіки! З міста до вас будуть приходити купці по добрий товар. Не мандруйте до міста, де недосвідчені стративши честь, заїдаючи гіркий кунероль і малпячий смалець, хвилястим кроком будете потім ходити у вашім нещаснім світі!

В кількох словах.

Св. Отець назначив на день 16. грудня ц. р. засідання консисторії, на якім покличе 20 нових кардиналів, в тому 14 Італійців і 6 з інших націй.

В обороні України написав статтю Француз Радо в газеті Союзу Французьких Націоналістів „Приятель Народу". Він радить Союзови Народів менше дбати про Абісинців, а більше звернути увагу на 40-мільоновий український народ, поневолений большевиками.

На совітській Україні зачали виходити два нові російські щоденники: в Харкові „Харковскій Рабочій", в Києві „Большевик". Так виглядає большевицька „українізація".

„Чистка". В Києві підчас чистки викинули з комуністичної партії 1/5 часть членів за український націоналізм, за те, що хотіли відірвати Україну від совітської Росії.

Совітські власті арештували і вивезли на Соловки знова двох священиків-католиків о. Єроніма Серпенто і о. Адольфа Кривецького.

На смерть переїхав трамвай у Львові одного глухонімого та одну старшу вдову.

Сіль і цукор мають подешевіти в найблищому часі. 1 кг. цукру буде коштувати 1 зл. або 1.10 зл.

Помер від сміху від власного дотепу 53-літний Грабовський в Америці.

32 тайні горальні самогонки викрили недавно на Виленщині.

Чехословацький президент Масарик має сам уступити при кінці цього року. Його наслідником має бути теперішний міністр закордонних справ Бенеш.

На Гітлєра впливають німецька армія (Райхсвера) і великі промисловці, щоби зірвав з Польщею і заключив союз з большевиками.

Голод в Німеччині. В цілій Німеччині відчувається брак товщів, набілу і вепровини. Ціни на ті продукти зростають. Молочарні, масарні і крамниці одержують тільки деякі скількости тих артикулів. На кожну різницьку ятку визначено на тиждень 1 до 2 безрогів.

В Брукселі відбувся конґрес католицької робітничої молоді. На конґрес зїхалося зі самої Бельгії 100.000 католицької робітничої молоді, а крім того було багато делегацій з ріжних країв.

50 держав зачало примінювати господарські санкції супроти Італії. Наразі заборонено ввозити річи, що служать до военних цілей.

В Італії велике обурення проти санкцій. Відбуваються демонстрації проти тих держав, що беруть участь у санкціях. Внаслідок санкцій в Італії дорожнеча і брак деяких річей. Двічи в тиждень не вільно там їсти мяса.

Італія виступить з Союзу Народів, коли розширять санкції на нафту, зелізо та інші металі.

Італійці віддають масово дорогоцінности, золото, срібло і т. д. на потреби скарбу. В першім дні збірки в Медіоляні знесли 104 кг. золота і 300 кг. срібла. Багато Епископів жертвувало золоті хрести й ланцюхи.

Піст в Італії. Італійський уряд заборонив їсти мясо у второк і середи кождого тижня.

Процес за вбивство югословянського короля зачався у Франції. Перед судом станули три хорватські терористи. Тому що одного оборонця виключили, другий оборонець зажадав відложити процес до січня, на що суд згодився.

Грецький король Юрій вернувся до столиці Греції, Атен, по довгім вигнанню. Греки витали його з великою радістю.

Вибори в Англії принесли побіду урядових партій. Блок урядових партій має 380 послів консерватистів, 31 національних лібералів, 8 з національної партії праці, разом 419 послів. Опозиція має: 153 послів з партії праці (Лейбур Парті), 16 з ґрупи Самюеля, 4 з ґрупи Льойда Джорджа, 1 з незалежних, разом 174 послів. При виборах перепали Мекдональд і його син. Вони є міністрами.

Французькі комуністи напали на збори „Вогняного Хреста", організації французьких фашистів під проводом полковника Де Ля Рока. В бійці ранено тяжко 30 осіб. Тепер комуністи пишуть, що треба розвязати фашистівські, військові організації, а ті знов відгрожуються, що як прийдуть до влади у Франції, то всіх комуністів замкнуть до таборів.

Знаний у Франції і в цілім світі провідник французької організації „Вогняного Хреста" полковник де-ля Рок в одній паризькій ґазеті написав таке: „Щодо мене, то я міг би бути комуністом, колиб не моє виховання, котре впевнило в мені дві основні засади, а то релігію і патріотизм".

Мадярські студенти оголосили бойкот жидівських фірм і ґазет. Поліція розганяє студентські демонстрації. В Будапешті увязнили 100 студентів.

Кукурудзяний податок. В Югославії міністерство скарбу видало розпорядок, на підставі котрого всі податки можна буде сплачувати кукурудзою.

В Єгипті відбулися кріваві демонстрації проти Англійців. Поліція стріляла до товпи. Були вбиті й ранені. Заворушення тривають дальше.

На цілу Абісинію виходить тільки одна ґазета, що називається „Етіопі Мелекетанія" і є писана по французьки.

Магатма Ґанді, провідник 350 міліонів Індійців, видав горячий заклик у справі оборони Абісинії перед нападом Італії.

В Індіях є тепер 3.700.000 католиків, які мають 11 архієпископів. 37 епископів, 3 вікаріяти, 4 префектури (вікаріяти і префектури — це ще неупорядковані дієцезії в місійних краях). В Індіях є тепер 3994 священиків. а в тім 2596 Індійців і 1400 місіонарів з Европи, які походять з 29 народів. Є там також 5000 монахинь, а серед них 3000 Індійок.

В Китаю є тепер 2,702.468 католиків. — Церковна єрархія складається з 89 епископів, в тім 14 китайців. На 4014 священиків, Китайців є 7647. Місіонарам помагає 1148 монахів з ріжних країв і 3319 монахів Китайців. Монахинь з чужих карів є 1.813, а катехитів і катехиток (то є тих, що вчать Китайців католицької віри) є 11833.

В північнім Китаю вибухла комуністична революція на вістку про проголошення окремої північнокитайської держави в союзі з Японією з противольшевицьким урядом.

В Ню-Йорку відбулася велика демонстрація проти Гітлєра. Уладили її Жиди та комуністи.

В Америці перед зібраним народом вистрілили з найбільшої гармати. Її куля важить одну тону, а залетить 48 кільометрів далеко.

Корова-карлик. В Америці одна дволітна корова має 70 центиметрів висоти й важить 65 кг.

Кроводавці. Часто до вилічення людини є потрібна кров другої, здорової людини. Звичайно наточують 300—400 цн. куб. крови — і то раз на шість тижнів. На одному переточенні крови заробляє „кроводавець" 150—200 зол. За літру крови платять 500 зол. Одначе треба знати, що кожний „кроводавець" піддається що місяця лікарським оглядинам, мусить жити помірковано, і при тім усім — добре відживлятися. З того видно, що не всі надаються до того.

———o———

Цікаві дрібнички.

Чудесне уздоровлення в кіні. В місті Бліда в Альжирі в північній Африці підчас висвітлювання фільми „Люрд" одна спаралїжована жінка була чудесно уздоровлена. Вона вернулася з кіна домів власними силами.

В Німеччині судять тепер арештованого Епископа д-ра Леззе, що стоїть під замітом переступлення тзв. девізового закона. Від 1870 р. не було ще в Німеччині випадку, щоб таку визначну особу, як Епископ — арештували. Така поведінка судів до добра не доведе.

Большевики за 17 літ свого панування замордували 67 епископів і 1.850 священиків. В тім часі вони увязнили 200 епископів і 27.000 священиків, знищили 29.000 церков і монастирів. Тільки жидівських рабінів ні божниць не рухали. В Москві жиди побудували тепер 2 великі божниці. Рабін з Мінська навіть дуже хвалить большевиків...

Львівські собаки ратують Львів. Перед кількома днями на міській раді у Львові балакали дуже довго про собак, чи радше: про собачий податок. Одні були за тим, щоби його знизити, інші, щоби не знижувати. Здається, що переможуть ті другі. Підчас тої собачої балачки виявилося, що у Львові є 10.580 „панських" (значить: комнатних) собак від яких місто побирає по 20 зол. податку річно, разом до 160000 зол. (за ланцюхових собак платиться лише по 50 сотиків річно, лише за медалі).

Чого бояться миші? В одним з великих складів збіжжа в Амстердамі, пристані в Голяндії, пробували страшити мишей і щурів ґрамофонами. Проба вдалася, бо миші та щурі повтікали.

Поїдемо на місяць! Американський проф. Ґоддарт винайшов ракету, котрою можна буде поїхати на місяць. Вона виглядає як цигаро, довга 75 м., важить 247 кг. Вона летить зі скорістю 40.000 кільометрів на годину і за 10 годин повинна долетіти до місяця.

Клюб столітніх заложили тому 6 літ в Лондоні. До нього можуть належати не тільки ті, що мають 100 літ, але всі ті, що інтересуються питанням довгого життя. Голова клюбу д-р Ернест зібрав цікаву бібліотеку, зложену з ріжних книжок від найдавніших часів. Він має написати книжку, як дожити 100 літ.

Цікаві числа. Один часопис подає, що сімдесятьлітня людина ось так проводить увесь свій вік: 3 роки на освіту, 8 на забаву, 3 роки на чепурення, 6 літ на їдження, 5 на ходження, 5 на балачки, 11 літ на працю, 6 на читання, 24 — на спання. Скільки літ посвячує людина на молитву, того часопис не подає. А чейже справа душі — річ хіба найважніша!

Маслянка як лік. Лікарі ствердили, що маслянка може заступити деякі ліки, бо вона має в собі товщ, молочний цукор і квас, білок і мінеральні соли. Маслянку вживають при ліченню по чверть кварти два рази денно в пів години по їді.

Перший почтовий значок появився в Англії тому 100 літ.

Найбільша гать. В Америці на ріці Кольорадо побудували гать, високу яких 10 домів чотироповерхових. Будова коштувала 385 міліонів долярів, але ці кошта виплатяться, бо припаси води повернуть на витворення електрики, що дасть річно 70 міліонів долярів, значить кошти повернуться за яких шість років. Тепер усі, навіть сам президент їдуть дивитися на того великана, на мурована річну гать.

Одному старості в Америці післали з Індій побажання виписане на зеренці рижу. На ньому були виписані чорнилом і червонилом 27 слів побажань. Хто з нас втяв би таку штуку?

Дивоглядне оголошення. В одній японській газеті було написане таке: „Продам своїх батьків, батько 70 літ, мама 65 — обоє ще здорові. Ціна: 1000 золотих". Всі читачі аж ахнули з остраху, що вироднї діти продають своїх батьків. Люди дуже хутко розкупили часописи, вичитали заподану адресу, читали, хитали головами і на тім усім кінчилося. Але те оголошення читало також одне молоде подружжя. І сказала жінка до чоловіка: знаєш, чоловіче, нам давно повмирали рідні батьки й ми не годні нічим, крім молитви, їм віддячитися. Можеб ми за свої ощадности відкупили тих нещасних батьків від виродків і ходили коло них як коло рідних. Чоловік охоче погодився й пішов з дружиною на подану адресу. Але спочатку здивувалися. Вони думали, що то буде вбога хатина, тимчасом перед ними стояла гарна палатка. По хвилевій надумі дзвонять вони до фірти, аж тут являється перед ними двоє старушків і питають чого хочуть. Тоді молодиця каже несміло: Ми вичитали, що тут хочуть продати старих батьків. В нас нема вже ні тата і мами, тому за наш останній гріш відкупимо їх від недоброго сина. Не знаємо тільки, додав молодий чоловік, чи ми тут добре потрапили... Старушкам закрутилися сльози в очах і зворушено сказали: Так, так, ви добре зайшли, але зайдіть ближче, до середини. При тих словах відчинили браму й повели молодих подругів до гарно прибраної салі, посадили за стіл і сказали: Ті старі до продажі — то ми обоє. Ми власники і тієї палатки, і того саду і тих широких нив, що їх звідсіля бачите. Та Бог не дав нам дітей, нема в нас спадкоємців. Та нема також блогородних добрих людей, щоб можна їм було віддати в руки ті великі маєтки. От і тому дали ми таке оголошення, щоб довідатися, чи є ще добрі люди на світі. Ви якраз — показали, що у вас добре серце, що вмієте шанувати тата і маму, тому вам віддаємо ті всі наші маєтки. По тих словах радість і щастя загостили між тих людей, а добрі діти одержали гарну нагороду за любов батьків, якої на жаль мало тепер між нашими людьми.

Голос батьківщини. Один з чорних вождів, що боровся по боці Італії проти Абісинців — перейшов тепер на бік своїх чорних співбратів. Він привів абісинцям 1400 люда з крісами, 26 скорострілів і воєнний матеріял. Так то часто людина по довгому блуканні завертає та йде служити там, де повинна: Своїй Батьківщині.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР.

ГРУДЕНЬ.

Дня **12. грудня 1240. р.** Батій зруйнував Київ, та **Київська Держава** зовсім занепала.

Також **Гетьманська Українська Держава** закінчила своє істнування в грудні. Москва скасувала Гетьманщину дня **21. грудня 1764.**

Гетьман **Полуботок** помер у Петропавловській кріпості дня **29. грудня 1724. р.**

Останний кошовий Січі Іван **Кальнишевський** помер дня **4. грудня 1803. р.**

Товариство „Просвіта" у Львові засновано дня **8. грудня 1868. р.**

Також **Наукове Товариство ім. Т. Шевченка** у Львові засновано в місяці грудні, а саме дня **23. XII. 1873. р.**

В **1917. р.** дня **5. грудня** засновано **Українську Академію Мистецтв** у Києві.

Євангелія.

Неділя 24.

І сталося, коли вернув Ісус, прийняв Його нарід; бо всі Його дожидали. І се прийшов муж, на ім'я Яір, а сей був наставником божниці, і припав до ніг Ісусових, благаючи Його, щоби увійшов в його дім, бо була у нього донька одиначка дванацятилітня, і та вмирала; а коли Він ішов, нарід тиснувся до Нього. А одна жінка була кровоточива від дванацяти літ, котра на лікарів видала весь свій маєток, і не могла ні в одного вилічитися; вона приступила з заду і діткнулася краю Його одежі; і зараз устало течення її крови. І сказав Ісус: Хто діткнувся Мене? А коли всі випиралися, сказав Петро і ті, що були з Ним: Учителю, нарід товпиться коло Тебе і тиснеться. А Ісус сказав: Діткнувся мене хтось, бо Я почув, що сила виходила з Мене. А жінка побачивши, що не втаїться, прийшла дрожачи і припала до Його ніг та сказала перед усіми людьми, з якої причини діткнулася Його і як зараз одужала. А Він сказав їй: Доню, віра твоя спасла тебе, іди в мирі. Коли ще Він говорив, прийшов один до наставника божниці, кажучи йому: Вмерла твоя донька, не труди вже Учителя. А Ісус почувши, відповів йому: Не бійся, тільки віруй, а буде здорова. І прийшовши в дім, не позволив ніодному з собою увійти, тільки Петрови і Яковови і Йоанови, і батькови та матері дівчини. І плакали всі і ридали за нею. А Він сказав: Не плачте, бо не вмерла, тільки спить. І насміялися з Нього, знаючи, що вмерла. А Він взяв її за руку і закликав, кажучи: Дівчино, встань. І вернув її дух, і зараз встала. І звелів дати їй їсти. І дивувалися її родичі: а Він наказав їм нікому не говорити, що сталося. (Лука гл. 8, ст. 40—56).

Введення в храм Пресв. Богородиці.

І сталося, коли ішли, і Він увійшов в одно село, а одна жінка, на ім'я Марта, приняла Його в свій дім. А була у неї сестра, на ім'я Марія, котра й сіла в ногах Господніх і слухала Його слова. А Марта клопоталася всілякою послугою. І станувши, сказала: Господи, чи Тобі байдуже, що моя сестра саму мене оставила послугувати? Скаже отже їй, щоби мені помогла. А Господь у відповідь сказав їй: Марто, Марто, журишся і клопочешся про многе, а мало чого потреба. Марія добру часть вибрала, котра не відбереться від неї. (Лука гл. 10, ст. 38—42).

Неділя 25.

І се один законник встав і спокушував Його, кажучи: Учителю, що треба робити, щоби доступити життя вічного? А Він сказав до нього: В законі що написано? Як читаєш? Він же сказав у відповідь: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею силою твоєю і всею думкою твоєю, а ближнього свого, як себе самого. І сказав йому: Добре відповів єси; се чини, а житимеш. Він же хотячи оправдати себе, сказав до Ісуса: А хто є моїм ближним? А Ісус у відповідь сказав: Один чоловік ішов з Єрусалиму в Єрихон і попав між розбійників, котрі і обдерли його і рани завдали і відійшли, оставивши його на пів живим. А припадком один священик ішов тою дорогою, та побачивши його, минув. Так само й левіт, прийшовши на те місце і побачивши його, минув. А один Самарянин ідучи, прийшов до нього, і побачивши його, змилосердився, і приступивши, обвязав його рани, поливаючи оливою і вином, посадив його на свою скотину, привів його в господу, і доглядав його. А на другий день виняв два динари і дав господареви і сказав: Доглядай його, а що понад се видаш, я, коли поверну, віддам тобі. Хто з сих трьох, думаєш, є ближним для того, що попав між розбійників? А він сказав: Той, що вчинив милосердя над ним. І сказав йому Ісус: Іди і ти роби так само.

(Лука гл. 10, ст. 25—37).

МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.

Пізнання катихизму.

Великі й святі сини Церкви й Народу розуміли вагу тієї малої книжечки — катихизму. Зразком такої людини являється наш Священомученик Йосафат, що серед великих праць як архієпископ знаходить час на писання — катихизму! І не диво. В ньому же розкриті тайни Божого Обявлення, в ньому показана стежечка до неба. В нас на превеликий жаль і шкоду для душі і народу не доцінюють тієї книжечки. Батьки з важким нарікannям купують його, діти неохоче читають — а по скінченні школи ніколи до нього не заглядають. А так бути не повинно. Катихизм — це конечна і щоденна страва для душі — старих і молодих. Де нема, де не читається катихизму, там царює темрява душі, засліплення розуму, там не може панувати дух Божий, там скоріше чи пізніше заводиться поганський спосіб думання і практичного життя, там нестримно затемнюється розуміння правд Божих і чесного, християнського життя.

Тому до наших хат мусить вернутися старий звичай: Читати в голос катихизм! Не всюди є наука релігії, не скрізь відбуваються катихизації — та всюди є діти, що носять до школи катихизм. Нехайже він стане щоденним виховником наших поколінь і нашого народу, а тоді й життя стане краще, ліпше, легше. Ось і того просім у Вчителя нашого й Першого Законодавця і Катихита — Ісуса Христа.

ЩОДЕННА МОЛИТВА.

Божественне Серце Ісуса! В злуці з тим наміренням, яким Ти на землі віддавав славу Богові й тепер кожного часу віддаєш у Пресвятій Тайні Евхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви всі свої молитви, діла, слова, думки й терпіння нинішнього дня в нагороду за всі обиди, яких Ти дотепер дізнав. Жертвую їх особливо за Святішого Отця, Папу Римського, за св. Церкву, за навернення грішників і за всі наміренння Апостольства Молитви, визначені на цей місяць і нинішній день.

Відпуст 100 днів раз на день. Папа Лев XIII. 19. 7. 1883.

Календар.

ГРУДЕНЬ 1935.

Стиль		Дні	СВЯТА
ц.	ст.		греко-катол.
1	18	Н	24 по С. Платона мч.
2	9	П	Авдія пр., Варлаама мч.
3	2	В	Григорія Декап. еп.
4	21	С	Введ. в храм Пр. Бог.
5	2	Ч	Филимона ап., Кикилії
6	23	П	Амфілохія і Григ. еп.
7	24	С	Катерини вмч.
8	25	Н	25 по С. Климента п.
9	26	П	Алипія Стовп. прп.
10	27	В	Якова Перс. вмч.
1	28	С	Стефана прпмч.
2	29	Ч	Парамона і Філюмена
3	30	П	† Андрея перв. ап.
14		С	Груд. Наум. прп. Філ.
15	2	Н	26 по С. Авакума пр.

Празник св. Андрея дня 13. XII. Іменини Ексц. Митрополита.

Піст Пилипівка від дня 28. XI. до Навечерія Різдва Христового дня 6. I. 1936.

Сонце сходить дня 1. XII. о год. 7.03, заходить год. 15.25; дня 11. XII. схід 7.13, захід 15.23.

Місяць: перша чверть дня 3. XII., повня дня 10. XII.

Читання для наших господарів.

ГОСПОДАРСЬКІ ПОРАДИ НА ГРУДЕНЬ.

Молотити і чистити збіжжа. Вигодувати худобу на продаж. У ставках прорубувати полонки, щоби риба дихала.

Доглядати тільних корів. Запровадити контролю молочности і плекати добре худобу. В погідні дні випускати на обору, поїти підогрітою водою, до паші додавати макухів або грису. Щодня корів чесати.

Вивозити на поля гній і складати в великі купи, а з весною розвезти по полю і заорати. Уважати, щоб миші та зайці не ушкоджували дерев у саді. Очистити стовбурі дерев від моху та лишаю, вирізувати злишні галузки.

Перевірити кіпці з бараболею і зеленину, а овочі в пивниці.

Раз у тиждень вислухувати пчіл. Колиб який пень голодував, покормити його ситою в рямці, або ситою зі шклянки.

—o—

Веселий кутик.

„ЯКБИ Я БУВ КОРОВОЮ".

В одного господаря десь пропала корова. Шукали її всюди і ніяк не могли знайти. Аж малий пастушок Івась пригнав корову. Питали його, як він її знайшов. А Івась відповів:

— Я собі подумав: Якби я був коровою, то де я пішовбн? На пасовисько! Там я її і знайшов.

РОЗСІЯНИЙ БАТЬКО.

— Батьку, Івась має 28 зубів, а я тільки 22.

— Дайте мені спокій, діти, поділіться.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

700 золотих нагороди.

ВЕЛИКИЙ КОНКУРС ФІРМИ „ПОЛЬСЬКА ТКАНИНА".

1. нагорода 200 зол. готівкою.
2. нагорода 100 зол. готівкою.
3. нагорода 80 зол. готівкою.
4. нагорода 60 зол. готівкою.
5. нагорода 40 зол. готівкою.
6. нагорода 20 зол. готівкою і 1 ровер найліпшої марки у вартості 200 зол.

Щоби зєднати собі сталих клієнтів серед широких верств консументів нашого краю, ми постановили оголосити великий конкурс з грошевими нагородами за добру розвязку шаради.

Пояснення: у 8 вільних піль вставити довільні числа від 3—11 так, щоби їх сума у всіх напрямках давала число 21.

Правильну розвязку треба прислати разом зі замовленням одного або більше нище наведених реклямових комплетів.

Беручи під увагу загальну господарську скруту, а також щоби побороти несолідні й незареєстровані фірми, котрі висилають тандиту, ми постановили знизити ціни наших комплетів на досі ніколи ненотований рівень.

НАШІ РЕКЛЯМОВІ КОМПЛЄТИ З ВЕЛИЧЕЗНОЮ ЗНИЖКОЮ ЦІН.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 9 гр. 90

висилаємо: 3 м. матеріялу на елегентне мужеське убрання (взори більських камґарнів), осінне або зимове, або 1 мужеське убрання готове, гладке або в десені, добре викінчене чч. 46—52, 1 мужеський пульовер зимовий, грубий і теплий в десеннях жакардових з шалевим ковнірем, 1 мужеську сорочку доброї якости з модним сатиновим викінченням або 1 п. калісонів білих доброї якости, 1 мужеський вовняний шаль, наймодніший або 1 замшевий поясок до сподень з гарною ніклевою клямрою, 1 п. скарпиток десеневих, дуже сильних, 1 шовкову краватку і 3 мужеські хусточки до носа, великі, з гарною колірової обвідкою. Той самий комплєт у кращій якості зол. 11 гр. 90, а в найліпшій якості зол. 13 гр. 90.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 10.—

висилаємо: 4 м. матеріялу на модну жіночу сукню, найновішого вязання, 1 светер (пульвер) жіночий, ефектовний, дуже модний, 1 зимову хустку **чисто вовняну в ясні** або темні кратн, 1 п. жіночих пантофлів (подати розмір взуття), 1 жіночу сорочку мадаполямову, люксусову у всіх колірах на жадання або 1 жіночу сорочку п. вовняну, 1 п. реформ з доброго, еластичного трикоту, 1 п. жін. панчіх, вовна з шовком або 1 апашку чисто вовняну дуже модну, з гарними взорами, 1 поясок, 1 п. чисто вовняних рукавиць, дуже елєґантних і 3 жіночі хусточки до носа, батистові. Той самий комплєт в кращій якості зол. 12 гр. 50, а в найліпшій якості зол. 14 гр. 45.

ЛИШЕ ЗА ЗОЛ. 24.—

висилаємо: 1 штуку білого полотна 17 м., доброї якости, на всяке білля, фірми І. К. Познаньскі Акц. Сп., 2 пікові ковдри на ліжка, в елєґантні жакардові квіти, 6 м. мягкої, пушистої флянелі на всяке білля, піжами і шляфроки, або 6 м. зефіру в модні пружки на мужеські денні сорочки, 6 м. ручникового полотна чисто білого в кістки або 6 вафлевих ручників з френзлями і 2 стінні дивани в гарні, ткані образи. Той самий комплєт в найкращій якості зол. 26.—

Оці комплєти висилаємо за почтовою післяплатою на листове замовлення. Платиться при відборі на почті.

Без ризика: якщо товар не подобається, приймаємо його назад і гроші зараз звертаємо.

Кожний, хто пришле правильну розвязку шаради разом зі замовленням на 1 або більше комплетів, буде вміщений на листі учасників при поділі нагород. Поділ нагород відбудеться в присутності реєнта з Лодзі дня 20. грудня 1935.

Адресувати: Фірма „Polska Tkanina", Łódź, ul. Moniuszki 3, Oddz. C 20. — Крім грошевих нагород, додамо до кожної пачки вартісну премію.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета", Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колегія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло", Львів, Ринок 10.

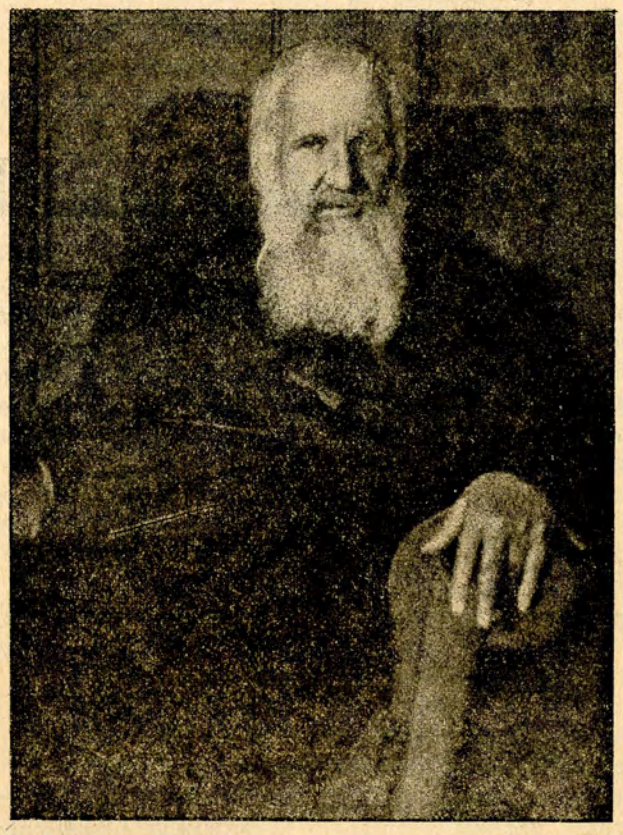
Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Ціна 10 сот.

Нашадила Христос Рождається

ПОПУЛЯРНИЙ ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОГЛИБЛЕННЮ РЕЛІГІЙНО-МОРАЛЬНОГО і НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ СЕРЕД УКРАЇНСЬКИХ РОДИН. ВИХОДИТЬ ДВІЧІ В МІСЯЦЬ.

Л ь в і в, 15. грудня 1935. Ч. 23. (71).

Високопреосвященний Митрополит Андрей Шептицький.

ЛБ АН УРСР

НАШ МИТРОПОЛИТ.

Велична стать Господнього Пророка
Сходила вниз верхами з гір Синаю,
Більшилась, виразніла, потужніла.
Аж враз із уст численного народу
Пронеслось свято-за́хватно: Мойсей!!...

І Твоя стать велика, одинока,
Що нам в серцях блестить, як сонце в маю,
Що в кождім Твоїм слові рух і сила,
Іде між тих, що в змагах за свобо́ду
Шепочуть тихо: Цить! Архіє́рей!! —

Святий Пророк підніс важкі скрижалі
І сяйвом весь оза́рений хилявся
В покорі чувств найкращих, найсвятіших, —
А як зайшов в ізра́ельські табори,
То люд в каянню плакав і болів.

І Ти твердий в важкій своїй печалі
Хиляючись в покорі не піддався,
Хоч тільки Твоїх мрій найпроміннішних
Крізь люті дні іде в пусті простори, —
Бо Вавилон піднісся, загорів.

Та чиж не в тім є правда і надія,
Що щирий зрив все пітьму зустрічає
І пасмом муки люту хмару бе? —
Тож глянь! На нашім небі вже зоріє,
Вже вірний люд стяги свої схиляє,
Вже йде Мойсей між стужені ряди! —

Ми бачим це. Датани й Авірони
Не чують вже землі і вниз падуть.
І прийде час, що рідні Легіони
Із рідних піль Тобі вінець сплетуть.

Нехайжеж нам, Твоїм синам страдальним
Піднести буде вільно ясний зов:
Ми хочем з нашим Батеньком печальним
Злучить серця в одну, кріпку любов.

Ми хочем в день Апостола Андрея
Твій ясний хрест до серця пригорнуть
І під сильним крилом Архіє́рея
Іти в одну, правдиву, Божу путь.

Ми будем Господа Всевишнього молити,
Щоб Твоїм раменам ще міць подав,
Щоб розприсли́сь грізні Амаликити,
Щоб ясний день по ночі засіяв!!! —

о. Ігор Сендецький.

В ДЕНЬ СВ. АНДРЕЯ

Празник св. Андрея є для українського народу особливо важний і рідний не лише тому, що св. Апостол Андрей нерозривно звязаний з традицією про початки золотоверхого Києва та про християнство на Україні, — але ще і з тої причини, що цей празник є днем Іменин найбільшого сучасного Українця, Князя нашої Церкви і Провідника народу — ВПреосв. Митрополита Шептицького. А зокрема саме тепер цей день має особливо велике значіння та є обходжений надзвичайно величаво ще й тому, що переживаємо ювилейний рік нашого Митрополита. В цей день пригадуємо собі всі ці величезні заслуги, що їх поклав на жертівнику Церкви й Батьківщини Митрополит Андрей.

На перший погляд просто не хочеться вірити, щоби одна людина мала таке велитенське значіння в життю народу, і щоби своїми заслугами зискала собі таку широку й беззастережну популярність та славу, як наш Митрополит. Але несчислимі факти, про які вже написано великі книжки та про які й ми вже нераз згадували, говорять ясно. Великий Митрополит виступає перед нами у всій своїй талановитості, саможертві й працьовитості.

Не будемо тут знова перечислювати всіх діл і заслуг Митрополита Андрея. Це речі надто добре знані кожному Українцеві. Стверджуємо лише і підкреслюємо, що таким Велитом духа, таким Архіє́реєм і таким Патріотом не можуть в сучасну пору похвалитися навіть далеко могутніші і багато щасливіші народи, ніж Українці. І це нас наповняє благородною гордістю, а серця наші горять почуттям безмежної вдяки і синівського привязання для Того, що неустрашимо веде нас у краще майбутнє.

Ось тому, в день іменин Архіє́рея, разом з цілим українським народом складаємо Йому найгарячіші бажання, — а до Всевишнього Творця неба і землі плинуть наші мольби, щоби вдержав нам Великого Владику ще довгі, довгі літа та щоб дав Йому змогу довести свій нарід до найвищого розцвіту й щастя.

——o——

Служба Божа

джерело християнського духа і святости.*)

Послухайте християни і вложіть оці слова в ваші серця й душі ваші:

Найважніше Богослуження та невичерпане джерело християнського життя це Служба Божа.

Тому відчиняючи двері й переступаючи поріг святого храму, всяка людина нехай мовчить і нехай стоїть зо страхом і тремтінням і про нїщо денне нехай не важиться думати. Бо Цар царів і Пан панів приносить Себе Отцеві в Безкровну Жертву і дає Себе вірним на спожиття. А хто з вірою, побожністю та зо страхом Божим братиме **діяльну** участь в Богослужбі цій, хто серцем і устами наче **відправлятиме — служити** разом зо священнослужителем, такому причасникові стане ця Служба на чистість душі, на відпущення гріхів, на спільність зо Святим Духом і на сповнення царства небесного. Але ж **тільки той** — слухаючи та відповідаючи служителеві — **зможе як слід брати діяльну участь** у відправі, **хто її розуміє.** Ось і ця книжечка хоч трохи відкриє очі наші душевні на зрозуміння тієї Божественної Служби.

Частина перша: Проскомидія або **приношення, бо на ній,** через молитви й обряди, **приноситься — посвячується Богові хліб і вино,** приготовані до освячення на Службі Божій. Її править священик не на престолі, а з боку на жертівнику, що представляє нам вифлеємський вертеп. Тут з пшеничного квашеного хліба „проскурки" вирізує чотирогранний „Агнець" і кладе його на дискос, гейби в ясла; це образ Христа, що родився з дівичої утроби Марії, і пізніше „як вівця на заколення дався повести". До чаші вливає вино та трохи води, й вони свідчать, що Син Божий приняв правдиве людське тіло й кров. На честь і випрошення заступництва поминає **Святих** (зокрема Пр. Богородицю!) та кладе їх частиці коло св. Агнця. А що „на це Христос умер і воскрес і ожив, щоб і над мертвими і над живими панувати" — і сила Безкровної Жертви — Служби Божої сягає **живих і мертвих,** тому їх поминає та під св. Агнця кладе частиці — за них і за себе. Зверху св. Агнця ставить покаджену звіздицю — образ зірки, що привела мудрців до Дитяти. Так предложені св. Дари (хліб і вино) покриває обкадженими покровцями гейби пеленками і кадить жертівник. При тім усім священик згадує старозавітні пророцтва, особливож ті, що відносяться до Різдва Христового. Адже **вже через Свій прихід на світ Спаситель зазначив, що хоче принести Себе в жертву за наші гріхи.** І тому Христу Спасителеві молімся у час св. Проскомидії словами св. Церкви:

„Ти викупив нас з під прокляття закону дорогоцінною Твоєю Кровю; до хреста прибитий і копієм прободений, Ти безсмертя подав єси людям, Спасе наш, слава Тобі!"

*) Подаємо виймок з книжечки о. Годунька, що появиться незабаром на книгарських полицях. — Редакція.

Велика любов ближнього.

Останнього разу ми подали сумну вістку, що у Львові погорів дах Ремісничої Бурси при вул. Пасічній ч. 2. Згоріло майже все білля вихованків. Але Милосердний Господь, що піклується маленькою пташиною, ще більше дбає за бідну людину. Личаківські парохіяни на просьбу о. настоятеля Бурси поспішили з любови до Бога і ближнього з негайною поміччу. Давали багаті, давали й бідні. Між жертводавцями є бідні безробітні, дівчата-служниці та інші побожні душі. Були випадки, що люди відмовили собі харч на кілька днів, жили чаєм і хлібом, а на руки отця складали тих заощаджених кілька золотих. Нехай імена тих усіх жертводавців запише Отець небесний у вічній Книзі життя! Слід згадати, що українські центральні установи теж дали свою лепту.

Містимо перший список жертводавців:

Жертви в біллю зложили досі:

Вп. П.: О. Паньчишинова, А. Миськів, мґр. Кривокульський, П. Хомяк, Запотоцька, Стажинська, Рудницька, Ломагова, Назаревичева, А. Стець, М. Грех, Цьонь, Цибульська, Чорна, Ковшевичева, Зварич.

В грошах жертвували Установи: Центробанк, Зем. Банк, Фортуна Нова, Маслосоюз, Дністер, Центросоюз, Карпатія, Нова Хата, Альое.

Поодинокі особи: Вп. Пані і Панове: О. Паньчишинова, Е. Терлецька, С. Макар, А. Гірчицька, П. Кудрик, Захарчук, Даткун, Николин, Харковий, А. Керницька, А. Миськів, о. Харина, Филипів, Сачинський, Панчій, Е. Леськів, Р. Ковалів, М. Бабух, А. Козак, Льода, Груба, А. Семенюк, Е. Баран, А. Букало, Т. Возьний, Е. Полошинович, Терепа, М. Зелена, С. Качараба, А. Когут, Люньо, А. Підвірна, Саламонович, Процькова, Чепіль, Г. Борщівська.

Українська пекарня „Золотий Колос" — дала даром білий хліб.

Дальший список побожних жертводавців подамо пізніше. Жертви приймаємо дальше. Всім ласкавим жертводавцям, як також і тим, що не хотіли виявити свого імени, або може через неувагу пропущено у тім списку, складаємо сердечну подяку в Христі Ісусі.

о. Осип Годунько, настоятель Бурси.

П. С. Повідомляємо також, що за всіх жертводавців відправиться пізніше Служба Божа, а за їх померлих свояків панахида. Про час тих відправ і про розподіл жертв подамо звідомлення після закінчення збірки. — О. Г.

Українська стиґматичка Настя Волошин.*)

В липні цього року пішла поголоска в селі Млини, повіт Яворів, що служниця у тамошнього господаря Стефана Вачка, Настя Волошин, родом з Красного, повіт Ярослав, носить на собі рани Ісуса Христа і у своїх екстазах має видіння Ісуса Христа, Матери Божої, Ангела, Святих і ін. До Млинів зачали сходитися великі маси людей з близьких і дальших околиць. На приказ староства привезли її до шпиталю до Львова для лікарського оглядання. Лікарі ствердили, що Настя Волошин дівчина дуже добра і чесна, незвичайно побожна, дуже скромна і покірна, слухняна і правдомовна.

Настя має тепер 24 літ. Родичі її мали 11 дітей, з того 5 померло. Батько помер тому 11 літ. Настя не любила ніколи ніяких забав ні музик. При першім св. Причастю почула голос в душі: „Будеш мати рани Ісуса Христа". Коли мала 11 літ і пасла худобу, почула раз неначе голос з каплиці: „Приходи тут і молися". Про це нікому не говорила. Десь від 16 свого року Настя відчувала внутрішній голос, що кермував її релігійно-моральним життям. Після приняття св. Причастя Настя частіше мала дивне видіння: перед нею являлася ясна зоря величини долоні, котра скоро розсипалася.

*) Стиґматик — особа, що має на своїм тілі рани Ісуса Христа.

До Млинів приїхала як служниця священика, що перед тим був у її рідним селі. Від священика пішла на службу до добрих господарів, котрі хотіли її видати заміж, але Настя не хотіла.

В день перед днем „Божого Тіла" почула Настя знаний голос Матери Божої:

„Приймеш вкоротці рани Ісуса Христа".

А в день „Божого Тіла" цього року в полудне Настя почула, що в лівому боці, в околиці серця, щось її пече. Поглянула на те місце і побачила, що з рани, якої передтим там не було, тече кров. Зрозуміла, що це рана Ісуса Христа, одначе нікому про це не говорила. В день Успення Пречистої Діви Марії почула вечером велику сонність. Поклалася скоро до постелі і скоро заснула. Коли пробудилася, завважила криваві рани на руках. Того самого тижня у пятницю виступили в неї ще рани на ногах. Від Успення аж до Воздвиження Чесного Хреста Настя мала щоденно видіння і крівавлення ран. Відтак ці видіння

Грошей до скрині не ховайте, але на книжочку пересилайте до

„НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ"

Ринок 36. у Львові.

Там їх злодій ні вогонь не забере — ще й процент Вам наросте!

Білоруські оповідання.

Голодного накорми.

Була остра зима. На землі лежав глибокий сніг. Тяжко жилося горобчикам. Не могли бідні знайти собі ні одного зернятка. Від холоду й голоду горобці жалісно цвіркали літаючи коло хат.

Пожалувала їх Маруся. Взяла окрушки хліба; вийшла на двір і стала сипати горобчикам. Брат її каже:

— Що ти тут мерзнеш, Марусю. Пішлаб ти ліпше до хати!

— Коли мені шкода горобчиків, вони голодні.

Я буду годувати їх щодня, аж поки не потепліє.

— Ну, всіх ти не нагодуєш, їх тут ціла хмара — сказав брат.

— А я думаю, відповіла Маруся, що в кожній хаті є діти. Вони пожалують бідних пташок і накормлять їх в той тяжкий час.

Шиба.

На дворі дощ дзвонить у шибу і тихо шепче:

— „У тебе в хаті тепло і сухо, пусти мене хоч погрітися".

— „Е, не пущу я тебе, каже шиба, бо ти нам замочиш підлогу і стіни".

Дощ пошумів, пошумів і затих.

Зашумів вітер і просить шибу:

— „Ой бідний я, бідний, пусти мене в хату, бо я своєї не маю".

— „Ні, відказує шиба, бо ти зараз принесеш холод до хати і все порозкидаєш".

На дворі зачав сипати сніг і тиснути мороз. Просять вони шибу, щоби вона пустила їх до хати.

„Ні, каже шиба. Як я вас впущу, ви дітей поморозите, хоробу принесете. Я вас не впущу".

Сніг засипав шибу а мороз зі злости розсівся на шибі. Але шиба не впустила.

На дворі засвітило сонце і просить шибу:

— „Шибо, впусти мене до хати!"

— „Добре, добре, відповіла шиба, я тебе впущу, бо ти приносиш нам світло і здоровля!"

М. Мужичок.

і терпіння стали рідшими, двічі в тиждень, в середу і пятницю.

Лікар львівського шпиталю д-р Ерб так описує видіння Насті 30. жовтня ц. р.:

„Настя положилася на постелі, примкнула очі а з ран почала добуватися кров. Через хвилю почала самочинно говорити до Матери Божої, Котру вона побачила: „О, Мати Моя! Я Тобі всьо вірю! А мені тут ніхто не хоче вірити, що я маю рани від Ісуса Христа, всі з мене сміються! Коли позволиш мені, Мати, отворити очі, щоб я могла молитися за свій нарід?“

За старанням Сестер Василіянок, котре підпер ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицький, заряд шпиталю і влада згодилися, щоби СС. Василіянки у Львові взяли її до свого монастиря.

Настя має пять стигматичних ран, на долонях, на стопах і на грудях з лівого боку.

Настя Волошин досить висока ростом, сильно збудована дівчина, з досить марним лицем. Очі її сумні, виглядають якби змучені, але якісь незвичайні.

Про Настю Волошин напишемо пізніше ще більше.

КНИЖЕЧКИ о. Годунька:

„Христос-Цар“ (10 с.), „Жіноцтву під увагу“ (10 сот.)

можна замовляти в нашому Видавництві:

Львів, Японська 7/II п.

за попереднім надісланням грошей і 10 сот. на почту. Радиться замовляти більшу скількість, бо тоді почта менше коштує.

АБІСИНСЬКА БАЙКА.

Стрінулося раз двох людей, а кождий вів з собою осла. Вони привиталися з собою а осли зробили те саме, кладучи свої голови один на другім. Один подорожний запитав другого:

— Ми привиталися, але чому осли поклали свої голови один на другого?

А другий подорожний відповів:

— Якто, то ти не знаєш? То було так: одного разу нарід ослів післав зпоміж себе одного осла в посольстві до короля королів, негуса з просьбою, щоби їх увільнив від неволі чоловіка. І від того часу, кілько разів осел стріне другого осла, питає його:

„Чи вернув вже наш посол?“ Всі осли на цілій землі питаються так взаїмно, коли тільки стрінуться, кладучи свої голови один на другого.

Не тільки осли, але і всі сотворіння на світі бажають свободи.

Процес за вбивство мін. Перацького.

12 Українців перед варшавським судом.

В дальшім ході процесу переслухано досі около 100 свідків. Між ними були сторожі каменицъ, комісарі поліції, поліціянти, тайні аґенти, родина Гриця Мацейка, українські адвокати д-р Ст. Шухевич і д-р В. Старосольський. За те, що не хотіли зізнавати по польськи тільки відповідали по українськи, покарано студентку Ірину Хомяк гривною 100 зл. або 10 днями арешту, Олену Чайківську гривною 300 зл. або 10 днями арешту, Чорну, Романа Шухевича, Ол. Пашкевича й Осипа Мащака по 200 зл. або 10 днів арешту.

Зізнавали також Українці, що сидять у тюрмі під закидом приналежности до ОУН, як Степан Мащак, Ярослав Спольський, Володимир Івасик, Ярослав Макарушка. — Один з підсудних, Малюца, котрий не хотів спершу відповідати по польськи, виголосив по польськи велику заяву. Він признався, що належав до ОУН. і до вини. Малюца признався, що він мав багато сумнівів, чи ОУН добре робить. Діяльність ОУН поставила всіх її членів в безвихідне становище. На приказ Бандери, краєвого провідника, Малюца їздив до чеської Праги і розмовляв там з Коновальцем. Малюца оповідав широко про працю в ОУН Бандери, Лебедя, Підгайного, Мигаля, Качмарського, Спольського, Чемеринської, Романа Шухевича, Макарушки, Пашкевича, Рака, Чорнія і Гнатківську. Він обтяжив їх сильно. Малюца оповів, як помагав втікати Мацейкові. Після убийства дир. Бабія та Ковалюківної отворилися йому очі на діяльність ОУН.

На те Бандера хотів зложити заяву, але предсідник не позволив йому говорити по українськи і приказав вивести зі салі. Бандера ставив опір поліції і його чотири поліціянти вивели з салі силою. Карпинець зачав також говорити по українськи, за що його вивели з салі. Потому Мигаль запитував Малюцу, котрий мав видати приказ членам ОУН вбити Мигаля. Малюца відповів, що не приказав убити Мигаля, тільки відібрав йому револьвер. — На початку розправи на домагання оборонців, підсудні сиділи без поліцаїв між собою. Одначе пізніше поліція знов відгородила підсудних.

Прокуратор заявив, що варшавський процес не є політичним процесом проти української суспільности, тільки процесом проти 12 людей за вбийство міністра держави. — Одначе вся преса в Польщі присвячує тому процесові багато більше місця як звичайним процесам. Процес потриває мабуть до кінця грудня.

З НАШОГО ЖИТТЯ.

В честь Їх Ексцеленції Митрополита Андрея Шептицького українська молодь міста Львова уладжує святочну академію в неділю 15. грудня 1935 р. о год. 12 вполудне в салі Театру Ріжнородностей в Народнім Домі, при вул. Рутовського 22.

У Станиславові відправиться дня 13 грудня ц. р. о год. 8 рано в катедральній церкві торжественне Богослуження в наміренні Високопреосвященного Митрополита Андрея Шептицького. Вечером о год. 8 в салі „Сокола" відбудеться академія для вшанування 70-ліття Митрополита.

Святочну Академію у честь свого Великого Добродія Високопреосвященного Митрополита Андрея уладжує українська ремісничa молодь в неділю, дня 15. грудня ц. р. о год. 6 веч. в салі читальні „Просвіти" на Личакові, при вул. Крупярській ч. 15.

Загальні Збори Українського Католицького Союзу відбудуться дня 26. грудня 1935 р. у Львові, в авлі Богословської Академії, при вул. Коперника 36. О год. 9 рано Преосв. Кир Никита Будка відправить в архикатедральнім храмі св. Юра Архієрейську Службу Божу. Збори зачнуться о год. 10.

З нагоди 70-ліття уродин Високопреосв. Митрополита українське громадянство Знесіння, передмістя Львова, згуртоване в Рідній Школі і Союзі Українок улаштовало величаве свято в день 8. XII. ц. р. Свято розпочалося торжественною Службою Божою в наміренні Достойного Ювилята. Службу Божу правив о. Харина, а проповідь про духа жертви і посвяти, що так сильно позначені життям і трудами Ексцеленції, сказав о. Годунько. На згадку заслуговує теж гарно підготований хор. По полудні відбулася академія при великій участи всього громадянства.

Товариство Вакаційних Осель у Львові, уладило ювилейний концерт з приводу 30-ліття свого існування. Промову виголосила п. О. Бачинська. Відтак виступали діточі хори й орхестра, були деклямації, танці і т. д. Вкінці був гарний живий образ: діти зібралися довкола статуї свого Великого Покровителя й Основника Т-ва Митрополита Андрея Шептицького, а маленька дівчинка виголосила гарний привіт. Концерт закінчено відспіванням національного гимну.

Молодь Ремісничої Бурси у Львові при вул. Пасічній 2, уладила 4. ц. м. вечір у память наших 359 героїв, розстріляних большевиками під Базарем в 1921 р. Реферат виголосив Степан Протань. Хор під проводом Василя Нагірного відспівав кілька пісень. Дальше були дві деклямації та виступи мандолінового квартету. Національним гимном покінчено цей вечір.

Андріївський Вечір уладжує львівська філія Т-ва Опіки над Молодю дня 13. грудня ц. р. о год. 8.15 веч. в салі Театру Ріжнородностей. Програма: Хор ревелерсів Евгена, „ритмічний нарис" п. Дрогомірецької, танці, скечі і т. п. Участь беруть: пп. Л. Кривіцька, Л. Голіцинська, К. Сабат-Свірська, О. Ольський. Нові танці, фокстроти Ніжанківської і Балтаровича. Фортепіяновий дострій обійме проф. Перфецький. Білети можна набути скорше в Союзнім Базарі. Дохід призначений на найбіднішу нашу дітвору.

Пропамятна книга Української Галицької Армії. Видавництво „Червона Калина", котре видало літом цього року альбом УСС (Українських Січових Стрільців), підготовляє видання другої історичної книги, а саме про Українську Галицьку Армію (УГА) від її початків до кінця, на еміграції в Чехословаччині. Всякі матеріяли, спомини, фотографії з життя УГА надсилати на адресу: Видавництво „Червона Калина", Львів, вул. Зіморовича 20.

До Господарсько-садівничої Школи в Милованні, почта Стриганці над Дністром, можна ще вносити подання за приняття. Наука в ній розпочинається 20. січня 1936 р. і триватиме до 20. грудня 1936. Школа має ще багато вільних місць і може приняти ще около 50 учнів. Ближчі умовини приняття подає дирекція школи в Милованню.

Пес на дереві.

(Подія з африканських місій.)

Один католицький місіонар оповідає ось що:

Перед кількома днями відбував я візитацію сіл. Коли одного разу я був дуже занятий розмовою з громадкою поган, що з великим захопленням слухали нової науки, нагло дався чути крик, що всіх нас переняв страхом. Слухаємо. Чуємо інші крики, острі, переразливі, тривожні, якби на алярм. Переполох збільшається. Мої слухачі мене опускають і біжуть у сторону того пекольного вереску. Виджу як зі всіх сторін напливають громади поган. Що там буде? Я цікавий іду за громадою людей, яка щораз більше зростає. Приходжу до села, де громада серед криків обступила якесь дерево. Одні проклинали, другі сміялися, ще інші розпучливо стискали собі голови, інші вкінці втікали зі страхом. Я підійшов до одного знайомого старця, що, здавалося мені, має нерви ще на своїм місці, і запитав я його, що тут такого сталося.

„Чи ти ще не зрозумів, — відповів, — чи не видиш, що пес виліз на дерево? Направду... пес на дерево!"

І неначе хотячи підчеркнути слова „пес на дерево", обурений моєю байдужістю, почав скажено вити, через що викликав переполох серед найближче стоячих. Я ліпше поглянув, і що виджу? От, мій власний пес сидить на дереві, і він то саме є предметом тої великої ненависти і загального жаху.

„Алеж, добрий старушку, нащо тільки крику? Пес виліз на дерево, то й злізе з нього, а як хоче там остати, хай остане, то його річ" — відізвався я до старця.

„Цілком не його річ, — відповідає скоро старий, — на жаль то наша річ. Пси не повинні вилазити на дерева, а коли вилазять, то приносять нещастя. Тепер можеш бути переконаний, що всі з того села умремо що до одного. Горе нам, пес на дереві!"

Я зблизився до самого того місця. Всі дивилися на мене зі страхом і хотіли відгадати, чи я поділяю їх розпуку. На дереві, котрого пень був дуже похилий, було завішене мясо, а пес, занюхавши його, виліз на пень і в місці, де той пень підносився догори, випро-

Українці Миколаєва над Дністром обходять 15. грудня память бл. п. о. Миколи Устіяновича. В суботу 14. грудня відправиться за його душу торжественна панахида, відбудеться відслонення памятника і пропамятної таблиці. Вікна будуть прикрашені наліпками. В неділю відправиться Архієрейська Служба Божа, проповідь виголосить о .д-р Г. Костельник. Пополудні відбудеться академія в память о. М. Устіяновича в салі читальні „Просвіти".

В Самборі філія „Просвіти" зорганізувала двомісячний курс для диригентів читальняних хорів.

В Дрогобичі відбулася гігієнічна вистава і курс викладів про здоровля. Виставу відкрив і виклади мав д-р М. Панчишин зі Львова.

У Стрию відбувся Діточий Ярмарок. В нім взяло участь 32 наших промислових і торговельних установ. У великій салі „Народнього Дому" уладжено показ ріжних виробів. Продавали самі діти.

Нові українські кооперативи. Дирекція РСУК-а приняла у свої члени 3 кооперативи: „Районову Молочарню" у Зборові, кооп. „Сила", Кунин, пов. Жовква і кооп. „Жіночий Труд", Косів, пов. Коломия.

В Бережанах суд засудив обвинуваченых за приналежність до ОУН Семена Куліша й Івана Перегінця з Литвинова, повіт Підгайці на 4 роки тюрми.

В Калуші стануло перед судом 33 міщан за те, що не хотіли допустити до продажі міською радою 70 моргів громадської толоки Товариству Добування Потасових Солей. Міщани прогнали з толоки робітників згаданого товариства. Михайла Коркоту засудили на 3 місяці тюрми, 24 міщан по 3 тижні.

З Берези Картузької звільнили по $6^1/_2$ місяцях студента Романа Стеця з Городка та студ. Івана Тадея Мітренгу з Тернопільщини по $1^1/_2$ року. Ярослава Пришляка по 8 місяцях побуту в Березі перевезли до тюрми в Стрию.

Сліпець роздавав летючки ОУН. В Бережанах станув перед судом Михайло Лихолат, селянин з Потока, за те, що на празнику в Краснопущі мав роздавати летючки ОУН. Хтось передав сліпцеві Миколі Ничиникові жмут летючок ОУН і просив, щоб він роздавав їх як „побожні пісоньки" людям на відпусті. Сліпець Ничиник радо роздав їх людям. Гілярко Когут з Поточан зголосився до поліцая Юзефа Місьти і доніс, що летючки роздавав М. Лихолат. Поліція зараз арештувала М. Лихолата, сліпця М. Ничиника і Богдана Мельника з Млинівців, пов. Зборів. Суд у Бережанах увільнив Лихолата від вини.

Большевицька отрута. В Галичині виходить тепер 4 часописи в українській мові, котрі вихвалюють большевиків. У Львові виходять „Знання" та „Відгуки", в Дрогобичі „Наш Голос", в Перемишлі „Інформатор". Коли хто дістане один з тих часописів, нехай зверне його назад. Досить тої отрути!

Гуцульський Вечір у Мукачеві. Етнографічне Товариство в Мукачеві на Закарпатті уладило виклад про Гуцульщину і виставу гуцульських річей.

Українське спортове товариство „Довбуш" у Чернівцях на Буковині обходило ювилей 15-ліття свого істнування. „Довбуш" бере участь у всесвітних олімпійських ігрищах, що відбудуться літом 1936 року в Берліні.

Памятник Отамана Петлюри. Український різьбар Федір Ємець в Берліні працює тепер над великим памятником С. Петлюри. Памятник представляє Петлюру в тій хвилі, як він паде ранений кулею большевицького аґента Шварцбарда. Цей памятник має станути на могилі Петлюри в Парижі.

—— **Вже вийшла нова книжка** ——

УЛАСА САМЧУКА:

—— **„ВІЙНА І РЕВОЛЮЦІЯ"** ——

(II. том „Волині").

— **Ціна 4.50 зол. Замовляти: Адміністрація** —

——— **„Дзвонів", Львів, Японська 7/II.** ———

стований на задніх лапах, споглядав на смачний кусок. Побачивши мене, почав злізати, але нагло впав цілим тягарем на землю, серед загального виття товпи.

Я старався промовити до тих людей, хотів вияснити їм цілу річ, що здавалася мені найприроднішою в світі, впевнити їх, що нічого злого не станеться... Все надармо. Я піддав думку, щоби забити пса, що спричинив стільки страху. Ще гірше. Забитий пес приносить більше нещастя, ніж пес, що виліз на дерево. Я піддав думку, щоби стяти дерево. Ніколи в світі!.. Дерево було святе. Стяти святе дерево, значить те саме, що забити пса. Всі мої старання і зусилля не повелися.

Коли я тільки віддалився, скликано нараду старших. Радили дуже довго і по цілих годинах оживленої наради постановили вислати зараз двох старших до фетишера (чарівника), а інші тимчасом пішли вишукати гарного, товстого барана. Прийшов чарівник, зарізав барана, його кровю очистив збещещене псом дерево, покропив нею також усіх мешканців села, звільняючи їх через те від нещастя; внутренностями обвинув пень дерева, пару куснів кинув до ріки, кілька куснів дав зїсти нещасним мешканцям і при тім шептав якісь закляття. Але найліпша часть і... найбільша дісталася самому чарівникові, котрий вернув над раном до дому щедро нагороджений, з торбою повною всяких подарунків, як доказ вдячности від людей, увільнених від смерти і від хто зна яких нещасть. В дійсності у селі ще всі жиють і чарівник впевняв, що ніхто не вмре,... а як часом хто вмре, нехай знову закличуть чарівника, він заріже другого барана і...

Бідні люди! Хтож- би не хотів вирвати їх з тої темноти? То діялося серед поган.

* * *

А чи між християнами нема подібних забобонних людей?...

Піти до ворожки, щоби „кинула карти..."

Піти до якоїсь старої баби, щоби „злила віск", або щоби „скинула вугля"...

Піти до якоїсь там „циганки", щоби поворожила з долоні...

То знову піти до якоїсь старухи, щоби дала „напитися зілля"...

Ах, скільки тих забобонів у наших людей...

ЩО ДІЄТЬСЯ У СВІТІ.

В Абісинії прийде незабаром до великих боїв. Неґус виїхав на фронт і поведе сам своє військо до великого наступу на Італійців. Абісинці дальше не дають Італійцям ні хвилі спокою, ні в день ні в ночі. Італійські літаки обкидали бомбами місто Дессіє. Погибло около 100 Абісинців, ранено понад 200. Бомби впали на американський шпиталь, ранили одного лікаря Американця, дві сестри милосердя, вбили багато ранених і спалили шпиталь. Неґус вислав телеґраму до Союзу Народів, в котрій протестує проти бомбардування шпиталів італ. літаками. Обі сторони приготовляються до великого наступу.

Щоби примусити Італію закінчити війну з Абісинією **Союз Народів** проголосив господарський бойкот Італії. Понад 50 держав здержало свої торговельні взаємини з Італією щодо деяких річей, котрі служать воєнним цілям. Тепер мають заборонити привіз нафти до Італії.

Італія не має своєї нафти, а без нафти не може вести війни, бо стануть всі самоходи, танки і літаки. Італія накупила наперед нафти на 6 до 7 місяців.

В цілій Італії складають тепер золото і срібло на потреби держави. Кардинали й Епископи складають свої золоті ланцюхи, хрести й медалі та інші дорогоцінности. Майже всі Епископи видали пастирські листи з закликом складати жертви для батьківщини. Король віддав все своє золото і срібло. Рим зібрав досі 800 кґ. золота і 4.400 кґ. срібла, Медіолян зібрав 600 кґ. золота, Ґенуя 200 кґ. Жінка Муссолінія віддала 1 кґ. золота. Італійці з Тунісу в Африці зібрали 14 кґ. золота. Дня 18. грудня в цілій Італії будуть складати шлюбні перстені для держави. Досі зібрали в Італії понад 1 міліярд лірів в золоті.

Анґлія хоче якнайскорше закінчити війну в Абісинії, бо інші колірові народи, над котрими вона панує, зачинають ворушитися і погрожувати скінченням анґлійської влади. Єґипетські націоналісти хочуть скинути анґлійську опіку над собою. Анґлія боїться революції у своїх кольоніях, тому хоче присилувати Італію господарським бойкотом скоро покінчити війну з Абісинією.

Франція хоче бути посередницею між Анґлією та Італією і хоче **жити добре з обома тими** держ вами. Голова французького уряду Лявaль робить все, щоби не допустити до війни між Анґлією та Італією. Французькі фашисти є за побідою Італії над Абісинією, а соціялісти і комуністи хочуть, щоб Мусоліні програв війну і щоби впав італійський фашизм. Оба табори, правиця і лівиця, мали свої озброєні боївки, при помочи котрих вони хотіли захопити владу у Франції. Лявaль довів до того, що боївки самі розвязалися і тепер має спокій у краю.

Німеччина бажає згоди з Західною Европою, тільки не може погодитися з большевиками. Канцлер Ґітлер сказав недавно, що Німеччина — передмурє Західної Европи проти большевизму. Закони проти жидів мають охоронити Німців перед руїнницькою аґітацією жидівських комуністичних аґітаторів. Німці будуть поборювати большевизм такою самою зброєю, якою воюють большевики, значиться: пропаґандою і терором. Німеччина мусить мати сильну армію і дістати назад свої багаті кольонії в Африці. — В Німеччині мали арештувати знов багато соціялістів і комуністів. Деяких мали навіть розстріляти.

Большевики дальше переслідують релігію, хоч мимо всіх їх страшних переслідувань велика частина совітського населення жиє по християнськи. На Соловках є тепер около 10.000 студентів. В московській тюрмі згоріли 3 українські комуністи, родом з Галичини: Петро Стасюк, Роман Кузьма і Адріян Леонтович. Колись вони кермували большевицьким рухом в Галичині. Та вони втратили ласку в большевиків. Їх заманили до Москви, посадили до тюрми, котра ніби „припадково" згоріла.

Король **Греції,** Юрій II, проголосив амнестію для всіх політичних вязнів. Ґен. Кондиліс, котрий найбільше причинився до повороту короля на престіл, був проти амнестії для всіх військових, що брали участь в повстанню. Він загнівався на короля і виїхав зі столиці Греції до свого маєтку на село.

В Естонії викрили змову проти президента держави. Його мали арештувати на зїзді бувших військових. Змовників арештували.

Президент **Чехословаччини** Масарик має уступити з причини недуги. Президентом Чехословаччини має стати д-р Бенеш, що від 1918 р. є без перерви чеським міністром закордонних справ.

В Північнім Китаю прийде мабуть до війни. 5 північних китайських провінцій, котрим не подобається господарка китайського уряду ґен. Чанґ-Кай-Шека в **Нанкіні,** хоче створити окрему державу в союзі з Японією. На це не хоче згодитися ґен. Чанґ-Кай-Шек. Він вислав армію проти провідників півн.-китайської окремої держави. Японці вислали туди 30.000 свого війська.

Америка є на словах проти італійсько-абісинської війни, але при тій оказії хоче дещо заробити. Вона продає і Італії і Абісинії все, що треба до ведення війни. — **В Бразилії** вибухло комуністичне повстання. До комуністів прилучилися деякі відділи війська. Після кривавих боїв урядові війська здусили повстання. Тепер у Бразилії заведено воєнний стан.

Читання для наших господарів.

ЯК ГОДУВАТИ ДРІБ ЗИМОЮ?

Зимою треба годувати курей так, щоби паша мала всі потрібні відживчі складники. Крім зерна і бульби треба ще давати зелени, пастівного вапна, мучки з мелених костей, піску, ріни й вугля. Січку з конюшини, люцерни, або кропиви запарити, на другий день змішати з ґрисом і давати курам. Ті рослини мають багато вапна і впливають дуже добе на несність курей. Несності курей сприяє також зерно соняшників і конопель, домішане до збіжжа. Щоби кури мали рух вішається в курниках на відповідній висоті пастівні бураки або головки капусти. Кури щоби дзьобати їх мусять підскакувати. В курнику повинна бути літна вода, але в такій посудині, щоби кури не лізли до неї і не забрукували води. Найкраще зробити з дроту сітку, щоби кури діставали лише дзьобами до води. В куті курника має бути пісок, рінь і вапно.

ЩО РОБИТИ ЗИМОЮ В САДІ?

Щоби сад приносив дохід, треба в нього вложити багато праці. Ніщо не поможе згноїти сад, коли позволимо гусеницям перезимувати в якімсь закутку і вони зїдять весною листя з якнайліпше згноєних дерев. Тому треба передовсім винищити в саді зимою всіх шкідників і всі хороби. Шкідником яблуні є

вовниста або крівава мшиця, звана також коровицею, котра дісталася до нас з Америки тому 100 літ. Той шкідник гніздиться найрадше в густих і занедбаних деревах на коронах і на коріннях. Коріння очищується в той спосіб, що копається до глибини около 30 цм. і заливається мшиці вапневим молоком (15 кг. паленого вапна на 100 л. води). Сади, де є мшиця, треба проріджувати. Всі рани треба засмарувати, бо мшиці найчастіше сідають на ранах. — Крім мшиць осідають на сливах і на інших деревах також так звані сливові тарчівки. Коли мшиці сідають переважно на листях, тарчівки осідають на корі. Дерева тоді поливається садівничою карболіною. Коли побачимо зимою сухі листки на дереві, то вони держаться галузок при помочи павутиння, котре причіпили до дерева гусенички, що сплять в листку як в колисці. Листки з гусеницями треба усунути і спалити. Хто ще не очистив докладно дерева зі старої кори, нехай зробить це якнайскорше. В той спосіб вижене з теплих і затишних криївок багато шкідливих комах і так уратує неодин цвіт і овоч від шкідників.

В кількох словах.

Папського нунція (висланника) у Варшаві Й. Е. Архієпископа Франца Мармаджі іменував Святіший Отець Кардиналом. В новій Польщі це вже третій зряду нунцій, що одержав гідність Кардинала. Перший був нунцій Ахіль Ратті — теперішній Папа, другий Лаврент Лаврі, а тепер ось Й. Е. Кард. Мармаджі. Він дуже часто бере участь в Богослуженнях греко-катол. церкви у Варшаві, а то й загощує там деколи в українські духовні круги.

Деякі гр.-катол. парохії в Чехословаччині ще досі підпадали під управу мадярських та румунських єпископів. Тепер їх приділять до Мукачівської Єпархії на Закарпаттю.

В німецькій вязниці помер архімандрит оо. Домініканів — о. Штульвайсенбург. Його німецька влада арештувала під замітом переступлення т. зв. девізового закону. Хоч влада затаїла смерть і день похорону, проте католики таки довідалися про день похорону, й як годиться, взяли дуже численну участь у відданню останньої прислуги священикові.

Стан засівів назагал добрий. Осінь сприяла розвиткови озимин. Вогкости було доволі, приморозки не пошкодили. В тернопільськім воєвідстві появилися миші, котрі наробили багато шкід, особливо в конюшині. Там де була посуха, брак паші й бараболь.

Що подешевіло? В останніх днях подешевіли: цукор до 1 зл. за 1 кг., сіль, нафта, вуголь, залізо, папір, електрика і газ. Залізниця має подешевіти на 1/5 частину від 1 січня 1936 р.

Полісся в морі вогню. На Поліссі горять сухі очерети і трави. Вітер гоширив пожежу на простори кількасот квадратових кільометрів. Згоріло багато стирт сіна в повітах столинськім, лунинецькім, пинськім і берестейськім. В ночі море вогню представляє страшний вид. Шкоди дуже великі.

До абісинської армії „вербували" у Станиславові селяни Кіселевич і Ляско. Вони натягнули кількадесять селян на „вписове". Обманців арештували.

Пастух чудотворець.

Газети подають ось які вістки:

На пограниччі Румунії, Болгарії та Югославії в селі Маглявіт мешкає 27-літний громадський пастух Петро Лупу (по нашому — Вовк). Він був глухонімий від уродження. Одного вечера цього літа в полі, де Лупу пас вівці, мав явитися йому Бог як сивий старець з ясним світлом над головою. Бог явився йому три рази, привернув йому слух і бесіду і приказав йому проповідати, щоби люди навернулися до Бога.

Петро Лупу оповів свому парохові о. Бобінові про все. Парох спочатку не хотів вірити, але чудесне оздоровлення пастуха здивувало його. Лупу став проповідати і творити чуда: положенням рук і молитвою оздоровляв хорих. Парох Бобін звернувся до свого Епископа Вартоломея. Комісії епископська і наукова провірили справу і ствердили правдивість чудесного виздоровлення Петра Лупу і його незвичайний дар оздоровлювати хорих чудесним способом. Румунські епископи ухвалили побудувати церкву і монастир на тому місці, де Лупу мав видіння. На Чесного Хреста при стотисячній масі народу Епископ Вартоломей посвятив місце під церкву. Потім Лупу промовив до народу. Його промову передало румунське радіо.

Пастух чудотворець має щодня промову на тому місці, де йому явився Бог. Він говорить просто і ясно про покаяння і навернення грішників до Бога. Досі за 4 місяці два мільони людей відвідали чудесне місце. Лупу не бере ніяких грошей від прочан за чудесні оздоровлення. Добровільні жертви призначує окрема комісія на ріжні добродійні цілі. До тої комісії належать: сам Лупу, три священики, лікар, війт і два господарі.

Лупу має чорні, пронизливі очі, худе лице і лагідний, добротливий усміх. Він живе скромно у своїй хатині з жінкою і дволітною дитиною.

Одна жінка, що була тяжко хора на груди, описує так спосіб лічення пастуха чудотворця:

„Лупу подає мені руку, робить знак хреста над моєю головою, підходить до мене, дотикає руками місць, які болять, робить над ними знаки хреста, притім молиться. Потім говорить досить тихим, але дзвінким голосом, що робить велике враження:

„Вірте, що Господь Бог вас оздоровить, жалуйте за гріхи, Бог є великий, будете здорові.

Жінка виздоровіла до тижня. Так поступає Лупу зі всіми. Він оздоровляє перед своєю хатиною.

Вістка про пастуха-чудотворця рознеслася по всій Румунії, Болгарії та Югославії і викликала велике враження. В Румунії був народ дуже збольшевизований. Під впливом большевицької аґітації, переважно жидівських комуністичних аґентів, народ перестав був ходити до церков і вони стояли майже порожні. Тепер чудесні оздоровлення в Маглявіті отворили очі багатьом збаламученим большевицькою отруєю. Румунський народ знов вертається до своєї віри й Церкви.

Самозрозуміло, що за ці вістки не беремо відповідальности. Католицька Церква все дуже осторожно досліджує такі випадки, заки подасть про них свою думку.

Цікаві дрібнички.

Кілько Українців у Львові? На основі статистики, переведеної 9. грудня 1931 р. у Львові було тоді 312.231 мешканців крім війська і бездомних. З того було 157.470 римо-католиків, 99.595 жидів, 49.747 греко-католиків (Українців), 3.300 євангеликів і 1.958 інших. У Львові є 27.705 жінок більше, як мужчин. Неписьменних є 21.136, з того 15.771 жінок. До Львова прилучили пізніше багато передмість, де мешкає велике число Українців, так що тепер всіх Українців у Львові є около 70.000.

Як у Данії, а як у нас? На 3½ міліона мешканців в Данії виходить около 300 часописів з накладом поверх міліона примірників. У столиці Данії Копенгазі виходить 6 великих щоденників у 626.000 примірників, 260 провінціональних часописів виходить у накладі 420.000 і 27 ілюстрованих тижневиків у пів міліона примірників. Крім цього виходять ще ріжні фахові часописи. Данці переважно хліборобський нарід. Колись Данці так бідували, як наші селяни. Але вони взялися добре до освіти й до кооперації. Тому що поле в Данії неврожайне, Данці взялися до молочної господарки. Кооперація зорганізувала виріб і вивіз масла. Нині кожний данський селянин передплачує щоденний часопис, має радіо, телефон і всякі вигоди. — Зате хоч Українців в Польщі є понад 6 міліонів, наша преса дуже слабо розвинена. Та все ж таки прийде час, коли в хаті кожного українського селянина буде добрий укр. часопис. Це буде знак, що ми зрівнялися з іншими культурними народами.

Американка, що займається українськими справами. До Праги, столиці Чехословаччини, приїхала з Америки Єлисавета Вокер. Молода американська вчена написала одну працю про Українців, за що дістала відзначення в шікаґівськім університеті. Панна Вокер відвідала в Празі український університет, Музей Визвольної Боротьби України, українські товариства і пізнала українських діячів.

Лікар мусить іти до хорого. До Судової Вишні приїхав один селянин і заходив до трьох лікарів: д-ра Юліяна Радзикевича, д-ра Бернарда Ґроля і д-ра Ізаака Франдмана, щоби вони поїхали до його тяжко хорої жінки. Ні один з них не хотів їхати на село. Тимчасом жінка померла без лікарської помочі. Селянин заскаржив всіх трьох лікарів до суду. Розуміється, що лікарі будуть покарані.

Помер від скаженини у львівському шпиталі Петро Дорожник з Куликова. Ще в липні покусав його скажений пес, та він не звернув на це уваги і не пішов до лікаря. Щойно коли зачали виступати прояви скаженини, Дорожник пішов до лікаря, та вже було запізно. Він помер серед страшних мук. Не вільно легковажити собі вкушення скаженого пса, тільки треба зараз піти до лікаря і защепитися, бо інакше чекає страшна смерть.

Хто ширить комунізм у нас? У Львові викрили тайну комуністичну друкарню при вул. Замарстинівській 124 і головний склад бібули при вул. Жовківській 155. Вхід до друкарні був заложений шафою. Поліція арештувала комуністів, самих з „вибраного народу": Абрумка Ізаака Захарія, Хаїма Гершка Ґотліба, Давида Каца, Менделя Хлеба, Муну Ґольдберґа, Бенціона Зальцмана, Леона Шифкопфа, Ідеаля Мандреа і Сабіну Рот.

Віддав життя за свиню. Михайло Зазуля з Уйковець, пов. Перемишль, закрався в ночі до хліва свого сусіда Костя Ткачика, щоби вкрасти свиню. Але свиня зачала так голосно квичати, що господар збудився. Він вийшов зі стрільбою і підстрілив злодія. Зазулю перевезли до шпиталя в Перемишлі, де він і помер.

Большевицьке посольство в Празі обікрали на 700.000 чеських корон. Крім цього забрали кілька важних тайних документів. Справника крадіжі, урядника совітського посольства, Козімова знайшли пяного. Большевики домагаються його видачі.

Еспанські селяни в місті Бальтир уладили перед староством демонстрацію проти підвишки податків. Повстала бійка, підчас котрої вбито одну особу, три тяжко ранили, багато арештовано.

Померла сестра англійського короля княжна Вікторія в 67 році життя.

Наслідком протиіталійських заряджень 50 держав в Італії поодрожчали всякі речі та харчі. Цукор подорожів двократно, масло ще більше, навіть італійський макаран подорожів. Високі ціни правлять також за бензину та оливу, а товщі (в тім і мило) підскочили на 100 відсотків.

Не пять тисяч, як писали Італійці, а майже 10 тисяч хорих і ранених Італійців привезено до Італії за час від 6. до 12. листопада. Не знати чи Італійцям виплатиться шкіра за виправу.

Кріваий дощ. В місті Дінана у Франції падав „кріваий дощ". Забобонні люди предсказували ріжні нещастя. Місцевий аптикар наставив посудину, зібрав трохи того „кріваого дощу" і вислав до Парижа для дослідів. Там устійнили, що вітер зірвав червоні ягоди і поніс їх у хмари. Ягоди закрасили дощ на червоно.

Сім цікавих львів появилося нагло підчас спортових змагань на площі в місті Найборі у Східній Африці. Та цікавість скінчилася сумно для них, бо всіх львів постріляли.

Дика качка розбила літак. В Канаді дика качка влетіла до літака і впала на летуна. Летун втратив рівновагу, впав в море і погиб.

Крокодилі не пустили. В наїзді Італійців на Етіопію (Абісинію) спинюють їх степові трави, високі 4—5 метрів. Італійці їх підпалюють, але дим не дає їм бачити етіопські відділи, а крім того по попелі тяжко рухатися. Також і зі звірами є клопіт. Недавно хотіли Італійці переправитися через ріку Сетіт, широку на кількасот метрів. Та щож? В ній знаходяться великі стада крокодилів, що кидаються на людину. Італійці стріляли до них зі скорострілів і гармат — але дарма. Крокодилів не перемогли, й ріки таки не перейшли! З міста Гаррару повідомляють, що Етіопці взяли в полон 1000 муринів, що борються по стороні Італії, — а також 6 човгів. Італійці знищили бомбами християнську церкву й вбили священика. Це викликало велике й справедливе негодування світа.

Столітній календар віщує около 20. XII. відлигу і змінну погоду; в останніх днях грудня має бути погідно й морозно.

Євангелія.

Неділя 26.

І сказав до них притчу, кажучи: Одному багатому чоловікови зародила нива. І міркував собі, кажучи: Що зроблю, що не маю де зібрати своїх плодів? І сказав: Отсе зроблю: розберу мої стодоли і більші збудую, і там зберу всі плоди і моє добро, і скажу моїй душі: Душе, маєш много добра, що лежить на многі літа: спочивай, їж, пий, веселися. І сказав йому Бог: Безумний, сеї ночі твою душу візьмуть від тебе, а те, що наготовив єси, кому буде? Так є з тим, хто собі збирає, а не в Бога багатіє. І сказав до Своїх учеників: Длятого кажу вам: не журіться душею, що їстимете, ані тілом, в що одягнетеся. Душа більш від поживи, а тіло більш від одежі. Погляньте на круки, що не сіють, ані жнуть; у котрих нема комори, ані стодоли, а Бог кормить їх; о скільки ви далеко ліпші від птиць. Хто ж з вас журбою може додати до свого зросту один локоть? Коли отже ані того, що найменше, не можете, чого ж про инше журитеся? Погляньте на лілії, як ані не працюють, ані прядуть; а кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не одягався, як одна з сих. Коли ж траву, що сьогодня на полі, а завтра в піч вкидають, Бог так одягає, о скільки більш вас, маловіри? І ви не шукайте, що їстимете, або що питимете; і не виноситься в гору: бо того всего народи світа шукають, а ваш Отець знає, що ви потребуєте того. Ви ж шукайте тільки царства Божого, а се доложиться вам. (Лука гл. 12, ст. 16—31).

Св. Миколая Чудотворця.

І зійшовши з ними, станув на рівнині, і богато Його учеників, і велике множество людей з усеї Юдеї і Єрусалиму і поморя Тиру й Сидону, що прийшли послухати Його і вилічитися від своїх недуг. І мучені нечистими духами уздоровлялися. І весь нарід старався Його діткнутися, бо сила з Нього виходила і уздоровляла всіх. А Він взніс очи на Своїх учеників і говорив:

Блаженні убогі, бо ваше є царство Боже;
блаженні, що тепер голодні, бо насититеся;
блаженні, що тепер плачете, бо будете сміятися.

Блаженні ви, коли зненавидять вас люди і коли проженуть вас і зганьблять і відкинуть ваше імя, як нечесне, ізза Сина Чоловічого. Радуйтеся в той день і веселіться, бо се нагорода ваша велика на небі; бо так само робили пророкам їх вітці.

(Лука гл. 6, ст. 17—23).

Неділя 27.

І навчав в їх божниці в суботу. І се жінка, опанована духом недуги літ вісімнацять, була скорчена і не могла ніяк випростуватися. Побачивши ж її Ісус, покликав її до себе та сказав їй: Жінко, вільна єси від своєї недуги. І положив на неї руки, і зараз випростувалася і славила Бога. А старшина божниці, гнівний, що Ісус в суботу уздоровляв, озвався і сказав до народу: Є шість днів, в котрі треба робити; в ті отже приходіть і лічіться, а не в день суботний. А Господь озвався до нього і сказав: Лицеміре, чи кождий з вас в суботу не відвязує свого вола або осла від ясел і не веде поїти? А сю доньку Авраама, котру звязав сатана вже вісімнаците літо, чи не треба було визволити від сих узів в день суботній? І коли се говорив, завстидались усі Його противники; а весь нарід радувався усему славному, що Він ділав.

(Лука гл. 13, ст. 10—17).

Читайте католицьку пресу!

Калєндар.

ГРУДЕНЬ 1935.

Стиль		Дні	СВЯТА
н.	ст.		греко-катол.
16	3	П	Софронія пр., Теодула
17	4	В	Варвари і Івана Дам
18	5	С	† Сави Освящ. прп.
19	**6**	**Ч**	**Миколая св. чуд.**
20	7	П	Амвросія еп.
21	8	С	Потапія еп
22	**9**	**Н**	**27 по С. Н. Зач. пр. Б.**
23	10	П	Мини і Єрмогена мч.
24	11	В	Даниїла Стовп. прп.
25	12	С	Спиридіона еп.
26	13	Ч	† Евстратія і Авкс. мч.
27	14	П	Тирса і Левкія мч.
28	15	С	Елевтерія свмч.
29	**16**	**Н**	**Н. Праотців.** Аггея пр.
30	17	П	Даниїла пр.
31	18	В	Севастіяна і ин. мч.

Піст Пилипівка до Навечерія Різдва Христового дня 6. І. 1936.

Сонце сходить дня 22. XII. о год. 7.21, заходить 15.25. Після дня 22. XII. до кінця місяця прибуває дня на 4 мінути.

Місяць: Друга чверть дня 17. XII., нів дня 25. XII.

дописи.

ВИШЕНКА ВЕЛ. — Святкування 70-ліття Екси. Митрополита. Дня 10. XI. ц. р. влаштовано в Вишенці Великій, дек. Янівського, святочну академію з нагоди 70-ліття уродин Митрополита Андрея Шептицького. Підчас Служби Божої виголосив місцевий парох і декан о. Радзикевич проповідь про значіння ювилею і великі заслуги Ювилята для катол. Церкви й українського народу. Потім відспівано Многолітствіє.

Пополудні відбулася в церковнім домі академія, на яку прибули о.о. Ігумен П. Луцик, А. Жарський і М. Борса Ч.С.В.В. з Крехова, О. Прихітко і о. Гуглевич з. Верещиці та о. С. Крут з Вільки Кунинської, пов. Рава Руська, як також багато гостей з сусідних сіл. Обширна і гарно прибрана саля була набита, а навіть усіх не помістила. У вступнім слові о. О. Радзикевич привитав зібраних гостей. Відтак згадав про великі жертви, любов та діла Ювилята, та зложив від цілої парохії побажання, щоби Всевишній наділив Найдостойнішого Ювилята здоровлям і силою, та щоб Ювилят діждався ще хвилі, коли весь український нарід, злучений в одну родину, одними устами і одним серцем буде величати Бога.

Слідували хорові співи й деклямації. Всіх точок було 19. В рефераті, який виголосив Л. Корнберґер, був зясований життєпис Ювилята і Його всі діла й жертви для Церкви й Народу. З великим захопленням вислухали присутні поеми Богдана Лепкого п. н. „В Храмі Св. Юра", яку віддеклямував місцевий парубок Т. Лемех. Дуже добре випали особливо мужеські хори, які провадив о. парох. Була ще деклямація З. Пепес: „Привіт Їх Ексц. Кир Андрею" і ін. Торжество закінчив о. парох короткою промовою. Відспіванням Многолітствія і „О спомагай нас Діво Маріє", закінчено це радісне торжество.

До Ексцеленції Митрополита вислали всі місцеві установи і парохіяни в збірнім письмі привіти і побажання.

Академія випала надсподівано, а що багато людей не могло взяти в ній участи, задля переповнення салі, то повторено її дня 8. грудня ц. р.

Веселий кутик.

СПРИТНИЙ ВОЯК.

Один французький король сказав раз до відважного вояка:

— За твою хоробрість дістанеш 500 франків.

Врадуваний вояк спитав:

— Кілько — кілько?

Король сказав ще раз:

— 500 франків.

Тоді вояк звернувся до королівського скарбника і сказав:

— Ви чули? Король сказав виплатити мені раз 500 франків і потім знов 500 франків, отже разом 1000 франків, а королівське слово святе.

І дістав своїх 1000 франків.

ПАН І ЛИСТОНОШ.

Один пан побачив раз через вікно з пятого поверху, як листонош розносив почту і ходив з поверха на поверх. Він крикнув до нього:

— Чому так мучитеся і бігаєте по сходах?

— Мушу порозносити листи.

— А не можете їх вислати почтою?

АХ, ТОЙ ВІТЕР!

Один подорожний на малій стаційці питає одинокого візника:

— Як далеко до містечка?

— Шість кільометрів.

— А я чув, що вісім.

— Так було, але минулого тижня вітер вивернув два кільометрові стовпи.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

1000 зол. нагороди!

ВЕЛИКИЙ КОНКУРС ФІРМИ „ПОЛЬСЬКА МАНУФАКТУРА“.

Пояснення:

До 8 вільних кратох вставити довільні числа від 2 до 10 в той спосіб, щоби сума їх, числячи у всіх напрямах, дала число 18.

1. **Нагорода 400 зл. в готівці.**
2. **Нагорода 200 зл. в готівці.**
3. **Нагорода 100 зл. в готівці.**
4. **Нагорода 50 зл. в готівці.**
5. **Нагорода 30 зл. в готівці.**
6. **Нагорода 20 зл. в готівці.**

і один патефон найліпшої марки вартости 200 злотих. У звязку з близькими святами ми постановили оголосити великий конкурс з грошевими нагородами для тих П. Т. Клієнтів, що надішлють замовлення на один або більше з нижче поданих комплєтів разом з розвязаною шарадою. Отже висилаємо більшу кількість комплєтів по цінах дуже низьких, досі ненотованих.

НАШІ БЕЗКОНКУРЕНЦІЙНІ КОМПЛЄТИ З ВЕЛИЧЕЗНОЮ ЗНИЖКОЮ ЦІН.

Тільки за 9 зл.

висилаємо: 3 метри матеріялу на елеґантний мужеський одяг, осінний або зимовий (десені бельських камґарнів) або 1 готовий мужеський одяг, ґладкий або десеневий з добрим викінченням від ч. 46 до 52, і пульовер-светер мужеський з довгими рукавами спеціяльно на зиму, грубий і теплий у жакардових взорах з замком або з шалевим ковніром, 1 пару білих калісонів у знаменитім ґатунку або 1 мужеську сорочку в знаменитім ґатунку з гарним сатиновим викінченням, 1 шовкову краватку в найновіші десені, 1 вовняний шаль з гарними взорами або 1 замшовий поясок до сподень з ніклевою клямрою, 1 пару десеневих скарпиток, дуже сильних, 3 мужеські хусточки до носа, великі з гарною коліровою обвідкою, 1 великий кусень ґахучого мила і 1 мужеський гребінь. Той самий комплєт в ліпшім ґатунку — 11.60 зл., а в найліпшім — 13.75 зл.

Тільки за 9.50 зл.

висилаємо: 4 метри модного матеріялу на елеґантну зимову суконку найновішого виробу, 1 пульовер-светер дамський, ефектовний з модним викінченням, 1 зимову хустку в ясні або темні крати, 1 пару дамських пантофлів (подати розмір обуви), 1 дамську зимову сорочку вовняну або 1 дамську люксусову сорочку полотняну, краска на жадання, 1 пару реформ з елястичного знаменитого трикоту, 1 апашку (шаль) чисто вовняну, дуже модну з гарними взорами або 1 пару дамських панчіх, вовна з шовком, 1 пару дамських рукавичок чисто вовняних, подвійних, дуже елеґантних, 1 поясок відповідний до суконки, 3 дамські батистові хусточки до носа, 1 великий кусень тоалєтового мила і 1 дамський гребінь. Той самий комплєт тільки в ліпшім ґатунку коштує — 12.20 зл., а в найліпшім ґатунку — 14 зл.

Тільки за 22.85 зл.

висилаємо: 1 штуку білого полотна, 17 метрів в знаменитім ґатунку на білизну мужеську, дамську та елеґантну постіль фірму „І. К. Познанські“, Сп. Акц., 2 пікові ковдри на ліжка в елеґантні жакардові квіти в добрім ґатунку, 2 дивани на стіну, ткані в гарні найновіші образи, 6 метрів мягкої білизняної флянелі і пушистої на всяке білля, шляфроки, піжами або 6 метрів зефіру в модні десені на мужеські денні сорочки, 6 метрів полотна на ручники, чисто білого, взір кісток або 6 вафлевих рушників з френзлями. Такий сам комплєт в ліпшім ґатунку коштує — 24 зл., а в найліпшім ґатунку — 25.77 зл.

Згадані комплєти висилаємо за посліплатою на листовні замовлення. Платиться при відборі товару.

Без ризика. Коли товар не подобається, приймаємо його назад, а гроші зараз звертаємо.

Хто надішле правильну розвязку шаради разом з замовленням на один або більше комплєтів, буде поміщений на листі учасників при поділі нагород. Поділ нагород відбудеться в дні 30 грудня 1935 р. а вислід буде оголошений в часописах.

Адресувати: **Firma „POLSKA MANUFAKTURA“, Łódź, Pomorska 22, Oddz. L.**

Крім грошевих нагород долучаємо до кождої пачки вартісну несподіванку.

Увага: Просимо не порівнувати цін наших товарів з цінами інших фірм, котрі висилають безвартісну тандиту.

ПЕРЕДПЛАТА ПІВРІЧНО 1.20 ЗОЛ., РІЧНО 2.40 ЗОЛ. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Японська 7. II. пов. — Тел. 294-56. Видає „Мета“, Видавнича Кооператива з відповідальністю уділами у Львові. Редагує Колєгія. Відповідальний редактор: Петро Козіцький. Друкарня „Діло“, Львів, Ринок 10.

БІБЛІОТЕКА НАУКОВ. Т-ВА ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

ЛБ АН УРСР Ж.А. 5923

ЛНБ им. В. Стефаника
ПРОВЕРЕНО-1987 г.

5. 923

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

IV
Ж-17182
1935-1-23

Христос
наша
сила
1935